এৰিয়ান

৫৪ তম সংখ্যা, ২০২৩-২৪

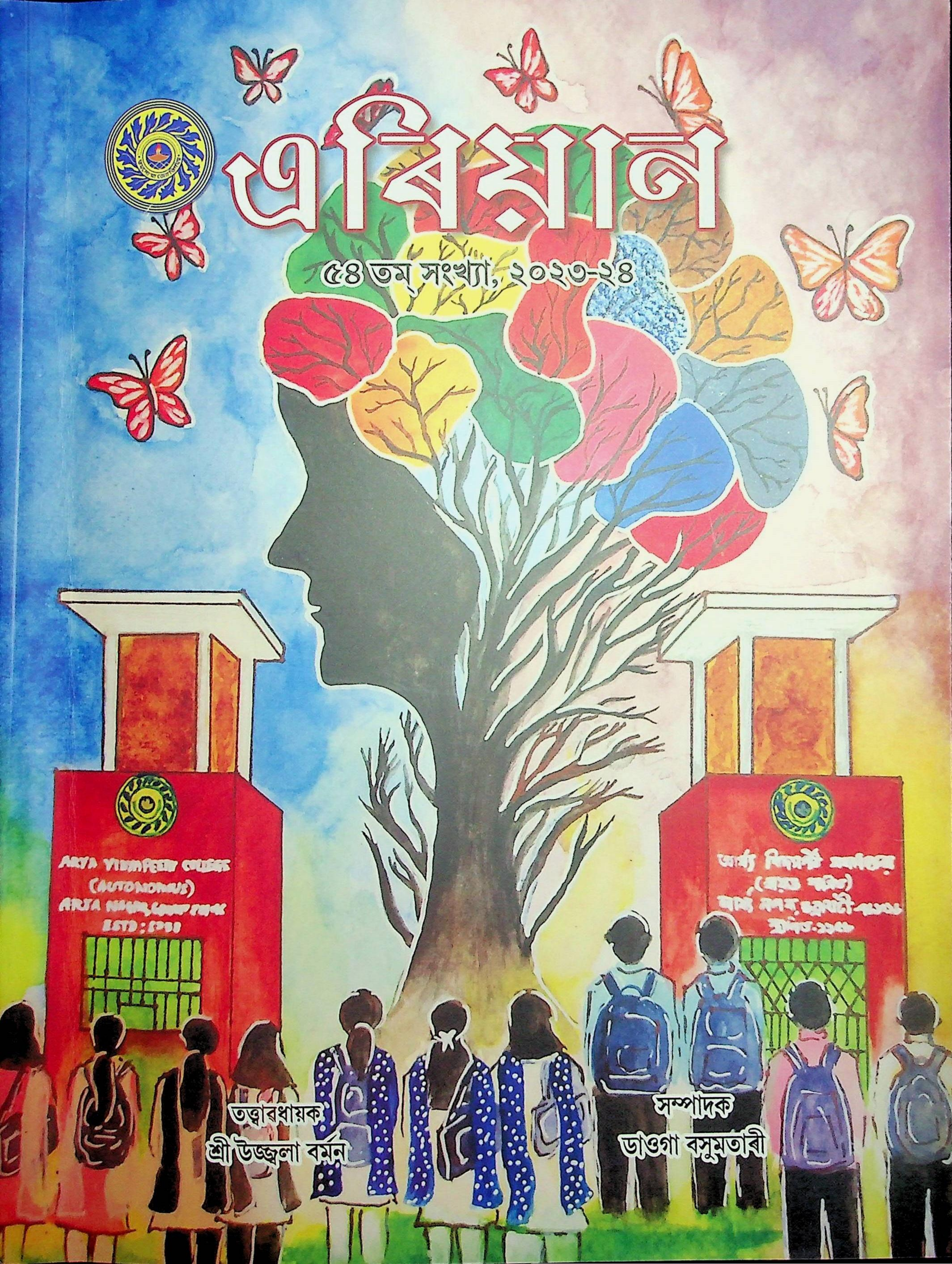

তত্বাৱধায়ক
শ্ৰী উজ্জ্বলা বৰ্মন

সম্পাদক
ডাওগা বসুমতাৰী

Arya Vidyapeeth College Week Winning Wall Paintings

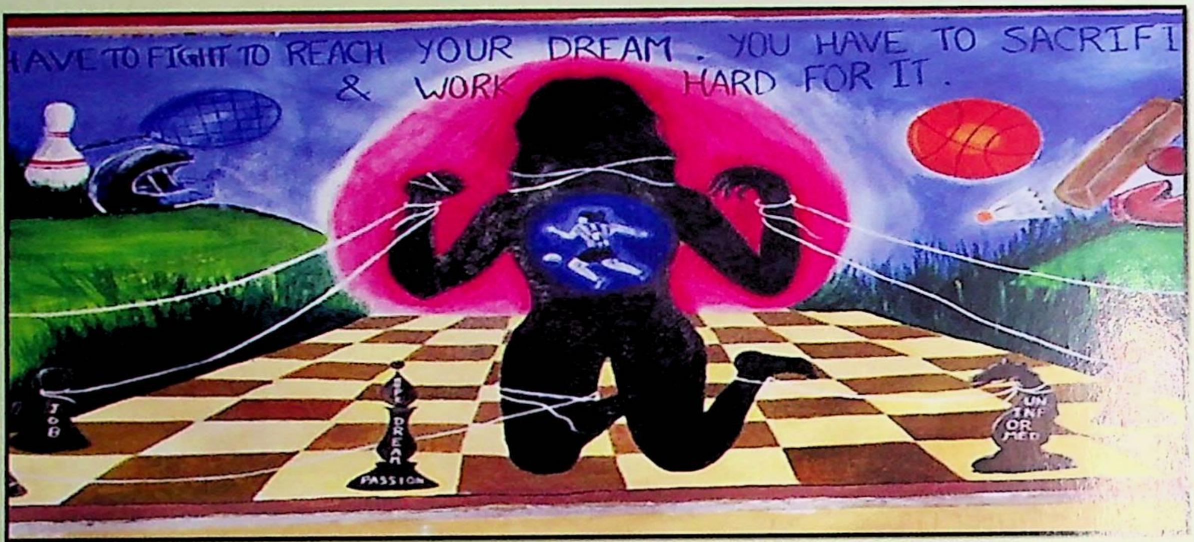

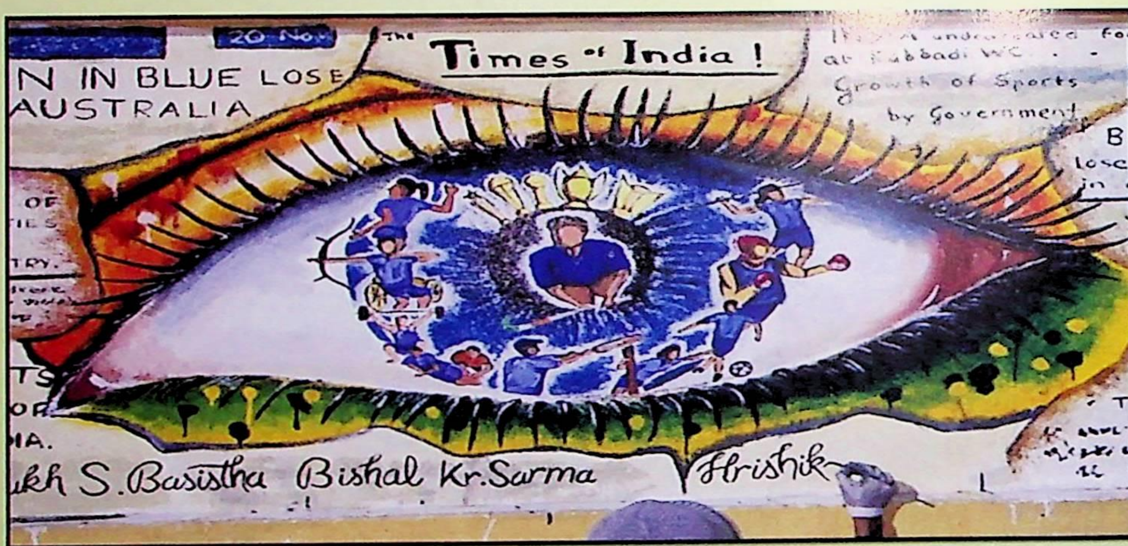

এৰিয়ান

আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

৫৪ তম্ সংখ্যা, ২০২৩-২৪

ARYAN

VOL-54, 2023-24

তত্ত্বাৱধায়ক

শ্ৰী উজ্জ্বলা বৰ্মন

সম্পাদক

ডাওগা বসুমতাৰী

এৰিয়ান ঃ আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় (স্বায়ত্তশাসিত) ৰ ৫৪ সংখ্যক বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ, আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, গুৱাহাটী-১৬ ৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত, ২০২৩-২৪

ARYAN : Vol. 54 (2023-24) : The Annual Magazine of Arya Vidyapeeth College (Autonomous), edited by Dawga Basumatary and Published by Arya Vidyapeeth College (Autonomous) Students' Union, Arya Vidyapeeth College (Autonomous), Guwahati-16

সম্পাদনা সমিতি ঃ

উপদেষ্টা ঃ

ড° প্ৰদীপ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্য, অধ্যক্ষ, আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় (স্বায়ত্তশাসিত)
শ্ৰী অনিতা তালুকদাৰ, উপাধ্যক্ষ, আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় (স্বায়ত্তশাসিত)

তত্ত্বাৱধায়ক ঃ শ্ৰী উজ্জ্বলা বৰ্মন
সম্পাদক ঃ ডাওগা বসুমতাৰী
শিক্ষক সদস্য ঃ ড° ৰংগিনা নাৰ্জাৰী
ড° অনিন্দিতা ডেকা
ড° চঞ্চল বৰুৱা
ড° দেবৰ্সী ভট্টাচাৰ্যী
প্ৰিয়ংকা কাশ্যপ

ছাত্ৰ সদস্য ঃ ছাজিছ আলম
উৎপল কাকতি
স্বপ্নিল জ্যোতি ভূএগ
সূদৰ্শনা বৰুৱা
প্ৰচ্ছদ ছবি অংকণঃ বনস্মিতা কলিতা

গ্ৰাফিক্‌চ আৰু লে'আউট ঃ সংগীতা দাস চক্ৰবৰ্ত্তী

মুদ্ৰণ ঃ মা মনসা প্ৰিন্টাৰ্চ, জু-ৰোড তিনিআলি, গুৱাহাটী।

স্বৰ্গীয় গিৰিধৰ শৰ্মা

জন্ম ঃ ৩০ জুলাই, ১৯১২

মৃত্যু ঃ ১০ মে', ১৯৭৮

আৰ্য্য পৰিয়ালৰ সমূহ সদস্যৰ হৈ 'এৰিয়ান'ৰ তৰফৰ
পৰা মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ
স্বৰ্গীয় গিৰিধৰ শৰ্মাদেৱক
শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছোঁ।

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

প্ৰজ্ঞাৰ সাধনাৰে আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ত জ্ঞানৰ জ্যোতি[illegible]
অনন্ত ধামলৈ গতি কৰা বৰেণ্য শিক্ষাবিদ দুগৰাকীলৈ
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ পৰা শ্ৰদ্ধাৰে সুঁ[illegible]
পুষ্পাৰ্ঘ্য নিবেদন কৰিলোঁ।

স্বৰ্গীয় ৰবীন্দ্ৰ কুমাৰ ডে হৰে
জন্ম ঃ ১ নৱেম্বৰ, ১৯৪০
মৃত্যু ঃ ১৮ আগষ্ট, ২০২৪

স্বৰ্গীয় গঙ্গেশ চন্দ্ৰ কৰ
জন্ম ঃ ১ নৱেম্বৰ, ১৯৪৩
মৃত্যু ঃ ১৭ ছেপ্তেম্বৰ, ২০২৪

জয় আই অসম

সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা

ALL ASSAM STUDENTS' UNION

মুখ্য কাৰ্যালয় ঃ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

H. O. : GAUHATI UNIVERSITY, GUWAHATI-781014

প্ৰসংগ .... দিনাংক....................

শুভেচ্ছাবাণী

আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় অসমৰ এখন অন্যতম অগ্ৰণী শিক্ষানুষ্ঠান। পণ্ডিত গিৰিধৰ শৰ্মাৰ প্ৰচেষ্টাত স্থাপন হোৱা মহাবিদ্যালয়খনে যোৱা কেইটা দশকত ৰাজ্যখনৰ মানৱ সম্পদ গঢ়াত সহায় কৰি আহিছে।

প্ৰতি বছৰৰ দৰে এইবছৰো স্বায়ত্বশাসিত মহাবিদ্যালয় খনৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ "এৰিয়ান" প্ৰকাশৰ পথত বুলি জানি অতি সুখী হৈছোঁ। মুখপত্ৰখনিত জাতীয় জীৱনৰে সংপৃক্ত বিষয়সমূহৰ নিখুঁত বিশ্লেষণে ঠাই পাব বুলি দৃঢ় বিশ্বাস পোষণ কৰিছোঁ। মহাবিদ্যালয় খনৰ শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰচেষ্টাত প্ৰকাশ পাবলগীয়া ঐতিহ্যমণ্ডিত মহাবিদ্যালয় খনৰ ৫৪ সংখ্যক মুখপত্ৰখনিয়ে জাতীয় সাহিত্যলৈ প্ৰচুৰ বৰঙণি আগবঢ়াব বুলি আমি আশাবাদী। মানসম্পন্ন তথ্য-সমলেৰে সু-সমৃদ্ধ হৈ মুখপত্ৰখন সৰ্বাংগ সুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ পাওক আৰু পাঠক সমাজেও প্ৰকাশটিক তদনুযায়ী সাদৰেৰে গ্ৰহণ কৰক - এয়ে আমাৰ আন্তৰিক কামনা।

এই সুযোগতে আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালবৰ্গ আৰু মুখপত্ৰখনৰ লগত জড়িত হৈ থকা সম্পাদনা সমিতি খনলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

(ড° সমুজ্জ্বল ভট্টাচাৰ্য্য)
মুখ্য উপদেষ্টা
সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা

অধ্যক্ষৰ মেজৰ পৰা...

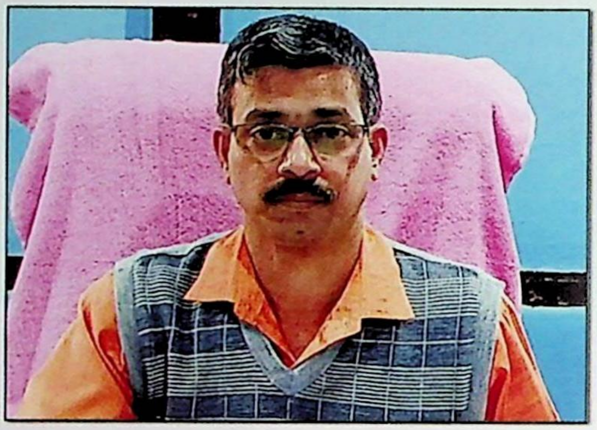

আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'এৰিয়ান'ৰ ৫৪ সংখ্যক সংখ্যাটো প্ৰকাশৰ কাম আগবাঢ়িছে বুলি জানিব পাৰি নথৈ আনন্দিত হৈছোঁ। আলোচনীখনৰ সমূহ বিষয়ববীয়া, লেখক, কলা-কুশলীক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছোঁ। শিক্ষানুষ্ঠান এখনৰ আলোচনীখন সাহিত্য চৰ্চাৰ এক সম্ভাৱনাময় ক্ষেত্ৰ। এনে আলোচনীতেই আত্মপ্ৰকাশ কৰি প্ৰতিষ্ঠিত সাহিত্যিক হোৱাৰ উদাহৰণ অলেখ আছে। সাহিত্যৰ লগতে আলোচনীখনে বিদ্যায়তনিক, সামাজিক, সাংস্কৃতিক কাম-কাজৰো প্ৰতিফলন ঘটায়। এনে প্ৰতিফলনে পৰৱৰ্তী প্ৰজন্মক সামগ্ৰিক বিকাশৰ বাবে যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা চলাবলৈ উৎসাহ আৰু অনুপ্ৰেৰণা দিয়ে। আলোচনী প্ৰকাশৰ দৰে কাম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক পাৰস্পৰিক সন্মান আৰু সহযোগিতাৰে গোটবান্ধি কাম কৰিবলৈ, লক্ষ্যলৈ আগবাঢ়িবলৈ শিকায়, ছাত্ৰ-শিক্ষক-কৰ্মচাৰীৰ মাজত সহৃদয়তা গঢ়ি তোলে। এনে সম্পৰ্কই হ'ল একোটা অনুষ্ঠানৰ উত্তৰণৰ মূল বুনিয়াদ। এই মহৎ আৰু সুন্দৰ কৰ্মৰ সৈতে জড়িত হৈ থকা সকলোকে মই আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। আশাকৰো পঢ়ুৱৈসকলে আলোচনীখন আদৰি ল'ব আৰু গঠনমূলক পৰামৰ্শৰে আমাক কৃতাৰ্থ কৰিব।

প্ৰদীপ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্য

ড° প্ৰদীপ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্য

অধ্যক্ষ

আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় (স্বায়ত্তশাসিত)

আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ৰ সঙ্গীত

কথা ঃ বিৰিঞ্চি কুমাৰ মেধি
সুৰ ঃ দীপক চক্ৰৱৰ্তী

জ্ঞান প্ৰদীপৰ শিখাত কঁপিছে
মহাসাধনাৰ গীত
প্ৰজ্ঞা, ধৃতিৰ ভেঁটিত জিলিকে
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ

হৃদয়ৰ আশা বিকশিত কৰি
ঢালে যে সঞ্জীৱনী
শতকে শিৰত পিন্ধাই দিয়ে
জ্ঞানৰ বিমল মণি
আকাশ বতাহ বিয়পি সফল
স্বপ্নৰ শুনো গীত।

অমোঘ নিবিড় ৰাতিৰ বুকুত
স্বপ্ন মদিৰ অলেখ চকুত
জ্যোতিধাৰা বাকি জ্বলিল প্ৰদীপ
নিগৰিল নৱনীত।

সুপ্তবীজৰ তন্দ্ৰা ভাগিল
হ'ল যে অংকুৰণ
পুষ্পে-পত্ৰে শোভিত তৰুৱে
ধিয়ালে নীল গগন
ধ্যান-ধাৰণাৰ জ্ঞান-গৰিমাৰ
শুনো সুধাময় গীত।।

EDITORIAL

With immense pleasure I present my dear readers the 54th edition of 'ARYAN' , the annual college magazine of our prestigious college, Arya Vidyapeeth College.

First of all, I thank our Principal, Dr. Pradip Kumar Bhattacharyya and my Teacher in charge Ms. Utjala Barman along with the whole editorial committee under whose guidance the successful completion of making this magazine was accomplished. As an editor and a member of the editorial committee, I would say that the making of this magazine had been an enriching experience.

Writing is the act of conveying thoughts or information using symbols and imagery typically in the form of text. It is an act of communication, expresssion and the preservation of knowledge. Expression is the act of conveying thoughts, feelings, or ideas through words, actions, art, or other mediums. It allows individual to communicate and share their inner experiences with others. A college magazine is there to capitulate all those expressions for the tasteful readers. "ARYAN" is one of the most eagerly awaited moment for the students, professors and all those associated with Aryan family.

The college magazine which showcases the literary expressions, social awareness and recognition to all the achievers in the academic and extracurricular activities strengthens the internal bonding amongst the Aryans as one family.

With these I seal my words here, as my fellow readers have a long way to enjoy the reading ride of this magazine with every page they turn.

Dawga Basumatary
Editor
Aryan, 54th Edition

সূচীপত্ৰ

অসমীয়া বিভাগ

প্ৰবন্ধ

- নামনিত নাগৰা নামৰ প্ৰবাহ/ড° পংকজ কলিতা //০৭
- বহনক্ষম উন্নয়নত ভাৰতৰ ভূমিকা/অনিমেষ ডেকা //০৯
- দুৰ্নীতিমুক্ত সমাজ গঢ়াত ছাত্ৰ আৰু যুৱ শক্তিৰ ভূমিকা/ৰিকু হাজৰিকা //১০
- ভ্ৰমণ আৰু মানসিক স্বাস্থ্য/বিশাল জ্যোতি ভৰদ্বাজ //১২
- বিয়াগীতত ধৰ্মীয় আৰু ঐতিহাসকি চৰিত্ৰৰ অৱস্থান/বিতোপন ৰাজবংশী //১৪
- সাহিত্য সংস্কৃতি আৰু নতুন প্ৰজন্মৰ ওপৰত ইয়াৰ প্ৰভাৱ/উদয়ন চেতিয়া //১৮
- স্মৃতিৰ কোলাত কলেজীয়া দিনবোৰ/আতিফ আহমেদ //২১
- অসম নামৰ উৎপত্তি/দেবাশীষ শৰণীয়া //২৩

ভ্ৰমণ কাহিনী

- মোৰ প্ৰথম ভ্ৰমণৰ অনুভৱ/পাখি গোস্বামী //২৪

চুটিগল্প

- সুখৰ অনুসন্ধান/চিম্পী তালুকদাৰ //২৬
- অশ্ৰুস্নান/তন্ময় ভৰদ্বাজ //২৮
- প্ৰজন্মৰ বুকুতেই থাকে প্ৰজন্মৰ দায়িত্ব/প্ৰদক্ষিণা কলিতা //৩২
- মৰীচিকা/অনিমেষ ঠাকুৰীয়া //৩৫
- ভাগ্য/জানমণি বড়ো //৩৭
- নিৰ্যাতিতা/মমী বৈশ্য //৩৯
- জীৱনৰ ৰণভূমি/পৰিস্মিতা বৈশ্য //৪১

গ্ৰন্থ সমালোচনা শিতান

◆ গল্পকাৰ মৃণাল কলিতাৰ ‘বকুল ফুলৰ দৰে’/বিতোপন ৰাজবংশী //৪৩

কবিতা

◆ বৰষা ঃ এটি মিঠা নাম /ৰাজদীপ কুমাৰ শৰ্মা //৪৫

◆ মৰমৰ প্ৰেয়সী/ৰাজদীপ কুমাৰ শৰ্মা //৪৫

◆ অচিন পখী/পিংকী বাচফৰ //৪৬

◆ ধূলি/সৌৰভ দাস //৪৬

◆ অতীতৰ প্ৰণয়ী/প্ৰিন্স পাঠক //৪৭

◆ হিংস্ৰ প্ৰাণী/প্ৰিন্স পাঠক //৪৭

◆ ভয় হয় মোৰ/পৰিস্মিতা বৈশ্য //৪৮

◆ সুখী হ'ম জানো/প্ৰিন্স পাঠক //৪৮

◆ তাই/পৰিস্মিতা বৈশ্য //৪৯

◆ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মধ্য ভাগত ধুমুহা বলিছে/তন্ময় ভৰদ্বাজ //৪৯

◆ কৃষ্ণ/পৰিস্মিতা বৈশ্য //৫০

◆ এটি ব'হাগৰ কবিতা/অস্তৰাগ আবিৰ //৫০

◆ পৰিবৰ্তন/ কৌশিক নাথ //৫১

◆ অপেক্ষা মাথোঁ সঠিক সময়ৰ/ৰস্মিতা দেৱী //৫১

◆ মোৰ ফাগুন/হিৰক জ্যোতি কলিতা //৫২

◆ শৈশৱ/জানমণি বড়ো //৫২

◆ শৈশৱৰ স্মৃতি/সুদিপ্তজিত নাথ //৫৩

◆ আধা ভঙা আলমাৰি/পিংকী বাচফৰ //৫৩

◆ জুইত গলা জীৱন/বিতোপন ৰাজবংশী //৫৪

◆ শৈশৱৰ পৃথিৱী/প্ৰদক্ষিণা কলিতা //৫৪

◆ মেজি/মৃদুল //৫৫

English Section

Article

- Problems of Adolescent Stage and their Solutions/Dr. Sipra Paik //৫৭
- Importance of Time Management /Biplab Basumatary //৬০
- The Urgency of Addressing Environmental Issues : A Call to Action/Anshuman Dutta //৬১
- Discovering Upper Assam : A Simple Journey Through Stories and Scenery/Ankur Deka //৬৩
- The Pursuit of Contentment : Uncloaking Desires and Satisfaction/Bishal Dhar //৬৫
- Women Empowerment/Eliza Boro //৭০
- Digital India : Implications on Common People/Namita Sutradhar //৭১
- Bridging the Knowledge Gap, Guiding Village Students Towards Their Dreams/Nilkamal Rabha //৭৩
- Men's Mental Health/Eliza Boro //৭৪
- Embracing the Beauty of a Quiet Life/Abinash Basumatary //৭৫

Short Stories

- The Shattered Dreams of Sita/Debashree Ghosh //৭৬
- Scar/Audrey Baruah //৭৮
- Breaking the Chains of Tradition : Sarah's Journey in Slanta Village/Kokil Medhi //৮০
- Tremors of the Past/Kasturi Deka //৮১
- A Reflection in Woman's Soul/Sneha Das //৮৪

Poems

- Him/Bhaavna Roy //৮৭
- Cricket/Saptarshi Sarkar //৮৭
- Mother Tongue/Nazar Roy //৮৮
- An Ode to Chilhood Memories/Debashree Ghosh //৮৮

- Winter Evening/Jishnukingkar Mahanta // ৮৯
- Freedom/Binoyeta Das // ৮৯
- Blossoming !/Ali Haidar Laskar // ৯০
- I Dream of You.../Saptarshi Sarkar // ৯০
- Nostalgia/Kokil Medhi // ৯১
- Letter to the Sky Above/Mithinga Narzary // ৯১
- Unwavering Resolve/Eliza Boro // ৯২

- Voice of the Walls (2023-24) // ৯৩
- From the Desk of the Secretaries of AVC Students' Union // ৯৫
- Ex-editors of "Aryan" // ১০৮
- Results of Annual College Week 2023 // ১০৯

অসমীয়া
বিভাগ

প্ৰবন্ধ

নামনিত নাগাৰা নামৰ প্ৰবাহ

ড° পংকজ কলিতা
সহযোগী অধ্যাপক
ৰসায়ন বিভাগ
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

নাগাৰা নাম 'নাগাৰা' বাদ্যক মূল বাদ্যহিচাপে লৈ পৰিবেশন কৰা এক লোক-পৰিবেশ্য কলা। কিছু ভাষাবিদে নাগাৰা শব্দটো ফাৰ্চী ভাষাৰ 'নক্কৰা' শব্দৰ পৰা অহা বুলি উল্লেখ কৰিছে। নাগাৰা নামৰ শিল্পীসকলক পাঠক, পালি, নাগৰু আদি শ্ৰেণীত ভাগ কৰা হয়। প্ৰধান শিল্পীগৰাকীক 'পাঠক' বা 'পাঠিকা' বুলি কোৱা হয়। পোন্ধৰজনমান পালিৰে নাগাৰা নামৰ দল এটা গঠন কৰা হয়। সাধাৰনতে নাগাৰা নাম পৰিবেশন কৰোঁতে এটা বা এযোৰ বৰ নাগাৰা লগতে সৰু নাগাৰা বজায়। সৰু নাগাৰাটোক কুলকুলি বোলা হয়। পালিসকলে অৰ্ধবৃত্তাকাৰে বহি হাতেৰে চাপৰি নতুবা বৰতাল বা ভোৰতাল বজায়।

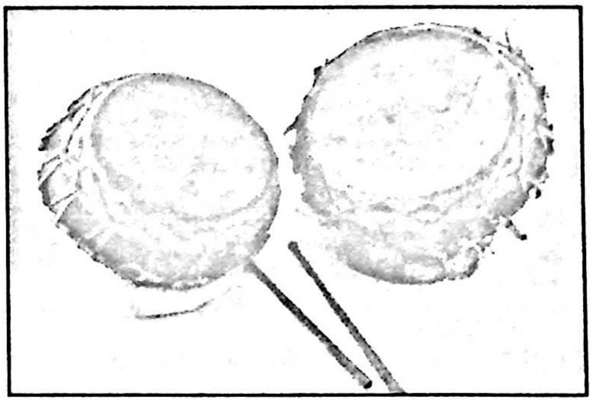

নাগাৰা নামৰ পদসমূহৰ একোটা কাহিনীত নৱৰসৰ সমাহাৰ হোৱা দেখা যায়। কাহিনীবোৰ ৰামায়ন, মহাভাৰত, পুৰাণ আৰু ভাগৱতৰ পৰাই প্ৰধানকৈ লোৱা হয়। ইয়াৰ উপৰিও সমাজৰ সাম্প্ৰতিক ঘটনাৰাজিক বিষয়বস্তু হিচাপে লৈয়ো পদ ৰচনা কৰা দেখা যায়। পাঠকজনে নাম আৰম্ভ কৰাৰ সময়তে নামটো কৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰিছে উল্লেখ কৰে-উদাহৰণস্বৰূপে পাঠকজনে এনেদৰে উল্লেখ কৰে 'শুনা শুনা সভাসদ মহাভাৰতৰ পদ কৰিবো প্ৰচাৰ, আমি কৰিবো প্ৰচাৰ'। পাঠকজনে কাহিনী এটা জনসাধাৰণৰ মাজত আগবঢ়াই নিবলৈ সুন্দৰ গীত-মাতৰ লগতে সুন্দৰ অভিনয় কৰিব পাৰিলে নাম এটা জনপ্ৰিয় হ'বলৈ সহজ হয়।

মুঠতে নাম এটা পৰিবেশন কৰিবলৈ হাঁহিবও জানিব লাগিব কান্দিবও জানিব লাগিব। আগতে নিশাৰ ভাগতহে নাম পৰিবেশন কৰা হৈছিল আৰু মহিলাসকলে আগৰাতিহে নাম চাবলৈ গৈছিল। দৰ্শকসকলে খেৰৰ ওপৰত বা ঢাৰিত বহিয়েই ওৰেনিশা নাম উপভোগ কৰিছিল। 'শেষ ৰাতি ওস্তাদৰ খেল' বুলি এটা প্ৰবচন নামনি অসমত বিখ্যাত আছিল। পাঠকসকলেও শেষ ৰাতিহে ঘূৰি ঘূৰি বৰতালৰ অনুষ্ঠান পৰিবেশন কৰিছিল।

অবিভক্ত কামৰূপ আৰু দৰং জিলাত নাগাৰা নামৰ জনপ্ৰিয়তা আধিক। আধুনিক নেটফ্লিক্স আদিৰ দৰে ওটিটিৰ দিনতো নামনি অসমত নাগাৰা নাম বিশেষ জনপ্ৰিয়তা পোৱা এক পৰিবেশ্য কলা। নামনি অসমত নাগাৰা নাম জনপ্ৰিয় কৰা পাঠকসমূহৰ ভিতৰত পোনপ্ৰথমে নাম লব লাগিব 'পাঠক মহেন্দ্ৰ দাস'ৰ। মহেন্দ্ৰো পাঠক বুলি বিখ্যাত পাঠক মহেন্দ্ৰ দাসৰ জন্ম হৈছিল ১৯২৯ চনত কামৰূপ জিলাৰ বাৰাংহাটী গাৱঁত। পাঠক মহেন্দ্ৰ দাসে মাত্ৰ ২০ বছৰ বয়সৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সুদীৰ্ঘ ৮২ বছৰ বয়সলৈ নাম পৰিবেশন কৰি নামনি অসমত নাগাৰা নামক বিশেষভাবে জনপ্ৰিয় কৰিছিল। আজিও বহুতে তেওঁকেই সৰ্ব্বকালৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ পাঠক বুলি অবিহিত কৰে। মহেন্দ্ৰ দাসৰ পিছতেই নাম লব লাগিব পাঠক জয়ৰাম দাসৰ, তেখেত জয়া পাঠক নামেৰে বিখ্যাত আছিল। এসময়ত জয়া-মহেন্দ্ৰৰ নাম থকা বুলিলে দৰ্শকৰ এনে সোঁত বৈ
যে ৰভাৰ তলত ঠাই নাইকীয়া হোৱাৰ অৱস্থা সৃষ্টি হৈ
মহেন্দ্ৰ দাস আৰু জয়ৰাম দাসৰ পিছত নামনিৰ নাগাৰা ন
এক বিশেষ গতি প্ৰদান কৰিছিল পাঠকদ্বয় ক্ৰমে অচ্যুত
আৰু কুশল মালাকাৰে। এক দীৰ্ঘ সময়লৈকে এওঁ
দুজনে নামনিত জনপ্ৰিয়তা অৰ্জন কৰি আছিল। এওঁ
দুজনৰ জনপ্ৰিয়তা ম্লান হোৱাৰ আগতেই আবিৰ্ভাব হৈ
পাঠক ৰামচৰণ ভৰালিৰ আৰু তাৰ ঠিক পিছতেই কৈ
তালুকদাৰৰ। ১৯৭৯ চনত অসম অন্দোলনৰ পটভূমিত
আন্দোলনৰ শ্লোগানধৰ্মী নাম এটা পৰিবেশন কৰি ৰাম
ভৰালিয়ে গোটেই অসমতে শ্ৰোতা দৰ্শকৰ মন মুহিবলৈ স
হৈছিল। কুৰি শতিকাৰ শেষৰ ভাগত এওঁলোক দুজনেই না
নামৰ অপ্ৰতিদ্বন্দী পাঠক। বৰ্তমানেও এওঁলোকৰ প্ৰভাব
হোৱা নাই। নবৈৰ দশকৰ পৰা নাগাৰা নামত পাঠিকাৰ প্ৰ
ঘটে আৰু আজি পাঠক আৰু পাঠিকা উভয়ে সম
জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিছে। উৰ্বশী ৰাজবংশী, কৰিশ্মা নাথ,
ডেকা, ময়ুৰী নাথ, আদি বৰ্তমান সময়ৰ কেইগৰাকী
জনপ্ৰিয় পাঠিকা। বিশেষকৈ সামাজিক মাধ্যম ফেচবু
মাধ্যমেৰে কৰিশ্মা নাথৰ জনপ্ৰিয়তাই অন্য শি
জনপ্ৰিয়তাক প্ৰত্যাহ্বান জনাইছিল। নাগাৰা নামৰ জনপ্ৰিয়
এই প্ৰবাহ নামনিত সদায়ে থাকিব বুলি আশা কৰা হ'ল।

বহনক্ষম উন্নয়নত ভাৰতৰ ভূমিকা

অনিমেষ ডেকা
চতুৰ্থ ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

আৰম্ভণি ঃ

ভাৰতীয় সভ্যতা গঢ়ি উঠিছে প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ আধাৰত। এইখন দেশ বিশ্বজুৰি বিখ্যাত ইয়াৰ বিশেষ সংস্কৃতিৰ বাবে, যি সংস্কৃতি অঞ্চল ভেদে বেলেগ বেলেগ। কিন্তু ইয়াৰ মূল শিপা হ'ল প্ৰকৃতি। গতিকে এই দেশ খনে বিশ্বত বহনক্ষম উন্নয়নৰ এক নিদৰ্শন দাঙি ধৰিছে বুলি ক'ব পাৰি।

ভাৰত আৰু বহনক্ষম উন্নয়ন ঃ

যি খন দেশত চিপকো আন্দোলনৰ দৰে আন্দোলন হ'ব পাৰে সেইখন দেশৰ নাগৰিকে কিদৰে প্ৰকৃতিক ভাল পাই, প্ৰকৃতিক মাতৃ বুলি ভাবে আৰু প্ৰকৃতিৰ ওপৰত কিমান সচেতন সেয়া সহজে অনুধাৱন কৰিব পাৰি। সেয়েহে যিদৰে পূৰ্বপুৰুষসকলে প্ৰকৃতিৰ ৰক্ষণাবেক্ষণ কৰি আহিছে কিন্তু লগতে ভাৰতে নিজৰ ঔদ্যোগিক ক্ষমতা বৃদ্ধি কৰিও আহিছে। ১৯৯১ চনৰ নতুন উদ্যোগিক নীতি অনুসৰি ভাৰতত বহুতো উদ্যোগ, কাৰখানা লগতে বিভিন্ন ব্যৱসায়ৰ নতুন নতুন যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিল যিয়ে প্ৰকৃতি-প্ৰেমী ভাৰতক ঔদ্যোগীক ক্ষেত্ৰতো আগুৱাই লৈ গৈছিল। বিভিন্ন ধৰণৰ উদ্যোগে ভাৰতৰ লোকে কৰ্মসংস্থাপন আগবঢ়াইছিল, যিয়ে ভাৰতৰ লোকৰ জীৱন ধাৰণৰ মান উচ্চ কৰিছিল, দৰিদ্ৰ দেশ ভাৰতক এক নতুন মাত্ৰা দিছিল। ভাৰত বৰ্তমান বিশ্বৰ ভিতৰত পঞ্চম স্থানত আছে GDP -ৰ তালিকাত। লগতে বৰ্তমান ভাৰতৰ বিভিন্ন ব্যৱসায়ী বিশ্বৰ ধনীলোকৰ তালিকাত স্থান পাইছে।

ঔদ্যোগীক ক্ষেত্ৰত ইমান আগবঢ়াৰ পিছতো ভাৰতত প্ৰকৃতিৰ ওপৰত দায়িত্ব কোনো গুণে কমা নাই। যিহেতু ভাৰতৰ সংস্কৃতিৰ শিপাই প্ৰকৃতি গতিকে ভাৰত ৰাষ্ট্ৰ থকা লৈকে ইয়াৰ গুৰুত্ব কেতিয়াও নকমে। ভাৰতত হোৱা G-20 - ৰ সভাৰ বাবে প্ৰকৃতিৰ ওপৰত বাংগালুৰুত বেলেগকৈ এখন সভা হৈছিল। তদুপৰি আগন্তুক বৰ্ষৰ C-২৮ সভাৰ দায়িত্বও পৰৱৰ্তী বাৰ ভাৰতে লৈছে। ইয়াৰ পৰা জানিব পাৰি ভাৰতৰ এই পৃথিৱীখন গঢ়াৰ দায়িত্ব কিমান তাৎপৰ্যপূৰ্ণ। যি দেশৰ সংস্কৃতিত 'বসুদেৱ কুটুমম্বকম' আছে সেই দেশ দায়িত্বশীল হ'বই হ'ব।

সামৰণি ঃ

বৰ্তমান ভাৰতে বিভিন্ন ধৰণৰ কাৰ্যসূচী হাতত লৈছে যিয়ে উন্নয়নত, প্ৰকৃতিৰ ওপৰত বাধা-বিঘিনি নকৰে। উদাহৰণস্বৰূপে ভাৰতত বৈদ্যুতিক গাড়ীৰ কৰ কমাই জনসাধাৰণক তেনেধৰণৰ গাড়ী কিনাত উদ্‌গণি যোগাইছে। ভাৰতৰ বিখ্যাত কোম্পানী টাটা, মহিন্দ্ৰাই নিজৰ বৈদ্যুতিক বাহন নিৰ্মাণ কৰি প্ৰকৃতিকো ৰক্ষা কৰিছে লগতে কৰ্মসংস্থাপনো দিছে। এনেদৰে চৰকাৰ ব্যৱসায়ী আৰু ভাৰতৰ জনসাধাৰণে মিলি ভাৰতক বহনক্ষম উন্নয়নৰ এক শ্ৰেষ্ঠ নিদৰ্শন হিচাপে দাঙি ধৰিব বিচাৰিছে। এই দেশত যাতে হাজাৰ হাজাৰ যাদৱ পায়েং, মেধা পাটকাৰৰ সৃষ্টি হওঁক, লগতে হাজাৰ হাজাৰ আম্বানি, টাটাৰ সৃষ্টি হওঁক যিয়ে ভাৰতক বিশ্বগুৰুলৈ ৰূপান্তৰ কৰে।❖

দুৰ্নীতিমুক্ত সমাজ গঢ়াত ছাত্ৰ আৰু যুৱ শক্তিৰ ভূমিকা

ৰিকু হাজৰিকা
দ্বিতীয় ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

দুৰ্নীতি এখন দেশৰ ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক আৰু সামাজিক ক্ষেত্ৰৰ এক ভয়ংকৰ ব্যাধিস্বৰূপ। ই দেশৰ প্ৰগতিত বাধাৰ প্ৰাচীৰৰূপে থিয় দিয়ে। দেশৰ নীতি-নিয়মৰ আগোচৰে অবৈধভাৱে টকা উপাৰ্জন কৰা আৰু যি উপাৰ্জনৰ পৰা দেশক দিবলগীয়া কৰ ফাঁকি দিয়া হয়, তেনে উপাৰ্জনৰ উৎসই হৈছে দুৰ্নীতি। দেশ স্বাধীন হোৱাৰ পাছত আমাৰ ভাৰতবৰ্ষত এনে এক শ্ৰেণীৰ লোকৰ সৃষ্টি হ'ল যিসকলে দুৰ্নীতিৰ আশ্ৰয় হিচাপে লৈ বহিৰ্ভূত কলা টকা উপাৰ্জনেৰে অৰ্থনৈতিকভাৱে টনকিয়াল হৈ বিলাস বহুল জীৱন-যাপন কৰিছে। দুৰ্নীতিয়ে ভাৰতবৰ্ষত অৰ্থনৈতিক আৰু সামাজিক অসমতা বৃদ্ধি কৰিছে। ভাৰতবৰ্ষত বিশেষকৈ ৰাজহুৱা খণ্ড বা চৰকাৰী খণ্ডত সংঘটিত হোৱা দুৰ্নীতি এক ভয়াবহ সমস্যাৰূপে দেখা দিছে। নিজৰ অবৈধ ব্যৱসায় চলাই নিবৰ কাৰণে এচাম চতুৰ কলা ব্যৱসায়ীৰ সৈতে কিছু লোভী দুৰ্নীতিপৰায়ণ চৰকাৰী বিষয়াই সহযোগ কৰি দুৰ্নীতিৰ কলা টকাৰ পাহাৰ গঢ়িছে। দুৰ্নীতিৰ জৰিয়তে উপাৰ্জিত কলা টকাই দেশত মুদ্ৰাস্ফীতিৰ হাৰ বৃদ্ধি কৰিছে। দেশত অৰ্থনৈতিক বিপৰ্যয়ৰ সৃষ্টি কৰিছে। দুৰ্নীতিৰে উপাৰ্জন কৰা কলা টকাৰ জৰিয়তে সৃষ্টি হোৱা সমান্তৰাল অৰ্থনীতিক প্ৰতিৰোধ কৰাটো নিতান্ত প্ৰয়োজন অন্যথা দেশৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি সম্ভৱপৰ নহয়। এখন দুৰ্নীতিমুক্ত সমাজ গঢ়াত ছাত্ৰ আৰু যুৱ শক্তিৰ ভূমিকা গুৰুত্বপূৰ্ণ।

পৃথিৱীৰ কোনো দেশেই দুৰ্নীতিৰ পৰা মুক্ত নহয়। ট্ৰান্সপেৰেন্সি ইন্টাৰ নেচনেল নামৰ দুৰ্নীতিৰ ওপৰতক চকু ৰখা আন্তৰ্জাতিক সংস্থাটোৰ সমীক্ষা অনুসৰি সমগ্ৰ বিশ্বৰ ১৭৭ খন দেশৰ ভিতৰত দুৰ্নীতিত ভাৰতৰ স্থান ৯৪। এই তালিকাখনত উল্লেখিত কোনো এখন দেশৰ ক্ৰমাংক যিমানে বেছি হয় সিমানেই সেই দেশখন কিমান বেছি দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত তাক জানিব পাৰি। ৯৪ স্থানৰ ভাৰতবৰ্ষ বিশ্বৰ ভিতৰত কিমান দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত দেশ সেয়া সহজেই অনুমান কৰিব পাৰি।

এখন দুৰ্নীতিমুক্ত সমাজ গঢ়িবলৈ ছাত্ৰ আৰু যুৱ শক্তিয়ে সততা আৰু আন্তৰিকভাৱে আগবাঢ়ি আহিব লাগিব। ছাত্ৰ আৰু যুৱ শক্তিয়ে জাতি-ধৰ্মৰ সংকীৰ্ণ ৰাজনীতিৰ উৰ্ধ্ব লৈ গৈ এখন দুৰ্নীতিমুক্ত সমাজ গঢ়ি তুলিব পাৰে। ছাত্ৰ আৰু যুৱ শক্তিয়ে দুৰ্নীতিমুক্ত দেশ বা সমাজ গঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত আটাইতকৈ প্ৰয়োজনীয় কথাটো হৈছে চৰকাৰী বিষয়া- কৰ্মচাৰী আৰু ৰাজনৈতিক নেতা বা দলসমূহৰ সদিচ্ছা আৰু সহযোগিতা।

দুৰ্নীতিমুক্ত সমাজ গঢ়াৰ প্ৰধান উপায় হৈছে চৰকাৰী বিষয়া-কৰ্মচাৰী, মন্ত্ৰী, বিধায়ক বিভিন্ন আন্দোলনৰ নেতৃত্ব দিয়া নিবনুৱা কেন্দ্ৰীয় নেতাসকলৰ বেংক একাউন্টসহ সকলো সম্পত্তিৰ তালিকা ৰাজহুৱা কৰা আৰু সেই তালিকা প্ৰতিবছৰে প্ৰকাশ কৰি থকা এগৰাকী সৎ আইনৰ অধীনত এখন কমিটীৰ হতুৱাই তেওঁলোকৰ সম্পত্তিৰ তালিকা তন্ন-তন্নকৈ পৰীক্ষা কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিলেহে দুৰ্নীতি প্ৰতিৰোধ কৰিব পৰা যাব। ৰাজহুৱা ধন নেতাসকলে জধে-মধে খৰচ কৰে। ছাত্ৰ আৰু যুৱ শক্তিয়ে ৰাজহুৱা কল্যাণমূলক আঁচনি আৰু আৱন্টিত ধন কেনেদৰে বিষয়া কৰ্মচাৰী আৰু মন্ত্ৰী-বিধায়কে খৰচ কৰিছে তালৈ চকু ৰাখি ব্যৱস্থাপনাৰ হিচাপ লৈ এখন দুৰ্নীতিমুক্ত সমাজ গঢ়িব পাৰে তথ্য জনাৰ অধিকাৰ আইনৰ অধীনত ছাত্ৰ আৰু যুৱ শক্তিয়ে সকলো তথ্য আহৰণ কৰি দুৰ্নীতি প্ৰতিৰোধ কৰাত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা ল'ব পাৰে।

দুৰ্নীতিত লিপ্ত বুলি প্ৰমাণিত হোৱা ৰাজনৈতিক নেতা, প্ৰভাৱশালী ব্যক্তি দুৰ্নীতিপৰায়ণ বিষয়া - কৰ্মচাৰীক শক্তি প্ৰদান কৰি কাৰাগাৰলৈ নিক্ষেপ কৰিলে দেশৰ ন্যায় ব্যৱস্থাৰ ওপৰত জনসাধাৰণৰ বিশ্বাস ঘূৰি আহিব। ক্ষমতাত থকা মন্ত্ৰী বিধায়ক, সাংসদ, বিষয়াসকলৰ ওপৰত প্ৰশাসনিক জবাবদিহি কটকটীয়া কৰিব পাৰিলে দুৰ্নীতিৰ পৰিমাণ কমিব বুলি আশা কৰিব পাৰি। দুৰ্নীতি নিবাৰণত সামাজিক অনুষ্ঠানসমূহৰ লগতে সমাজত বাস কৰা প্ৰতিজন মানুহৰে বিশেষ ভূমিকা আছে। দুৰ্নীতিক প্ৰশ্ৰয় দিয়া বন্ধ কৰাটো প্ৰতিজন নাগৰিকৰে এক নৈতিক কৰ্তব্য। ছাত্ৰ বা যুৱ শক্তিয়ে দুৰ্নীতিৰ বিৰুদ্ধে সাধাৰণ মানুহক সচেতন কৰাৰ লগতে দুৰ্নীতিত লিপ্ত বিষয়া কৰ্মচাৰী, নেতাসকলৰ বিৰুদ্ধে ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহি তেওঁলোকৰ স্বৰূপ উদঙাব পাৰে। বৰ্তমান যুগত তথ্য জনাৰ আইনৰ অধীনত ৰাজহুৱা কাম-কাজত হোৱা দুৰ্নীতিৰ বহুতো তথ্য ফাদিল কৰিব পৰা হৈছে। সকলোৱে মনত ৰখা উচিত ৰাজহুৱা ধন অপপ্ৰয়োগ কৰিবলৈ কাৰো অধিকাৰ নাই। সমাজৰ প্ৰতিজন মানুহ দুৰ্নীতিৰ প্ৰতি সচেতন হৈ দুৰ্নীতিৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিলে সমাজত দুৰ্নীতিৰ পৰিমাণ কম কৰাটো সম্ভৱপৰ হৈ উঠিব।

ছাত্ৰ আৰু যুৱ শক্তিয়ে দুৰ্নীতিৰ বিৰুদ্ধে থিয় দি দুৰ্নীতি প্ৰতিৰোধৰ ব্যৱস্থা কৰিলে অদুৰ ভৱিষ্যতে সমাজ দুৰ্নীতিমুক্ত হ'ব আৰু সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষ এখন দুৰ্নীতিমুক্ত দেশত পৰিণত হ'ব। ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী নৰেন্দ্ৰ মোদী ডাঙৰীয়াও বিমুদ্ৰাকৰণৰ জৰিয়তে দেশৰ পৰা দুৰ্নীতি নিবাৰণৰ প্ৰচেষ্টা হাতত লৈছে। কলা টকাৰ দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত লোকক শ'লঠেকত পেলাইছে।

আহক আমি ছাত্ৰ আৰু যুৱ শক্তিয়ে সংকল্পবদ্ধ হৈ এখন দুৰ্নীতিমুক্ত সমাজ তথা দুৰ্নীতিমুক্ত ভাৰত গঢ়িবলৈ চেষ্টা কৰো। সমাজৰ প্ৰতিজন মানুহৰ লগতে ছাত্ৰ আৰু যুৱ শক্তিয়ে দুৰ্নীতিৰ বিৰুদ্ধে মাত মাতো। দুৰ্নীতিগ্ৰস্তৰ দুৰ্নীতি ফাদিল কৰি ভাৰতবৰ্ষক এখন দুৰ্নীতিমুক্ত দেশ হিচাপে গঢ়ি তোলো।❖

ভ্ৰমণ আৰু মানসিক স্বাস্থ্য

বিশাল জ্যোতি ভৰদ্বাজ
দ্বিতীয় ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

"দহ ঠাই ঘুৰে যি দহ কথা শিকে সি"। নজনা কথা জানিবলৈ আৰু নেদেখা ঠাই দেখিবলৈ সকলো মানুহৰে মনত হাবিয়াসৰ জন্ম হয়। মানুহে সদায় নজনাটো জানিব আৰু নেদেখাটো চাবলৈ চেষ্টা কৰে। এই চেষ্টা কৰা বা মন কৰা প্ৰক্ৰিয়াটো অতীতৰে পৰা চলি আহিছে আৰু ভৱিষ্যতেও চলি থাকিব। মানুহে জীৱনত সদায় সুখী হৈ থাকিব ইচ্ছা কৰে। কিন্তু অধিকাংশ লোকেই বিভিন্ন কাৰণত সুখী হ'ব নোৱাৰে। সুখী হ'ব নোৱাৰাৰ কাৰণ কিছুমান হ'ল - বেমাৰ, অসুস্থ স্বাস্থ্য, মানসিক চাপ, হতাশা ইত্যাদি বিভিন্ন কাৰণত মানুহ সুখী হ'ব নোৱাৰে। ওপৰোক্ত কাৰণ বোৰৰ ভিতৰত অন্যতম কাৰণ হ'ল মানসিক চাপ বা হতাশা।

বৰ্তমান সময়ত যিমানেই আধুনিকতা বৃদ্ধি পাইছে মানুহৰ মানসিক চাপ সিমানেই বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিছে। ইয়াৰ কাৰণ হ'ল কৰ্ম ব্যস্ততা, পৰিয়ালৰ চিন্তা, দৈহিক চিন্তা আদি। মানসিক চাপ বৰ্তমান সময়ত ছাত্ৰ সমাজতো অতিমাত্ৰা বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিছে। ২০২২ চনৰ National Crime Records Bureau (NCRB) ৰ তথ্য অনুসৰি দেশৰ ১৩,০৮৯ জন ছাত্ৰই মানসিক চাপৰ বলি হৈ আত্মহত্যাৰ দৰে চৰম পথ বাচি লৈছে। বৰ্তমান সময়ত আত্মহত্যাৰ মুল কাৰণ মানসিক চাপ বুলি ক'ব পাৰি।

বৰ্তমান আধুনিক যুগত মানৱ সমাজ যিমানেই আধুনিক হৈছে মানুহৰ মাজত মানসিক চাপ আৰু ব্যস্ততাও সিমানেই বৃদ্ধি পাই আহিছে। ব্যস্ততা বৃদ্ধি পোৱাৰ ফলত মানুহৰ কামৰ হেঁচা বাঢ়িব ধৰিছে। একাধিক কৰ্মব্যস্ততাৰ ফলত মানুহে নিংসগতাত ভুগিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। বিশাল পৃথিৱীত সংগ দিবলৈ যেন বৰ্তমান সংগৰ অভাৱ।

নিঃসংগতা, কামৰ হেঁচা, পাৰিবাৰিক সমস্যা, হতাশা
দি মানসিক চাপৰ মূল কাৰণ। এই সমস্যাবোৰ বৰ্তমান
য়ত ১৫ বছৰ বয়সৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ পৰা বৃদ্ধ বয়সৰ
াকৰ বাবে সাধাৰণ যেন হৈ পৰিছে। মানসিক চাপৰ পৰা
হিৰ ওলাই অহাতো কিন্তু সাধাৰণ বা সৰু কথা নহয়।

মানসিক চাপৰ পৰা সহজে এজন ব্যক্তিৰ বাহিৰ হৈ
হিব নোৱাৰে। কিন্তু কিছু কিছু সময়ত ভ্ৰমণে আমাক
নসিক চাপৰ পৰা বা বিভিন্ন চিন্তাৰ পৰা বাহিৰত ৰাখে।
ণ বুলি কওঁতে যে দেশ বিদেশৰ ভ্ৰমণ কৰিব লাগিব তেনে
য়। নিজৰ আশে -পাশে থকা পাহাৰীয়া ঠাই, মঠ-মন্দিৰ,
কৃতিক সৌন্দৰ্য্য থকা অঞ্চল বা নিজৰ মনে বিচৰা মিটিৰ
ত্বৰ ঘৰলৈ, মনে বিচৰা ঠাই বোৰলৈ ফুৰিব যাব লাগে।
ণ কৰিলে আমাৰ মনবোৰ মুক্ত হয়। ভ্ৰমণৰ জৰিয়তে
ভিন্ন নতুন ঠাইৰ বিষয়ে জানিব পাৰি, বিভিন্ন জাতি-
গোষ্ঠীৰ সমাজ ব্যৱস্থাৰ বিষয়ে জানিব পাৰি, নতুন নতুন
-বান্ধৱ পোৱা যায়। এইবোৰে আমাৰ মনটোক কিছু দিনৰ
ৰ হতাশা, চিন্তা আদি মানসিক চাপৰ পৰা আঁতৰাই এটা
মুক্ত জীৱন দিব পাৰে।

আৰম্ভণিতেই লিখা দৰে "দহ ঠাই ঘূৰে যি দহ কথা শিকে
" বুলি অসমীয়াত এষাৰ কথা আছে। আমি যেতিয়া ভ্ৰমণ
কৰিবলৈ যাওঁ তেতিয়া প্ৰথম দিনাখন আমি সেই ঠাইখনৰ
বিষয়ে যি জানিব পাৰো, দ্বিতীয় দিনাখন তাতকৈ বেছি
জানিবৰ বাবে ইচ্ছা কৰো। এনেদৰে যেতিয়া কিছুদিনৰ বাবে
ঠাইখনৰ বিষয়ে অধিক জানিবৰ বাবে আগ্ৰহী হৈ থকা যায়
তেতিয়া আমাৰ মনটো আগৰ কৰ্মৰ চাপ বা অন্য চিন্তা সমূহৰ
পৰা আঁতৰি পুনৰ মানসিক ভাবে কিছু সবল হ'ব পাৰো।
যেতিয়া আমি তিনিদিনৰ এখন ঠাইত থাকো আৰু সেই
ঠাইখনৰ বিষয়ে নানা কথা জানি ঘৰলৈ উভতি আহো তাৰ
পিছত প্ৰায় সাত দিনৰ বাবে আমাৰ মনটো সতেজ হৈ থাকে।

সেয়ে মানসিক চাপৰ পৰা আঁতৰি থাকিবৰ বাবে আমাক
ভ্ৰমণৰ প্ৰয়োজন। ভ্ৰমণৰ ফলত আমি সদায়ৰ বাবে নহ'লেও
কিছু দিনৰ বাবে মানসিক চাপ আৰু হতাশাৰ পৰা হাতসাৰি
বা আঁতৰি থাকিব পাৰো। ভ্ৰমণৰ ফলত আমাৰ মন মগজু,
সৱল-সতেজ আৰু শক্তিশালী হয়। চিন্তা বা মানসিক চাপ
ধঁপাত, ধূমপান, সুৰা আদি সেৱনৰ ফলত দূৰ নহয় অথচ ই
আগতকৈ বেছিহে চিন্তা বা চাপত পেলাই। সেয়ে নিচাযুক্ত
দ্ৰব্যৰ পৰা আঁতৰি মানসিক চাপ, হতাশা আদি ভ্ৰমণৰ জৰিয়তে
এৰাব পাৰি। ভ্ৰমণে আমাৰ বন্ধ মন মগজু পুনৰ জীপাল কৰি
তোলে আৰু আমাক আমাৰ জীৱনত আগবাঢ়ি যাবৰ বাবে
পুনৰ শক্তি দিয়ে। সেয়ে ভ্ৰমণক সুস্থ মানসিক স্বাস্থ্যৰ পৰম
ঔষধ বুলি ক'ব পাৰি।❖

বিয়াগীতত ধৰ্মীয় আৰু ঐতিহাসিক চৰিত্ৰৰ অৱস্থান

বিতোপন ৰাজবংশী
ষষ্ঠ যান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ ৰেহৰূপতেই জাতি এটাৰ স্বকীয়তা প্ৰকাশ পায়। সংস্কৃতিৰ সুবিশাল ভঁৰালটোত সোমাই থকা উৎসৱ-পাৰ্বন, আচাৰ নীতি, গীত-মাত আদিয়ে জাতিটোৰ বৈচিত্ৰতা আৰু বিবিধতাক সমৃদ্ধ তথা প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। অসমীয়া জনজীৱনত বিবাহ এক অন্যতম ব্যৱস্থা, যিয়ে এই লোক-সংস্কৃতিৰ সূতাদাল আৰু অধিক দৃঢ় কৰি ধৰি ৰাখিছে। অসমীয়া সমাজৰ সু-প্ৰাচীন লোকাচাৰ, বিশ্বাস আৰু নিয়ম-সমূহ বিয়াৰ মাজেৰে জী আছে আৰু অসমীয়াত্বৰ ধাৰণাটোক সুপ্ৰতিস্থিত কৰি ৰখাত সহায় কৰিছে। সেয়ে অসমীয়া সমাজত বিয়াই ল'ৰা-ছোৱালীৰ মিলনৰ সামাজিক স্বীকৃতি হিচাপে কাম কৰাৰ ওপৰিও সমাজ তথা সংস্কৃতিৰ শক্তিশালী ধ্বজাবাহক হিচাপে অৱদান আগবঢ়াই আহিছে।

আমাৰ সমাজত বিয়ানাম সমূহৰ জৰিয়তে জীৱনৰ তিতা-কেঁহা, নাৰীসকলৰ সুখ-দুখ, আৱেগ অনুভূতি আদি প্ৰকাশ পোৱাৰ লগতে বিভিন্ন উপদেশ তথা কৰণীয়-অকৰণীয় আদি সম্পৰ্কেও উল্লেখ থকা দেখা যায়। বিয়ানামসমূহ আজিৰ সৃষ্টি নহয়, শতিকাৰো আগৰ পৰাই অসমৰ সমাজ ব্যৱস্থাত এয়া চলি আহিছে। হয়তো তাৰ ফলশ্ৰুতিতেই তাহানিৰ লোক-বিশ্বাস আৰু ধৰ্মীয় বিশ্বাসৰ প্ৰভাৱৰ ফলত বিয়া গীতসমূহত হিন্দু ধৰ্মীয় আৰু আন ঐতিহাসিক চৰিত্ৰসমূহৰ সমাহাৰ ঘটিছে। বিশেষকৈ মহাভাৰত-ৰামায়ণৰ চৰিত্ৰ যেনে ৰাম, সীতা, দশৰথ, দৈৱকী তথা ঐশ্বৰিক চৰিত্ৰ যেনে শিৱ, কৃষ্ণ, ইন্দ্ৰ আদিৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ অৱস্থিতিয়ে বিয়াগীতক সমৃদ্ধ কৰিছে। বিয়াগীতসমূহক ঘাইকৈ জোৰোণৰ গীত, পানীতোলাৰ গীত, দৰা-কইনা গা ধুওৱাৰ গীত, দৰা আদৰা গীত, আখৈতোলা গীত, খিচাগীত, কইনা বিদায় দিয়া গীত আদি ভিন্ন প্ৰকাৰত ভাগ কৰিব পাৰি। অসমীয়া সমাজত বিয়া প্ৰকৃততে যথেষ্ট দীঘল আৰু ৰীতিসম্পন্ন প্ৰথা। সেয়ে প্ৰতিটো নিয়মৰ বাবেই সুকীয়া সুকীয়া বিয়াগীত গোৱা হয়।

আয়তীসকলে বিয়াগীত গোৱাৰ সময়ত বিয়াঘৰ খনক সততে অযোধ্যাপুৰী, জনক ৰজাৰ অন্তেষপুৰ, কৃষ্ণৰ দ্বাৰকানগৰী আদিৰ লগত তুলনা কৰে। ইতিহাসে কৈ যোৱা নানা চৰিত্ৰ যেনে বাণ-উষা, ভীষ্মক ৰজা, আদিৰো বিয়াগীতত ব্যৱহাৰ বহল। প্ৰতিভাগি নামৰ লগত ৰাম, কৃষ্ণ, হৰি আৰু শিৱৰ উল্লেখ মন কৰিবলগীয়া।

মূল বিয়াখনৰ প্ৰথমটি অনুষ্ঠান হ'ল কইনাক জোৰোণ পিন্ধোৱা। নামনি অসমত ইয়াক তেলৰ ভাৰ দিয়া বুলিও কোৱা হয়। জোৰোণ দিওঁতে গোৱা বিয়াগীতসমূহত একেই ধৰ্মীয় চৰিত্ৰসমূহৰ উল্লেখ পোৱা যায়, যিয়ে পৌৰাণিক শাস্ত্ৰ-পুথি আৰু ধৰ্মগ্ৰন্থসমূহত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিছে। উদাহৰণস্বৰূপে -

(ক) ৰাম ৰাম আগৰখন ভাৰতে
ৰাম ৰাম কি কি আনিছা
ৰাম ৰাম সমাজৰ মাজতে থোৱাহে
ৰাম ৰাম পিছৰখন ভাৰতে
ৰাম ৰাম কি কি আনিছা
হৰি মোৰ ঐ ৰাম, হাতজুৰ কৰি লোৱাহে।

(খ) ওলাই আহা দৈৱকীএ, ৰজাৰ মহাদৈ
শুভক্ষেপ যাত্ৰা কৰি, জোৰোণ দিয়াগৈ।

(গ) অ' মন তগৰ
জোৰোণ আহি পালেহি মিথিলা নগৰ।

(ঘ) মাৰাৰ অলংকাৰ থোৱা কাটি কৰি
ঐ ৰাম দেউতাৰাৰ অলংকাৰ থোৱাহে
অযোধ্যাৰ ৰামচন্দ্ৰই পঠাইছে অলংকাৰ
ঐ ৰাম হাত জোৰ কৰি লোৱাহে।

বিয়াৰদিনা পুৱা আয়তীসবে একেলগে মিলি ৰং ৰহইচৰে পানী তুলিবলৈ যায়। পানীতোলাৰ বিয়াগীত সমূহকো ধৰ্মীয় চৰিত্ৰসমূহে শুৱাই তুলিছে। যেনে-

(ক) ৰামকৃষ্ণ পানী তুলিবলৈ
ৰামকৃষ্ণ ওলোৱা দৈৱকী
হৰি মোৰ ঐ ৰাম
যমুনাৰ ঘাটলৈ যাওঁ।

(খ) ৰাম কৃষ্ণ কদমৰ ডালতে
ৰাম কৃষ্ণ কানাই বহি আছে
হৰি মোৰ ঐ ৰাম
দিয়ে কি নিদিয়ে জলে।

(গ) ওলাই আহা দৈৱকীয়ে যমুনালৈ যাওঁ
কৃষ্ণক নোৱাব জলে দিব গংগা যাওঁ।

(ঘ) ফুল চন্দন তুলসী
ভৰিল নে নভৰিল
ৰাধে তোমাৰ কলচী
জলভৰি যশোদা ফুল চন্দন তুলসী
পিছলৈ নাছাবা ফুল চন্দন তুলসী
সাগৰে আহিব বৰিহে।

হিন্দু ধৰ্মীয় সমাজত অতি মৰ্যাদাসম্পন্ন এই ঐতিহাসিক ঐশ্বৰিক চৰিত্ৰ সমূহৰ বাদেও পানীতোলাৰ নামসমূহত পবিত্ৰ গংগা-যমুনা নদীৰ ভূমিকা অতি বিস্তৃত। আয়তীসকলে য'ৰ পৰাই পানী নোতোলক কিয় তাক গংগা-যমুনাৰ সৈতে সততে ৰিজোৱাটো চকুতলগা।

বিয়াৰ দিনা পুৱা শ্ৰাদ্ধত বহি পূৰ্বপুৰুষক সেৱা কৰি থকা দৰাৰ মাজতো যেন নামতিসকলে ৰামকেই বিচাৰি পায়-

(ক) চাৰিওফালে চাৰি কাপোৰ মাজে ঘি চাকি
যজ্ঞত বহে ৰামচন্দ্ৰ পুৰোহিতক মাতি
দধি থৈছোঁ দুগ্ধ থৈছোঁ আৰু নানা ফল
ৰামৰ প্ৰতি তুষ্ট হোৱা দেৱতাসকল।

গোটেই দিনটো বিভিন্ন প্ৰথাসমূহৰ মাজেৰে বিয়াৰ কাম সম্পন্ন হোৱাৰ পিছত গধূলিৰ পৰা আৰম্ভ হয় এৰাব নোৱাৰা ব্যস্ততা। সেই ব্যস্ততা আয়তীসকলৰ বাবেও, গৃহস্থৰ বাবে ও। গধূলি হোৱা মানেই দৰা-কইনাক গা ধোওৱাৰ খদমদম। কইনা ধোৱাবলৈ গৈ অয়তীসবে কেতিয়াবা কইনাক ভীষ্মক ৰজাৰ জীয়েক ৰুক্মিণী বুলি, কেতিয়াবা জনক নন্দিনী সীতা বুলি গীত জোৰে -

(ক) কলৰ তলত ৰুক্মিণীয়ে মেলি দিলে চুলি;
ঢালিলে যমুনাৰ জল নমো গংগা বুলি।
ৰুক্মিণীৰে পদুলিতে হালি আছে নলে,
কলহে কলহে ধালে যমুনাৰে জলে।
স্নান কৰি ৰুক্মিনীয়ে মাগে দুৰ্গাক বৰ
জন্মে জন্মে মোৰ স্বামী হওঁক দামোদৰ।

(খ) সোণৰ পিন্ধে ৰূপৰ পিন্ধে
অ'শশী পিন্ধে তাঁতৰ সাজ
দেৱাংগ ভূষণ পিন্ধে
অ'শশী ইন্দ্ৰই দিছে গাত।
স্নান কৰি আইদেৱে
অ'শশী মূৰত দিয়ে হাত
সৰগৰ দেৱগণে
অ'শশী কৰে আশীৰ্বাদ।

(গ) ৰাম ৰাম এটা বাতিতে
ৰাম ৰাম মাহ হালধি
ৰাম ৰাম এটা বাতিতে তেল
ৰাম ৰাম লৈয়ে মাতৃগণে
ৰাম ৰাম কলৰে গুৰিলৈ
ৰাম ৰাম বাইদেউক ধুৱাবলৈ যায়।

(ঘ) সৰস্বতীৰ হাতত বীণ
মাহ হালধি ঘঁহা বাইদেউ
ঘুৰি নাহে এনে দিন।

নামতীসকলৰ লগতে কইনাৰ সখীয়েকহঁতেও গীত জুৰোতে বাণ ৰজাৰ পৰা, উষা-অনিৰুদ্ধ, নাৰদ আদি বিভিন্ন ঐতিহাসিক চৰিত্ৰ বিয়া গীতত সোমাই পৰা দেখা যায়। ইপিনে, একেই আনন্দ আৰু নামতিৰ নামত সুখৰিত হৈ থাকে দৰাঘৰৰো চোতাল। দৰা নোওঁৱাবলৈ গৈ আয়তী সকলে গাই-

(ক) পুখুৰীৰে চাৰিওকাষে মৃগপছু চৰে
তাকে দেখি ৰামচন্দ্ৰই হৰ ধনু ধৰে,
কি ৰাম ৰাম হৰধনু ধৰে।

(খ) ওলাই আহা ৰামচন্দ্ৰ শিৱদুৰ্গা
মাটিত মংগল চাই
গণকে গণিতা কৰে শিৱদুৰ্গা
ক্ষণ চৰি যায়।

(গ) গা ধুই ৰামচন্দ্ৰই মাকক সুধিলে
ঐ ৰাম মোলৈ কি সাজ আছেহে
ছাতে শুকোৱা মুঠিতে লুকোৱা
ঐ ৰাম হেনো সাজ তোমালৈ আছেহে।

(ঘ) গা ধুই বোপাদেৱে
কৃষ্ণক কৰা স্তুতি
ওপৰৰ পৰা দেৱগণে
কৰে পুষ্প বৃষ্টি।

গা ধুওৱাৰ পাছত কইনা সজোৱা পৰ্বতো বিয়াগীতৰ বৈশিষ্ট্যতা মন কৰিবলগীয়া -

(ক) ৰাম কৃষ্ণ ৰামে দি পঠোৱা
ৰাম কৃষ্ণ কাপোৰ সাজ পিন্ধোৱা
হৰি মোৰ ঐ আইদেউক দেখিবলৈ ভাল।

(খ) ওলাই আহা গুণৱতী হাতত আনা পাণ,
দ্বাৰকাৰ কৃষ্ণ আইছে তোমাক লব দান।

ক্ৰমাৎ ৰাতি হৈ অহাৰ লগে লগে কইনাঘৰত দৰা আদৰাৰ প্ৰস্তুতি আৰম্ভ হয়। দৰা আহি কইনাৰ পদূলি পোৱাৰ পৰাই আয়তীসৰে শিৱ, গোৱিন্দ, বিষ্ণু আদিৰ সতে দৰাক তুলনা কৰি নানান গীত জোৰে। যেনে -

(ক) শিৱ গোঁসাই আহিছে
ডম্বৰু বজাইছে
শম্ভুৰৰ পদূলিত
কইনা ভিক্ষা মাগিছে।

(খ) আহিছে গোৱিন্দ গোঁসাই গৰুড়তে উঠি,
ভীষ্মক ৰজাই স্তুতি কৰে চৰণতে ধৰি।
ওলাই আহা ভীষ্মক ৰজা হাতত লৈয়া ধূপ
দ্বাৰকাৰে কৃষ্ণ আহে সাক্ষাৎ বিষ্ণুৰূপ।

(গ) নন্দী ভৃংগীক লগত লৈ •শিৱ গোঁসাই আহিছে
বৃষভ বাহনে •শিৱ গোঁসাই আহিছে
পাৰ্বতী আছে বাট চাই হে •শিৱ গোঁসাই আহিছে
ডম্বৰু বজাইছে, হেমৱন্তৰ পদূলিত
কইনা ভিক্ষা মাগিছে।

দৰা আহি হোমৰ গুৰিত বহোতেই দৰা পক্ষৰ আৰু কইনা পক্ষৰ আয়তীসকলৰ মাজত ধেমালিৰ চলেৰে কথাৰ কটাকটি চলে। তাৰ বাবেও বিয়াগীতৰ প্ৰচলন আছে যাক ঠাইবিশেষে যোৱানাম বা খিচাগীত বুলি কোৱা হয়। এই সমূহতো ধৰ্মীয় আৰু ঐতিহাসিক চৰিত্ৰসমূহৰ উল্লেখ থকা দেখা যায়। যেনে-

(ক) দ'পথাৰতে আহোম ৰজা গদাধৰ
মাগুৰ মাছ পালি আহোম ৰজা গদাধৰ
চোকা মৈদাৰে কাটোহে, আহোম ৰজা গদাধৰ
কইনাঘৰৰ নামতীবোৰ শূৰ্পনখাৰ বংশধৰ।

আহোম ৰজা গদাধৰ আহোম ৰজা গদাধৰ
দৰাঘৰৰ নামতীবোৰ হনুমানৰ বংশধৰ।

(খ) ৰাম তুমি পদুম পাত
সীতা তুমি কচু পাত
ওচৰ চাপি ল'বহি
খজুৰাব ৰামৰ গাত।

(গ) শ্ৰী কৃষ্ণৰ বাঁহী,
কইনাৰ সখীয়েকৰ মিচিকি হাঁহি।

ক্ৰমান্বয়ে বিয়াৰ কামবোৰ আগবাঢ়িবলৈ ধৰে। হোমৰ আহুতি, আখৈ দিয়া, কইনাৰ সম্প্ৰদানৰ সময়তো ভালেবোৰ বিয়াগীত গোৱা হয় -

(ক) ওলাই আহা আইদেৱে হাতত লৈয়া মালা।
প্ৰজা অগ্নিক সাক্ষী কৰি শিৰক স্বামী কৰা।

(খ) চন্দ্ৰ, সূৰ্য্য, বায়ু, বৰুণ সবে সব সাক্ষী,
জনকে কৰিব কন্যাদান আজি ৰাতি।

(গ) হলিৰামে আখৈ তোলে শ্ৰীৰামৰ বিয়া
কি ৰাম ৰাম শ্ৰী ৰামৰ বিয়া
জানকী কৰিব ৰামে মুঠি মুঠি আখৈ তোলে।

(ঘ) ৰাম আহি পালাক আজি মিথিলা নগৰ
জনক ৰজাই বাৰ্তা পালাক আহে ৰঘুবৰ
কলা কলা তুলসীৰে কলা কলা পাত
যজ্ঞত বহি ৰামচন্দ্ৰই যজ্ঞত দিছে হাত।

(ঙ) কুণ্ডিল নগৰত কিহৰে উৰুলি
কোনে কান্দিবৰে শুনো,
ভীষ্মকৰ নন্দিনী ৰুক্মিনী সুন্দৰী
কৃষ্ণই হৰি নিব শুনোঁ।

বিয়াৰ কাম শেষ হোৱা পাছত আহে কইনা বিদায়ৰ মুহূৰ্ত! এই সময়ত শোকবিহ্বল কইনাঘৰৰ মনৰ বেজাৰ আয়তীসকলৰ নামৰ মাজতেই প্ৰকাশ পায়। যেনে -

(ক) চন্দ্ৰগুপ্ত চাণক্য কান্দিলে কি হ'ব,
মাতৃগৃহ ত্যাগ কৰা নাৰী জাতিৰ কৰ্তব্য।
পানীতে বঢ়ালোঁ চন্দ্ৰগুপ্ত চাণক্য
দাসকলৰ পুলি চন্দ্ৰগুপ্ত চাণক্য
শোকতে অগণি জ্বলে হে চন্দ্ৰগুপ্ত চাণক্য
মাতৃগৃহ ত্যাগ কৰা নাৰী জাতিৰ কৰ্তব্য।

(খ) জয় জয় জয় যদুপতি
জয় জয় জয় ৰঘুপতি
জয় জয় চৰণ শংকৰ।

বিয়া কৰাই দৰাই কইনাক লৈ ঘৰ আহি পোৱাৰ সময়ত দৰা ঘৰত আন এক উখল মাখল লাগে। তাতো যেন আয়তীসবৰ বিয়াগীতৰ শেষ নাই। যেনে -

(ক) শ্ৰীকৃষ্ণ আহি পালে ৰুক্মিণীকে লৈ
আদৰাহি দৈৱকী মনত আনন্দ কৈ
মাকৰ পিচে শ্ৰীকৃষ্ণ যায় ধীৰে ধীৰে
ৰুক্মিণীৰ লগে লগে কৃষ্ণ মাৰক প্ৰণামে।

(খ) জোনৰে সাৰথি তৰা হৰি হৰি
জোনৰে সাৰথি তৰা,
ৰামৰে সাৰথি জানেকী সুন্দৰী
আনিলে আজিৰে পৰা।

বিয়াৰ দিনৰ পাছত আঠমঙলাকে আদি কৰি যি দুই-এক ৰীতি বাকী থাকে, সেইবোৰত বিয়াগীতৰ ব্যৱহাৰ তুলনামূলক ভাৱে কম। তথাপি ন দৰা কইনাক লৈ আয়তীসবৰ ধেমালিৰ ওৰ নপৰে, সেয়াও দুই এক নামৰ মাজেৰে প্ৰকাশ পায়।

বিয়াগীতসমূহ অসমীয়া লোকসাহিত্য, লোকগীত আৰু লোকসংস্কৃতিৰ অনবদ্য অংগ। সমগ্ৰ বিবাহ প্ৰথাটোয়েই সমাজখনক একত্ৰিত কৰাৰ বৰঙণি যোগাই আহিছে। অৱশ্যে দিনবাগৰাৰ লগে লগে বিয়ানামৰ ব্যৱহাৰ কমি আহিছে। যি অলপ বাকী আছেগৈ, তাৰো ধৰণ ভালেখিনি সলনি হৈছে। আধুনিক সময়ৰ আধুনিক বস্তু, গোটাচেৰেক ইংৰাজী শব্দও বিয়াগীতত সোমাই পৰা দেখা গৈছে। ই নিশ্চয়কৈ গ্ৰহণযোগ্য হ'ব নোৱাৰে। নাৰীমনৰ সম্পূৰ্ণ অনুভৱ, সৌন্দৰ্য্যপিয়াসী মন আৰু সমাজৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ ভাৱ ধাৰণাবোৰ বিয়াগীতৰ পৰম্পৰাই ধৰি ৰাখিছে। সেয়ে সেইবোৰ জীয়াই ৰখাতো আমাৰ বাবে, বিশেষকৈ উত্তৰ প্ৰজন্মৰ বাবে গুৰুত্বপূৰ্ণ দায়িত্ব। অসমীয়া সমাজ জীৱনত পৌৰাণিক চৰিত্ৰসমূহ, ৰামায়ণ-মহাভাৰতৰ তথা বুৰঞ্জীৰ পাতত উল্লেখ থকা চৰিত্ৰসমূহ তথা ঘটনাবোৰৰ গভীৰ প্ৰভাৱ বিয়াগীতত সুপষ্টভাৱে প্ৰকাশ পাইছে।❖

সাহিত্য-সংস্কৃতি আৰু নতুন প্ৰজন্মৰ ওপৰত ইয়াৰ প্ৰভাৱ

উদয়ন চেতিয়া
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

"সাহিত্যই বাস্তৱত ৰোগ দিয়ে, ই কেৱল বৰ্ণনা নকৰে। ই দৈনন্দিন জীৱনৰ প্ৰয়োজনীয় আৰু প্ৰদান কৰা প্ৰয়োজনীয় দক্ষতাসমূহ সমৃদ্ধ কৰে ; আৰু এই ক্ষেত্ৰত ই আমাৰ জীৱনৰ ইতিমধ্যে হৈ পৰা মৰুভূমিসমূহক জলসিঞ্চন কৰে।"

- চি. এছ. লুইচ

সাহিত্য-সংস্কৃতি বুলি ক'বলৈ গ'লে অকল অসমৰে নহয় গোটেই সমাজৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ কথা আহি পৰে।

ক'বলৈ গ'লে সাহিত্য-সংস্কৃতি সমাজৰ বিকাশৰ এটা ভাগ। সমাজত সাহিত্য-সংস্কৃতি ভালপোৱা বহু লোক আছে। যেনে, হোমেন বৰগোহাঞি, নিৰুপমা বৰগোহাঞি, মহিম বৰা, নৰকান্ত বৰুৱা, হীৰেন গোহাঁই, বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰুৱা, লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়া, ৰীতা চৌধুৰী আদিৰ দৰে এনে বহুতো মহান সাহিত্যিকে অসমত জন্ম গ্ৰহণ কৰে। এই মহান সাহিত্যকসকলে অসমৰ বা সমাজৰ প্ৰগতিৰ বাবে বহুতো কাম কৰিছে।

কিন্তু আজিৰ দিনত সাহিত্য নতুন প্ৰজন্মৰ হাতত আহি পৰিছে। এই সাহিত্য-সংস্কৃতি নতুন প্ৰজন্মৰ হাতত সুৰক্ষিত নে? সাহিত্য-সংস্কৃতি নতুন প্ৰজন্মৰ হাতত যদি সুৰক্ষিত তেন্তে কিমান সুৰক্ষিত? আজিৰ দিনত সাহিত্য-সংস্কৃতি ৰক্ষা কৰিবৰ বাবে বা ইয়াৰ বিকাশৰ বাবে নতুন প্ৰজন্মই কি প্ৰচেষ্টা চলাইছে?

এনে ধৰণৰ বহুতো প্ৰশ্ন আমাৰ মাজত আহি পৰিছে। ক'বলৈ গ'লে আজিৰ দিনত নতুন প্ৰজন্মই সাহিত্য-সংস্কৃতি ৰক্ষা কৰিবৰ বাবে বহুতো প্ৰচেষ্টা চলাই আহিছে। তেওঁলোকে সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ বিকাশৰ বাবে বহুতো কাম কৰিছে বা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে।

ইয়াতে এটা প্ৰশ্ন উত্থাপন হয়, নতুন প্ৰজন্মই সাহিত্য-সংস্কৃতিক ৰক্ষা কৰিবৰ বাবে প্ৰচেষ্টা চলায় অহাত সফল হ'বলৈ সক্ষম হৈছে জানো? যদি হৈছে তেন্তে কিমানখিনি হৈছে?

হয়, নতুন প্ৰজন্ম সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত অলপ হ'লেও সফল হৈছে বুলি ক'লেও অনুচিত নহ'ব। তেওঁলোকে অসমৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ বিকাশৰ উদ্দেশ্যৰে এনে বহু কাম কৰি আহিছে। তেওঁলোকে সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ দিশে নিজৰ আগ্ৰহ দেখুৱাবলৈ সক্ষম হৈছে। তেওঁলোকে বহুতো প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰি সাহিত্য-সংস্কৃতিক আগুৱাই নিয়াত সহায় কৰে। আজিৰ দিনত নতুন প্ৰজন্মই বহুতো ন-পুৰণি NGO (Non-Government Organisation) ত সোমাই সমাজৰ বিকাশৰ বাবে কাম কৰি আহিছে। কাৰণ সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ বাবে কাম কৰি যোৱা এনে ধৰণৰ NGO বিলাকৰ উদ্দেশ্যেই হৈছে সমাজত সাহিত্য-সংস্কৃতিক ৰক্ষা কৰা।

কিন্তু আজিৰ দিনত নতুন প্ৰজন্মৰ মাজত এমে বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আছে যিয়ে কিছু কাৰণত সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি নিজৰ আগ্ৰহ দেখুৱাবলৈ সক্ষম হোৱা নাই বা দেখাবলৈ বিচৰা নাই যিটোৱে সমাজৰ বিকাশত কিছু ক্ষতি কৰাৰ সম্ভাৱনা থাকে। হয়তো তেওঁলোকে নিজৰ আগ্ৰহ দেখাবলৈ কোনো উপযুক্ত মঞ্চ বিচাৰি পোৱা নাই বা সুযোগ পোৱা নাই। নাইবা তেওঁলোকে নিজৰ আগ্ৰহ বা ভাল লগা কামবোৰ উপলব্ধি কৰিব পৰা নাই। তেওঁলোকে সঘনাই নিজৰ আগ্ৰহবোৰ সলনি কৰি থাকে।

এনে ক্ষেত্ৰত, ক'বলৈ গ'লে নিজৰ মনটো স্থিৰ কৰি শান্তমনে চিন্তা কৰি নিজৰ ভালপোৱা কামটো কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি যাব লাগে। এনে কৰিলে তেওঁলোকে নিজৰ আগ্ৰহৰ কথা জানিব পাৰিব আৰু সমাজৰ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত নিজৰ অৱদান আগবঢ়াব পাৰিব।

এইখিনিতেই আন কিছু প্ৰশ্নৰ উত্থাপন হয় যে, আজিৰ দিনত মোবাইলে সমাজৰ বা সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত ইয়াৰ বিকাশৰ বাবে কোনো ধৰণৰ সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছে নেকি? কৰিছে যদি কেনে ধৰণেৰে কৰিছে?

আজিৰ দিনত নতুন প্ৰজন্মই সাহিত্য-সংস্কৃতিতকৈ অধিক মোবাইলত নিজৰ আগ্ৰহ দেখুৱায়। তেওঁলোকে মোবাইলৰ জৰিয়তে ৰিল আদি প্ৰস্তুত কৰে বা কিছু অন্য কামৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰে। দিনে দিনে তেওঁলোকে মোবাইলৰ প্ৰতি আগ্ৰহ দেখুৱাইছে।

এষাৰ কথা আছে যে "সাহিত্য হৈছে মানৱতাৰ অন্যতম আকৰ্ষনীয় আৰু উল্লেখযোগ্য প্ৰকাশ।" এই কথাষাৰ পি.টি বাৰ্ণামে লিখিছে। ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁ ক'ব বিচাৰিছে যে কঁৰবাত পৃথিৱীয়ে সাহিত্যক তুচ্ছ বুলি ভাবিব লৈ লৈছে। সাহিত্য হৈছে মানুহৰ নিজৰ অনুভৱ প্ৰকাশ কৰা বা অতীতৰ বিষয়ে জানিবলৈ, পৃথিৱীৰ বিষয়ে আমাৰ জ্ঞান আৰু বুজাবুজিৰ প্ৰসাৰ ঘটাৰ দুৱাৰ হিচাপে কাম কৰে।

কেৱল এয়াই নহয় বহুতো NGO বিলাকেও সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ বিকাশৰ বাবে কাম কৰি আহিছে। উদাহৰণস্বৰূপে আমি "অসমীয়া যুৱ জাগৰণ সমিতি" ক ল'ব পাৰো।

"অসমীয়া যুৱ জাগৰণ সমিতি" হৈছে নতুন প্ৰজন্মক তেওঁলোকৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি থকা আগ্ৰহক এক বাস্তৱ ৰূপ দিয়াৰ চেষ্টা কৰা এক মঞ্চ। এই গোটেও ১৮৬০ চনৰ পৰা ছ'চাইটি পঞ্জীয়ন আইন অনুসৰি কাম কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি আছে। লগতে এই গোটৰ সদস্য-সদস্যাসকলে নানাধৰণৰ প্ৰতিযোগিতা আয়োজিত কৰে যাতে নতুন প্ৰজন্মৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি থকা আগ্ৰহ বৃদ্ধি হয়।

"অসমীয়া যুৱ জাগৰণ সমিতি" ০২ অক্টোবৰত, ২০২২ চনত প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছিল। "অসমীয়া যুৱ জাগৰণ সমিতি"ৰ গঠনৰ উদ্দেশ্যেই হৈছে সকলোকে একে লগ কৰা আৰু অসমৰ ভাষা, সাহিত্য-সংস্কৃতি, কলা, আদিৰ বিকাশ কৰা। এই গোটত সদস্য-সদস্যাসকল প্ৰায় নতুন প্ৰজন্মৰে ভৰা। তেওঁলোকে সাহিত্য-সংস্কৃতি, কলা, ভাষা আদিৰ বিকাশৰ বাবে কাম কৰি যোৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে "অসমীয়া যুৱ জাগৰণ সমিতি" ক গঠন কৰিছে।

"অসমীয়া যুৱ জাগৰণ সমিতি" ৰ দৰে এনে বহুতো NGO আছে যিয়ে সাহিত্য-সংস্কৃতি, ভাষা, কলা আদি বিকাশৰ বাবে কাম কৰি আহিছে। কিন্তু, এই NGO বিলাক সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ বাবে কৰি যোৱা কামবোৰ সফল হৈছে জানো? তেওঁলোকে সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ বিকাশৰ বাবে কি

কি কাম কৰি আহিছে? সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ বিকাশৰ বাবে NGO বিলাক গঠন কৰা কিমান দূৰ উচিত? NGO বুলি ক'লে এনে ধৰণৰ প্ৰশ্ন মনত উপস্থাপন হয়।

আচলতে ক'বলৈ গ'লে NGO বিলাকে সাহিত্য-সংস্কৃতি বচাবলৈ কিমানখিনি সফল হৈছে নাজানো কিন্তু তেওঁলোকে সাহিত্য-সংস্কৃতি ৰক্ষা কৰিবলৈ বহু গুণে চেষ্টা কৰিছে। তেওঁলোকে সাহিত্য-সংস্কৃতি বিকাশৰ উদ্দেশ্যৰে যিমান পাৰে চেষ্টা কৰি আহিছে।

ইন্দিৰা গোস্বামী, জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা, বিষ্ণু প্ৰসাদ ৰাভা, চৈয়দ আব্দুল মালিক, হেম বৰুৱা, সৌৰভ কুমাৰ চলিহা, নলিনীবালা দেৱী ইত্যাদি অসমৰ এনে বহু মহান সাহিত্যিকসকলে বহু অৱদান দি থৈ গৈছে।

ইন্দিৰা গোস্বামীক সাধাৰণতে মামণি ৰয়ছম গোস্বামী বুলি জনা যায়। তেওঁ ১৯৮৩ চনত তেওঁৰ উপন্যাসে "মামৰে ধৰা তৰোৱাল"ৰ বাবে সাহিত্য অকাদেমি বঁটা লাভ কৰিছিল। তেওঁ আন বহুল পঠিত উপন্যাস সমূহৰ এখন হৈছে "তেজে আৰু ধূলিৰে ধূসৰিত পৃষ্ঠা"।

ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাই ১৯৩৫ চনত প্ৰথম অসমীয়া চলচ্চিত্ৰ "জয়মতী" আৰু ১৯৩৯ চনত দ্বিতীয়খন চলচ্চিত্ৰ "ইন্দ্ৰমালতী" নিৰ্মাণ কৰিছিল। তেওঁ এজন কবিও আছিল।

বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা অসমৰ এগৰাকী সংস্কৃতিৰ লগত জড়িত ব্যক্তি আছিল। তেওঁ সংগীত, নৃত্য, চিত্ৰকলা, সাহিত্যৰ লগতে ৰাজনৈতিক সক্ৰিয়তাৰ ক্ষেত্ৰতো অৱদানৰ বাবে পৰিচিত আছিল। তেওঁক কলাগুৰু বুলিও জনা গৈছিল। "হিয়াৰ পুং", "সোনপাহি", "সপোন কুৱৰী", "মামীৰ হাৰ", "বনুৱা পঞ্চায়ত", "কৃষক", "কুৰি বছৰ জেইল" বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা দেৱৰ সাম্যবাদী মতাদৰ্শত ডুব যোৱা সৃষ্টি।

নলিনীবালা দেৱী অসমৰ এগৰাকী লেখিকা আৰু অসমীয়া সাহিত্যৰ কবি, জাতিয়তাবাদী আৰু ৰহস্যময়ী কবিতাৰ বাবে পৰিচিত। তেখেতৰ গ্ৰন্থসমূহৰ ভিতৰত "সন্ধিয়াৰ সুৰ" (১৯২৮), "পৰশমণি" (১৯৫৪), "যুগদেবতা" (১৯৫৭), "জাগৃতি" (১৯৬০), "অলকানন্দা" (১৯৬৭) আৰু "অন্তিম সুৰ"।

এনে ধৰণে বহু মহান ব্যক্তিয়ে সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ বিকাশৰ বাবে নিজৰ অৱদান আগবঢ়াবলৈ চেষ্টা কৰি আহিছে।❖

স্মৃতিৰ কোলাত কলেজীয়া দিনবোৰ

আতিফ আহমেদ
চতুৰ্থ ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

ছাত্ৰ-জীৱনৰ আটাইতকৈ মনোমোহা, ৰঙে ৰসে উপচি পৰা, মধুৰ স্বপ্নালীৰ আৱেশেৰে ভৰপুৰ বৈচিত্ৰ্যময় সময়ছোৱাই হৈছে কলেজীয়া জীৱন। কলেজীয়া জীৱন আনন্দোচ্ছল, মাধুৰ্যপূৰ্ণ আশা-আকাংক্ষাৰ সোণালী ৰঙেৰে ৰঙীন, ৰামধেনুৰ বিচিত্ৰতাৰে বৰ্ণালীময়। এইছোৱা কালত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মন হয় দিগন্ত প্ৰসাৰী, ভাব হয় পৰ্বতীয়া জুৰিৰ দৰে লয়লাস। এই বিচিত্ৰ সময়ছোৱা দেখাক নতুনকৈ চোৱাৰ, নেদেখাক সম্পূৰ্ণকৈ দেখাৰ কামনা ৰঞ্জিত, নতুনকৈ গঢ়াৰ নতুন নতুন সপোন ৰচনাৰ, নতুন মধুময় কল্পনা কৰাৰ সময়। এনে এছোৱা সময়ৰ মধুৰ অবিস্মৰণীয় স্মৃতি, মানৱ-জীৱনৰ সমগ্ৰ কালছোৱাত হৈ ৰয় চিৰ সেউজীয়া, বৰ্ণালিৰ সাতো ৰঙৰ দৰেই সৌন্দৰ্যময়।

কলেজৰ পৰিৱেশ ঃ

মুক্ত আকাশৰ তলত, মুক্ত মন আৰু মুক্ত চিন্তা লৈ জীৱনৰ জ্যোতিৰ বাট পোহৰাই তোলাৰ প্ৰচেষ্টাত আগ বঢ়াৰ সুন্দৰ পৰিৱেশ কলেজত বিৰাজমান। নিজৰ প্ৰতিভা মুক্তভাৱে প্ৰকাশ কৰিবলৈ আৰু সেই প্ৰতিভাৰ বিকাশৰ বাবে অপাৰ সুযোগ পোৱা যায় কলেজত। স্কুলীয়া জীৱনৰ বাধ্য-বাধকতা, কঠোৰ বাঘজৰী, ৰঙা চকুৰ ভীতি-গ্ৰস্ততা আদিৰ পৰা কলেজৰ পৰিৱেশ মুক্ত। অৱশ্যে দায়িত্বশীল হৈ পৰে বৈছিকৈ। হ'লেও ভৱিষ্যত জীৱনৰ আশা-আকাংক্ষা, কামনাৰ সোণালী পথ সন্মুখত থকাত আৰু তাৰ সাধনাই জীৱনৰ লক্ষ্য হোৱা বাবে স্বাভাৱিকতেই দায়িত্বশীল হৈ পৰে। অৱশ্যে এইটোও নুই কৰিব নোৱাৰি যে প্ৰকৃত দায়িত্ব নুবুজি, যিসকলে বিদ্যালয়ৰ কঠোৰ শাসনৰ পৰা মুক্ত হৈ নিজকে সম্পূৰ্ণ মুক্তভাৱে এৰি দিয়ে, সেইসকলৰ জীৱন শেষত বিফলতাৰ ভাণ্ডাৰ হৈ পৰে। গতিকে, কেতিয়াবা মুক্ত পৰিৱেশ আশীৰ্বাদ নহৈ অভিশাপতহে পৰিণত হোৱা দেখা যায়। সেই দিশলৈ বিদ্যাৰ্থীসকলে লক্ষ্য কৰা উচিত।

কলেজত প্ৰৱেশ কৰিয়ে পোৱা অভিজ্ঞতা ঃ

ভৱিষ্যতৰ কৃতকাৰ্যতা পূৰ্ণ, সুন্দৰ জীৱন গঢ়াৰ কৰ্মশালা কলেজসমূহ, বিদ্যাৰ্থীসকলৰ সাধনাৰ একোখন মহা আশ্ৰম। এই মহা আশ্ৰমৰ নিয়াৰিত গঢ়ি উঠে ভৱিষ্যতৰ সম্ভাৱনাময় একোটা মহান জীৱন। কলেজৰ জ্ঞান সাগৰত অৱগাহি পূত মন্ত্ৰত দীক্ষিত হোৱা বাবেই সফলতাৰে কলেজীয়া

শিক্ষা সাং কৰি ওলাই অহা সকলক স্নাতক বুলি কেৰা হয়। এনে পৱিত্ৰ, মহান অনুষ্ঠানটিত প্ৰৱেশ কৰিয়েই কেতিয়াবা বহুতো বিদ্যাৰ্থীয়ে বিপৰ্যয়ৰ সন্মুখীন হয়, ৰেগিং নামৰ মহামাৰীটোৰ কবলত পৰি। বহুতৰ বাবে ৰেগিং এক বিভীষিকা। এই বিভীষিকাৰ মাজত মানসিক ভাৰসাম্য হেৰুৱাই দুই এক বিদ্যাৰ্থীয়ে শিক্ষা-জীৱনৰ ইমানতে সমাপ্তি ঘটোৱাৰ উদাহৰণো বিৰল নহয়। প্ৰকৃতপক্ষে ৰেগিং এক নিৰ্দোষ ধেমালিহে হোৱা উচিত। ধেমালিৰ সীমা অতিক্ৰম কৰি গ'লেই সি বিভীষিকাত পৰিণত হয়; তেতিয়া সি হৈ উঠে ক্ৰুৰ ধেমালি। সেইটো কিন্তু অবাঞ্ছনীয়।

ইয়াৰ পাছৰ পৰ্যায়টো কিন্তু আদৰণীয় আৰু অতিশয় সৌহাৰ্দ্যপূৰ্ণ। কলেজৰ পুৰণি বিদ্যাৰ্থীসকলে নৱাগতসকলক আৱেগ আৰু অনুভূতিৰে আগবঢ়াই নি আদৰণি জনোৱা অনুষ্ঠানটি মহামানৱৰ মহাসাগৰত মহা মিলনৰ মনোৰম নিদৰ্শন। ভাৱৰ বিনিময়, মৰম-স্নেহৰ বিনিময়ৰ যোগেদি অচিনাকিৰ লগত চিনাকি হৈ, আপোন জন বুলি চেনেহেৰে বুকুত সাবটি লৈ, পোহৰৰ বাটত প্ৰথম খোজ পেলোৱাৰ বীজ-মন্ত্ৰত নৱাগতসকলক দীক্ষিত কৰা এই অনুষ্ঠানটিক আমি দীক্ষাৰম্ভ অনুষ্ঠান বুলি অভিহিত কৰিব পাৰো। এই অনুষ্ঠানটিৰ যোগেদি আমি শিকিবলৈ সমৰ্থ হওঁ "বসুধৈব কুটুম্বকম্"।

<u>অধ্যয়নৰ সময়ছোৱাৰ মাধুৰ্য্য</u> ঃ

কলেজসমূহ উচ্চ জ্ঞানৰ মন্দিৰ। উচ্চ শিক্ষাৰে শিক্ষিত, উচ্চ অৰ্হতাসম্পন্ন অধ্যাপকসকলৰ উচ্চ মানৰ শিক্ষাদান কাৰ্যই এই জ্ঞান মন্দিৰ জ্যোতিৰ্ময় কৰি তোলে। সেই জ্যোতিৰ আলোকে বিদ্যাৰ্থীসকলক বিমোহিত কৰে। তেখেতসকলৰ উচ্চ জ্ঞান-জ্যোতি বিকিৰিত হয় বিদ্যাৰ্থীসকলৰ জীৱনত। বিদ্যাৰ্থীৰ হৃদয়-ফুলনিৰ টেপাকুলিটো সেই জ্যোতিৰ পৰশত মুকুলিত হয়; এদিন ৰূপে ৰসে, গন্ধে-স্পৰ্শে জাতিস্কাৰ হৈ সৌন্দৰ্য-মাধুৰীৰে সুশোভিত হয়। তাৰ সৌৰভ বিয়পি পৰে মানৱসাগৰত। সেই মানৱসাগৰ জমকীয়া হৈ উঠে হাজাৰ হাজাৰ গোলাপ-তগৰ কমলৰ মহা সমাৱেশত।

<u>সোণত-সুৱগা চৰায়</u> ঃ

কলেজ সপ্তাহ, বাণী-বন্দনা, সাংস্কৃতিক-সমাৰোহ আদি বাৰেবৰহণীয়া অনুষ্ঠানসমূহে। সেইবাবে, অধ্যয়নৰ এই সময়ছোৱা কেৱল জ্ঞান আহৰণৰ বিস্তীৰ্ণ কলা-ক্ষেত্ৰই নহয়, ই হৈ পৰে নিজকে স্বকীয় প্ৰতিভা আৰু গুণৰাজিৰে জকমকীয়াকৈ সজোৱাৰ, বিশাল, সুন্দৰ পৃথিৱীক সৌন্দৰ্য আধাৰ হিচাপে নতুন প্ৰাণৰ ন চকুযুৰিত দীপিতি ঢালি নতুনকৈ চোৱাৰ, উপভোগ কৰাৰ আৰু জীৱনৰ মোহনীয়ত আৰু অধিক মোহনীয়কৈ গঢ়ি তোলাৰ এক মহান ক্ষেত্ৰ।

কলেজত অধ্যয়নৰ কালছোৱা প্ৰতিজন বিদ্যাৰ্থীৰ বাবে হৈ পৰে বৰ মোহনীয়, অতি অপুৰুগীয়া আৱেগ-বিজড়িত কলেজসমূহ বিদ্যাৰ্থীৰ তীৰ্থক্ষেত্ৰ।

<u>হোষ্টেলৰ আকৰ্ষণ</u> ঃ

হোষ্টেলৰ আকৰ্ষণ আৰু অধিক মোহনীয়। বিভিন্ন অঞ্চলৰ, বিভিন্ন জাতি, ধৰ্ম, সম্প্ৰদায়ৰ বিদ্যাৰ্থীৰ মিলনৰ এক মনোৰম ক্ষেত্ৰ। ভ্ৰাতৃত্বৰ এনাজৰীৰে বান্ধ খাই হোষ্টেল নিবাসী বিদ্যাৰ্থীসকলে গঢ়ি তোলে এখন সুন্দৰ সমাজ এইখন সাম্যৰ সৰগ। ইয়াত ধনী-দুখীয়া, উচ্চ-নীচ, ধৰ্ম সম্প্ৰদায়ৰ সংকীৰ্ণ বিচাৰ-বিবেচনাৰ ঠাই নাই। ইয়াত ঠাই পায় উচ্চ-ভাব-চিন্তা, উচ্চ আদৰ্শ আৰু মহান মানৱতাই হোষ্টেলৰ প্ৰতিটো কোঠা, প্ৰতিটো চুক-কোণৰ লগত বিদ্যাৰ্থীসকল জড়িত হৈ পৰে অতি নিবিড়ভাৱে, পৰিণত হয় এখন মৰম সৰ্বস্ব ঘৰত।

এইখন ঘৰৰ খ্যাতি বৃদ্ধিৰ কাৰণে বিদ্যাৰ্থীসকল উঠি পৰি লাগে বাণী-বন্দনা আৰু অন্যান্য সমাৰোহৰ যোগেদি হোষ্টেল মিলনৰ স্বৰ্গ। ইয়াত ৰচা হয় ভৱিষ্যত জীৱনৰ সুন্দৰ নন্দন-বন। ইয়াত গঢ়ি উঠে উদাৰতা, কৰুণা, সহানুভূতি সংমিশ্ৰিত এক বিশাল হৃদয়-সাগৰ। ইয়াৰ পৰা আঁতৰি পৰিবলগাটো বা বিচ্ছেদ হোৱাটোক বৰ্ণাব পাৰি কেৱল কালিদাসৰ "অভিজ্ঞাশকুন্তলম"ৰ চতুৰ্থ অংকৰ, চতুৰ্থ দৃশ্যৰ চতুৰ্থ শ্লোকটোৰে, যিটোত কৰুণত আৱেগত বৰ্ণিত হৈছে শকুন্তলাই আশ্ৰমপৰা বিদায় লৈ পতি গৃহলৈ যাত্ৰা কৰা অতিশয় কৰুণ, আৱেগময়, অশ্ৰুময় মুহূৰ্তটো।

শিক্ষাজীৱনৰ আটাইতকৈ মনোৰম আৰু কল্পনাৰ দিগন্ত প্ৰসাৰী ভাবধাৰাৰে সমৃদ্ধ এই সময়ছোৱাৰ সদব্যৱহাৰ আৰু জীৱনটোক সঠিক আৰু সত্য-সুন্দৰ পথত পৰিচালনাৰ ওপৰতে আমাৰ সুন্দৰ, মহীয়ান জীৱন নিৰ্ভৰশীল। কল্পনাৰ সোণৰ প্ৰতিমা গঢ়ি, তাৰ সৌন্দৰ্য মুগ্ধ হৈ আমি জীৱনৰ জয়গান গাওঁ এই সময়ছোৱাতে। সত্যম-শিৱম-সুন্দৰম- এই সনাতন সত্যক উপলব্ধি কৰা যায় এই সময়ছোৱাতে।

গতিকে এই সময়ছোৱাই আমাৰ জীৱনলৈ কঢ়িয়াই আনক অনাবিল আনন্দৰ মধুৰ প্ৰশান্তি।❖

অসম নামৰ উৎপত্তি

দেবাশীষ শৰণীয়া
দ্বিতীয় ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

'অসম' নামটো উৎপত্তি সম্বন্ধে সঠিককৈ ক'ব নোৱাৰি। পূৰ্বতে এই ভূ-খণ্ড কামৰূপ আৰু প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ ৰাজ্য নামেৰে প্ৰসিদ্ধ আছিল আৰু তাৰ ৰাজধানী প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ (গুৱাহাটী বা তাৰ দাতি কাষৰীয়া অঞ্চল) আছিল। ত্ৰয়োদশ শতিকা মানত আহোম সকলে এই ভু-খণ্ড জয় কৰাৰ পাছত 'অসম' নামটোৰ প্ৰচলন হয়। আহোম স্বৰ্গ দেউসকলৰ পঞ্চদশ শতিকামানৰ পৰা অছম, আছাম, অসম, আসাম, অহম, আহম, আহোম আদি শব্দৰ প্ৰচলন লক্ষ্য কৰা হয়।

অসম নামৰ উৎপত্তি সম্বন্ধে কোনো পণ্ডিতে মত পোষন কৰে যে, এই ভূখণ্ড, পৰ্বত পাহাৰেৰে অসমান হোৱা বাবেই ইয়াৰ নাম অসম হ'ল। আনহাতে, এনেকুৱাও হ'ব পাৰে যে প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যত অসমৰ সমতুল্য আৰু কোনো নাই বাবে অসমৰ নাম 'অ-সম' হ'ল। আন কোনো কোনো পণ্ডিতৰ মতে আহোম ৰজাসকলে শাসন কৰিছিল বাবেই 'আহোম' শব্দটোৰ পৰা অসম হৈছে।

সংস্কৃতিত 'অ-সম' শব্দটোৰ অৰ্থ 'যাৰ সমান কোনো নাই অথবা প্ৰতিদ্বন্দ্বীহীন, অদ্বিতীয়। অৰ্থাৎ এই ভূ-খণ্ডত বাস কৰা মানুহখিনিৰ সমান আৰু কোনো নাই। ড° বাণীকান্ত কাকতিৰ মতে অপৰাজয়ে আৰু অদ্বিতীয় অৰ্থ বুজাবৰ বাবেহে 'অ-ছাম' শব্দ জন্ম হৈছে। টাই আৰু প্ৰাচীন আহোম ভাষাত 'ছাম' মানে পৰাজিত। তাৰ লগত অসমীয়া 'আ' উপসৰ্গ যোগ কৰিলে হয় হয় 'আ-ছাম' অৰ্থাৎ অপৰাজয় অথবা বিজয়ী। পণ্ডিত বেডেন পাৱেলে তেঁওৰ "Indian Village Community" নামৰ গ্ৰন্থত অসম নামটো এই খণ্ডৰ আদিম জনগোষ্ঠীৰ বড়োসকলৰ 'হো'-ছাম' শব্দৰ পৰা আহিছে বুলি কৈছে।

অসম ইংৰাজৰ অধীনলৈ যোৱাৰ পাছৰ পৰা 'আছাম' শব্দ দুটা প্ৰচলিত হৈ পৰে। শেষত এই ভূ-খণ্ড "অসম" আৰু ইয়াত বাস কৰা অধিবাসীসকলক অসমীয়া বোলা হয়। ইংৰাজ সকলেই 'অসম' বা 'আসাম'ৰ ইংৰাজী Assam বুলি লিপ্যন্তৰ কৰে।❖

ভ্ৰমণ কাহিনী

মোৰ প্ৰথম ভ্ৰমণৰ অনুভৱ

পাখি গোস্বামী
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

এজন ব্যক্তিৰ সুস্থ-সবলতা আৰু জ্ঞানৰ পৰিধি জুখিবলৈ হ'লে আমি অকল পাঠ্যপুথিৰ সীমিত জ্ঞানেৰে জুখিব নোৱাৰো। যদিহে তোমাৰ বাহিৰা জ্ঞান আছে, তুমি যিমানে কথা কবা সিমানে তোমাৰ স্মৃতি শক্তি বৃদ্ধি পাব বা তুমি শুদ্ধকৈ ক'ব পাৰিবা। তুমি যিমানে ঘূৰা-ফুৰা কৰিবা নতুন নতুন ঠাই ভ্ৰমন কৰিবা তোমাৰ মনৰ পৰা ভয় আতঁৰ হব আৰু অভিজ্ঞতাও লাভ কৰিব পাৰিবা। মোৰো সৰুৰে পৰা পঢ়া-শুনাৰ লগতে নতুন নতুন ঠাই ঘূৰি ফুৰিবলৈ বৰ ইচ্ছা আছিল, বিশেষকৈ পাহাৰীয়া অঞ্চল সমূহত। কিন্তু ভবাৰ দৰে কথাবোৰ নহয়। সময়ৰ সোঁতত পৰি কিছুমান মনৰ ইচ্ছা এৰি চলিবলৈ বাধ্য হলোঁ। তেনে এটি সৰু ভ্ৰমন কাহিনী লৈ এই পৃষ্ঠাটো আৰম্ভ কৰিলোঁ।

মোৰ সৰুৰে পৰা এটা সপোন আছিল শ্বিলঙলৈ যোৱাৰ, তাতে এৰাতি থকা, নতুন নতুন ঠাই ঘূৰি-ফুৰা ইত্যাদি। "কিছুমানে ভাবিব পাৰে শ্বিলঙলৈ যোৱাটো কিনো ডাঙৰ কথা, গুৱাহাটীৰ পৰা সদায় অহা যোৱা কৰিব পাৰি।" কিন্তু মোৰ এই ভ্ৰমন কাহিনীটো আজিৰ পৰা প্ৰায় ৮ বছৰ আগৰ কথা। তেতিয়া আমি গুৱাহাটীলৈ অহা নাছিলোঁ। গাঁওৰ এখন প্ৰাইভেট স্কুলত মই পঢ়া শুনা কৰিছিলো। এদিন মোৰ লগৰ জনীয়ে মাক দেউতাকৰ লগত শ্বিলঙলৈ যোৱাৰ খবৰটো শুনি মোৰ মনটো আকৌ নতুনকৈ জী উঠিল শ্বিলঙলৈ যাবলৈ। মই ৰ'ব নোৱাৰি মাক আহি কথাটো কলো, মোৰ লগৰ ছোৱালীজনীয়ে হেনো মাক দেউতাকৰ লগত অহা দেওবাৰে শ্বিলঙলৈ ফুৰিবলৈ যাব, আমিও সিহঁতৰ লগত শ্বিলঙলৈ যাওঁ বলা। মোৰ কথা শুনি মায়ে মোক ক'লে- থিক আছে, অহা মাহত তোমালোকৰ গৰমৰ বন্ধ চলিব, এই গৰমৰ বন্ধত আমি সকলোৱে মিলি শ্বিলং ফুৰিবলৈ যাম। কথা মতে কাম।

শ্বিলং ভ্ৰমনলৈ যোৱাৰ সেই দিনটো আহি পালে। মনত বৰ আনন্দ, সৰুৰে পৰা শ্বিলঙলৈ যোৱাৰ যি এটা হেঁপাহ আছিল সেই হেঁপাহ কালি পূৰণ হ'ব। আজি হয়তো শ্বিলঙৰ প্ৰতি মোৰ যি অনুভৱ তাতকৈ চাৰিগুন বেছি আছিল সেই সময়ত। পিছদিনাখন আমি শ্বিলং যোৱাৰ বাবে ভাড়া কৰা গাড়ীখন আহি আমাৰ চোতাল পালে। মই আনন্দত আত্মহাৰা হলো, নতুন নতুন সপোনে মোৰ মনত ঠাই ল'লে আৰু ভগৱানক সেৱা জনাই এই যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলোঁ।

কিছুদূৰ আমি যাত্ৰা কৰাৰ পিছত এঠাইত গাড়ীখন ৰখাই এখন হোটেলত চাহ খোৱাৰ কাৰণে সোমালো। সকলোৱে নিজৰ নিজৰ পছন্দৰ বস্তু অৰ্দাৰ দিলে, ময়ো নিজৰ পছন্দৰ বস্তু অৰ্দাৰ দিলো। কিছুসময়ৰ পিছত আমি আকৌ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলো শ্বিলং বুলি। মোৰ এটা বেয়া অভ্যাস আছে যে বহু সময় গাড়ীত বহিলে বমি হয়, সেইকাৰণে মই সদায় গাড়ীৰ খিৰিকী কাষতে বহো। বিভিন্ন ধৰণৰ কথা-বতৰাৰ মাজেৰে কেতিয়া শৰাইঘাট দলং পালো আমি গমেই নাপালোঁ। আগতে দেখি নপোৱা শৰাইঘাট দলংখন দেখি আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বিশাল বাহু দেখি মোৰ মনটো আকৌ ঘুৰি গ'ল পাঠ্যপুথিৰ মাজলৈ, য'ত আমি পঢ়িছিলো শৰাইঘাটৰ ৰণ, লাচিত বৰফুকনৰ কথা। প্ৰায় আধা ঘন্টা আমি ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰত বহি আকৌ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলো। মহানগৰীৰ মাজেৰে আমাৰ গাড়ীখনে গতি কৰিলে শ্বিলঙলৈ বুলি। মহানগৰীৰ ওখ ওখ অট্টালিকা, ডাঙৰ ডাঙৰ গাড়ী, ৰঙা-নীলা লাইটৰ পোহৰে, বাট নোপোৱা মানুহৰ সোঁতে, এই সকলোবোৰ দৃশ্য গাড়ীৰ ভিতৰৰ পৰাই মোৰ চকুৰ দৃষ্টিৰে কেপ্‌ছাৰ কৰিলোঁ। এক নভবা শিহৰনে মোক মতলীয়া কৰিলে, এনেদৰে আমি শ্বিলঙলৈ এখোজ আগবাঢ়িলোঁ। কিছুদূৰ বাট যোৱাৰ পিছত এঠাইত আমি গাড়ীখন ৰখাবলৈ কলোঁ- অচিনাকী ঠাই, বাটপথত মানুহৰ সমাগম প্ৰায় কম। আমি এটুকুৰা ঠাইত বহি ঘৰৰ পৰা বনাই অনা ৰুটি, আলুভাজি, কল, আপেল ইত্যাদি ড্ৰাইভাৰ দাদাৰ সৈতে মিলি সকলোৱে ভগাই খালোঁ। কিছুসময় জিৰনী লৈ আকৌ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলোঁ।

কিন্তু এইবাৰৰ ৰাস্তা কঠিন। একা বেকাঁ ৰাস্তাৰে আমি লক্ষ্যস্থান পাব লাগিব। মনত ভয়, অকণ সাহস, আৰু শ্বিলং চোৱাৰ হেপাঁহত দুই ঘন্টাৰ মুৰত গৈ পালোঁ শ্বিলং। প্ৰকৃতিৰ কি অপ সৃষ্টি, অলপ আগতে আমাক গৰমে দহিলে আৰু এতিয়া ইয়াক ঠাণ্ডাৰ কাৰণে কঁপনি উঠিছে। চাৰিওফালে কুঁৱলীময় পৰিৱেশ আমাৰ ড্ৰাইভাৰ দাদাজনে আগতে শ্বিলঙলৈ বহুবাৰ আহিছে, তেখেতে শ্বিলঙৰ গলি গলি চিনি পায়। তেখেতে আমাক শ্বিলঙৰ ঐতিহাসিক ঠাইসমূহ দেখুৱালে। ইয়াৰোপৰি Elephant falls, Shillong laitlum, Police Bazar , পুৰণি গিৰ্জা ঘৰ চোৱাৰ পিছত আমাৰ সকলোৰে মনবোৰ আনন্দৰে ভৰি পৰিল। এনেদৰে আজি আমাৰ বহুদিনৰ সপোন এটি পূৰণ হ'ল। শ্বিলং যোৱাৰ হেঁপাহ আজি দিঠকত পৰিনত হ'ল।

এয়াই মোৰ ভ্ৰমন কাহিনীৰ কিছু ভাললগা অনুভৱ।❖

চুটিগল্প

সুখৰ অনুসন্ধান

চিম্পী তালুকদাৰ
দ্বিতীয় ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

হেল্ল' দাদা তই মোলৈ পূজাত এযোৰ ভাল দামী কাপোৰ আনিবি দেই। তেনেকৈ কৈ নির্মালীয়ে ফোনটো কাটি দিলে। তাইৰ যেন ককায়েকৰ খবৰ এটা ল'বলৈও সময় নহ'ল।

পিছদিনা দেউতাকে ক'লে হেল্ল' বাবা শুনচোন, এইবাৰ ভনীয়েৰক কলেজত এডমিছ্ন দিব লাগিব নহয়। তাৰ বাবে বহুত টকাৰ প্ৰয়োজন হ'বচোন পাৰিলে এইবাৰ অলপ সৰহকৈ পইচা পঠিয়াবিচোন। তেনেকৈ কৈ দেউতাকে ফোনটো কাটি দিলে। দেউতাকৰ যেন কুশলৰ খবৰ এটা ল'বলৈ নহ'ল।

সি যেন ক্ষন্তেক সময়ৰ বাবে মৌন হৈ ৰ'ল। পূজাৰ বন্ধত ঘৰলৈ যাব বুলি ভাবি থকা উৎকণ্ঠাটো যেন হঠাৎ নাইকিয়া হৈ গ'ল।

এনেকৈ দিনবোৰ পাৰ হ'ল আৰু পূজা আহি পালে। পূজা বুলি সি বন্ধ পোৱা নাছিল বহুদিন ঘৰলৈ যোৱা নাছিল বাবে সি দুদিনমানৰ ছুটী লৈ ঘৰৰ পৰিয়ালৰ লগত একেলগে দুৰ্গাপূজা চাম বুলি আহি উপস্থিত হ'ল। সি ঘৰলৈ আহিয়ে উভতি আহি থাঁকোতে সি তাৰ প্ৰেয়সী কল্যাণীক লগ পালে। এতিয়া তাই আৰু তাৰ প্ৰেয়সী হৈ থকা নাই। তাইৰ বিয়া হ'ল, শিৰত ৰঙা সেন্দুৰ আছিল। দুয়োজনে দুয়োজনৰ ফালে কিছুসময় চাই ৰ'ল কিন্তু মাতিব সাহসকণ যেন কাৰোৰে নহ'ল। দুয়োজনৰে দুয়োজনৰ প্ৰতি গভীৰ ভালপোৱা সত্বেও যেন দুৰ্ভাগ্যৰ ফলত তেওঁলোকৰ প্ৰেম সফল নহ'ল। দুয়োৰে চকুৰে একো নোকোৱাকৈয়ে চকুলো নিগৰিবলৈ ধৰিলে। কুশলে আগতে গম পায় যে কল্যাণীৰ বিয়া

হ'ল। কিন্তু সি কি কৰিব তাৰ হাতত যেন একোৱেই নাছিল কৰিবলৈ। কল্যাণী এগৰাকী সভ্ৰান্ত ঘৰৰ ছোৱালী আছিল আৰু তাইৰ বিয়াৰ বাবে বহু ধনী ধনী ঘৰৰ পৰা ল'ৰা আহিছিল। তেতিয়া কুশলৰ হাঁতত এই প্ৰাইভেট চাকৰিটো ও নাছিল সেইবাবে কল্যাণীৰ দেউতাকে কুশল আৰু কল্যাণীৰ সম্পৰ্কটো মানি লোৱা নাছিল। দুবেলা দুমুঠি খাবলৈ চিন্তা কৰিব লাগিব বুলি কল্যাণীক এজন চৰকাৰী চাকৰি কৰা ল'ৰাৰ লগত বিয়া দিছিল। যেন এইটো ঘটনাৰ পৰা এখ দুখৰ সাগৰত ডুবি গৈছিল।

কুশল মধ্যবিত্ত ঘৰৰ ল'ৰা হোৱাৰ বাবে নিজৰ সপোনবোৰৰ বলিদান দি নিজৰ ঘৰখনৰ বাবে চিন্তা কৰিবলগীয়া হ'ল। তাৰ মনত এক অনুসন্ধান আৰম্ভ হ'ল। সেইয়া হ'ল সুখৰ অনুসন্ধান।

ভনীয়েকৰ বাবে অনা টোপোলাটো দি ক'লে ল' ভন্টি এইটো তোৰ পূজাৰ উপহাৰ। তই আনিবলৈ কোৱাৰ নিচিনা নহ'ল বাৰু বেয়া নাপাবি। এইবাৰ তই এইটোকে ল' ইয়াৰ পিছৰবাৰ আহিলে তই যিটোকে আনিবলৈ কোৱা সেইটোৱেই আনিম বাৰু।

ভনীয়েকে টোপোলাটো খুলি চাই ক'লে ছিঃ দাদা এইটো কি আনিলি তই? মই নিপিন্ধো এইটো। তেনেকৈ কয় তাই সেইখিনি ঠাইৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। কুশলৰ খুব বেয়া লাগিল মনটো।

মাকে তাৰ মুখখন দেখি তাৰ মনৰ অৱস্থাটো বুজি পালে আৰু ক'লে বাবা তই মনটো বেয়া নকৰিবি তাই এনে ঠেহ পাতিছে। চাবি অলপ, পিছত আকৌ নিজে আহি তোক মাতিব। আহঃ তই ভাত কেইটা খাই ল'হি।

গধূলি কুশল গাঁওৰ তিনিআলিৰ মূৰত থকা আড্ডা থলীলৈ গ'ল লগৰ কেইজনক লগ কৰিবলৈ। তাত টো তাৰ শান্তি নহ'ল। সি ভাবিছিল লগৰ কেইজনে দেখি আনন্দত জপিয়াই উঠিব আৰু তাৰ খবৰ পাতি সুধিব। কিন্তু তাৰ ওলোটাটোহে হ'ল লগৰবোৰে তাক দেখি ঠাট্টা মস্কৰা কৰা হে দেখা গ'ল। তাক ক'লে কুশল তইতো এতিয়া ডাঙৰ মানুহ চহৰত থকা চাকৰি কৰা আমাৰ নিচিনা মানুহৰ লগতনো ক'ত বন্ধুত্ব ৰাখিবি। তাৰ পৰাও কুশল মৌন হৈ উভতিল।❖

অশ্ৰুস্নান

তন্ময় ভৰদ্বাজ
চতুৰ্থ ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

"হাতৰ পৰা খাৰু পাতো সৰি পৰিল। তলত পৰি ভাগি গ'ল সেইপাত। ডিঙিৰ চেইন ডাল, হাতৰ আঙঠিটো কেতিয়াবাই বিচ্ছিন্ন হৈছে শৰীৰৰ পৰা। সমুখত পৰি থকা তোমাৰ প্ৰিয় অলংকাৰবোৰো তুমি এতিয়া বুটলি ল'ব নোৱাৰা। হয়তো সেইবোৰৰ মোহো এতিয়া নোহোৱা হৈছে। তোমাৰ মুখখন কেনেকৈ ৰঙা পৰি গৈছে। চকুবোৰো ক'লা পৰিছে, পিঠিখনত থকা দাগবোৰ তোমাৰ চালৰ লগত মিলি গৈছে। ঐ মূল তুলি এবাৰ মোলৈ চোৱানা....please.... চোৱাচোন। তুমি তেন্তে নোচোৱা? ৰ'বা.... চাবুক পাত বা ক'ত থলো!"

- "নামাৰিবা মই চাইছো তোমালৈ.... মই চাইছোঁ।

- "এনেকৈয়ে চাই থাকা। তোমাৰ চকুৰ পানীবোৰ এই বটলটোত ভৰাই লওঁ।..... বেছ.... হৈ গৈছে।"

"কথা পাতিবা মোৰ লগত। .... অ' .... মই পাহৰিছিলোৱেই তুমিটো আজি কালি মোৰ লগত কথা নাপাতা। তুমি বেছি চিন্তা কৰি নাথাকিবা। মই এটা উপায় পাইছোঁ। তুমি সোনকালেই থিক হৈ যাবা। এনেকৈ উদাস হৈ নাথাকিবা। ৰ'বা... মই চাবুক পাত আনোগৈ।"

চাবুক পাতৰ নাম শুনিয়েই তাইৰ মৃত চকুযুৰি জীৱন্ত হৈ উঠে। বান্ধি থোৱা ঢিলা হাত দুখনি কঠিন হৈ পৰে। কিঞ্চিৎ উশাহত জীয়াই থকা তাইৰ হাওফাও বোৰত প্ৰচুৰ বায়ুৰ প্ৰৱেশ ঘটে। তাইৰ বুকুখন ঢপঢপাব ধৰে। তাই ফোপাব ধৰে। তাই ভাৱে ইমান যাতনা, ইমান বেদনা কিহৰ দোষত....!

"চোৰা চাবুকডাল পাইছোঁ। তোমাৰ চিঞৰ বোৰ শুনিবলৈ এইপাতো তৎপৰ হৈ পৰিছে। আমি তেন্তে আৰম্ভ কৰোঁ....।

ভয়ত বিহ্বল চকুযুৰি। ফুটু নুফুটোকে ওলোৱা শব্দ কেইটি- 'নামাৰিবা... নামাৰিবা.....নামাৰিবা......নামাৰিবা।"

এক প্ৰচণ্ড প্ৰহাৰ- "হু"

-"আসঁ"

- "হু"

-"আস্"

এই প্ৰহাৰে আত্মাতো কঁপনি তুলিব পাৰে। নিৰবিছিন্ন ভাৱে চলাই নিলোঁ এই প্ৰহাৰ তাই অচেতন নোহোৱা লৈকে। তাইৰ চিঞৰ যেতিয়া ক্ষান্ত হৈ পৰিল। মোৰ হাতত থকা চাবুক পাতো খহি পৰিল। মুখত এক প্ৰশান্তিৰ হাঁহি, উজ্জ্বল চকু। তাইৰ হাত, ভৰিৰ পৰা ওলোৱা তেজ তলত পৰি মোৰ ভৰিৰ তলোৱা স্পৰ্শ কৰিছে গৈ। কাপোৰবোৰ ফাটিছে। কোনো কোনো অংশৰ কাপোৰ খহি পৰিছে। তাই অৰ্ধ নগ্ন। তাইৰ কেঁচা তেজৰ পৰশ লৈ এখোজ দুখোজকৈ আগুৱাই গ'লো এই অন্ধকাৰ কোঠাটোত থকা একমাত্ৰ চকী খনৰ ওচৰলৈ। মই বহি পৰিলোঁ তাত। ভাগৰুৱা শৰীৰ। পকেটৰ পৰা চিগাৰেট এটা উলিয়াই জ্বলালো। চিগাৰেটত শোহামাৰি ধোৱা বোৰৰ মাজেৰে ক্ষন্তেক সময়ৰ বাবে হেৰাই গ'লো মোৰ অতীতৰ দিন বোৰত।

আৰ্মি কেম্প। যুদ্ধৰ সময়। মোৰ হাতত এটা চিগাৰেট, সমুখত এখন মেপ। মোৰ চৌদিশে সৈন্যবাহিনীৰ মানুহ। মই কৈ গৈছো আটায়ে শুনি গৈছে। শত্ৰু পক্ষক কিদৰে ধূলিসাৎ কৰিম তাৰেই এই পৰিকল্পনা। ইতিমধ্যেই আমি বহু খিনি আগুৱাইছো। শত্ৰুৰ সেনা কিছু পিছুৱাইছে। আমাৰ জয় একপ্ৰকাৰ নিশ্চিত। এই অনাগত বিজয়ৰ এজন অন্যতম বীৰ মইও। মোৰ তীক্ষ্ণ বুদ্ধি আৰু সঠিক পৰিকল্পনাই যুদ্ধৰ দৃশ্যপটেই সলনি কৰি দিলে। দেশৰ দুদিনৰ সময়ৰ যুদ্ধৰ মধ্যভাগত মোক যুদ্ধ জয়ৰ গধূৰ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰা হৈছিল। যেতিয়া প্ৰত্যেক জন সৈনিকৰে প্ৰিয় নেতা মই। মোৰ আদেশ আৰু নেতৃত্ব সকলোৰে শিৰোধাৰ্য। চিগাৰেটটো শেষ হ'বৰ হৈছে তেনেতে সৈন্য এজন কেম্পৰ ভিতৰলৈ উধাতু খাই সোমাই আহে - "ছাৰ....enemy ৰ কৰ্ণেল এজনক ধৰিছোঁ।"

চিগাৰেটতো এচট্ৰে খনত থৈ মই সৈন্য জনৰ লগতে আটাইকৈ বাহিৰলৈ যাবলৈ নিৰ্দেশ দিওঁ। আটাইবোৰ বাহিৰলৈ যোৱাৰ পিছত মই কেম্পৰ চুক এটাত থকা চকী এখনত বহি পৰো আৰু নতুন কৈ চিগাৰেট এটাত শোহামাৰো। অলপ সময় কিবা চিন্তা কৰি মই বাহিৰলৈ ওলাই আহোঁ।

- "ক'ত আছে সি?"

সৈনিক ঃ- "ছাৰ কয়দিখানাত।"

কয়দিখানাৰ দুৱাৰ খন খুলি মই সোমাই যাওঁ। সমুখত শত্ৰু পক্ষৰ এজন অন্যতম কৰ্ণেল বন্দী অৱস্থাত। দুজন সৈনিকে তাৰ পিঠিত চাবুকেৰে কোবাইছে। তাৰ বীভৎস চিংকাৰ বোৰে বেৰ বোৰত খুণ্ডিয়াই উভতি আহিছে। হঠাৎ সৈনিক কেইজন স্তব্ধ হৈ পৰে।

সৈনিক- "চাৰ ই হাৰামখোৰে মুখ খোলাই নাই। অতসময়ৰ পৰা কেৱল চিঞৰিয়েই আছে।"

- ইয়াক torture কৰিবলৈ তহঁতক কোনে কৈছিল?"

সৈনিক - "ছাৰ ৰুদ্ৰ ছাৰে।"

- "হ'ব... তহঁত ইয়াৰ পৰা যা আৰু চাবুক ডাল মোৰ হাতত দে।"

সৈনিক- "yes ছাৰ।"

দুয়োজন সৈনিক বাহিৰলৈ ওলায় যায়। চাবুক ডাল হাতত লৈ মই আঙুলিবোৰেৰে তাত লিবিকি বিদাৰি চাওঁ। মোৰ তেজোময় চকুত ফুটি উঠিছিল ক্ৰোধ, হিংসা। মুখত এক কুৰূপ সুজান হাঁহি। এখোজ দুখোজকৈ মই কৰ্ণেলৰ ওচৰ চাপো। কৰ্ণেলৰ উলংগ শৰীৰটোৰ বিভিন্ন অংশত থকা আঘাতবোৰ তন্ন তন্ন কৈ চাবলৈ ধৰো। মাজে মাজে কোনো অংশ চুই চাওঁ আৰু তাত আঙুলিৰে প্ৰচণ্ড জোৰেৰে চেপিব ধৰো। মাজে মাজে কোনো অংশ চুই চাওঁ আৰু তাত আঙুলিৰে প্ৰচণ্ড জোৰেৰে চেপিব ধৰো। কৰ্ণেলক চিঞৰিবলৈ সুবিধা নিদি তাৰ মুখখনত হেঁচা মাৰি ধৰো।

- "মই জানো তইও বাকীবোৰৰ দৰে মুখ নোখোল। মই অৱশ্যে তোক মোৰ লগত কথা পাতিবলৈও নকওঁ। কিবা information ৰ বিষয়েও নোসোধো। কাৰণ তই সেইবোৰ যে কেতিয়াও share নকৰ' সেইটো মই জানো। তহঁতৰ জাতটোৱেই হ'ল বৰ খেচেৰা। তহ'তে কেৱল চিঞৰিব জান

আৰু মৰিব জান। এই চাবুকডাল দেখিছ' এইডালে আজিকালি কথা কয়। মোক কৈছে তহঁতৰ চিঞৰবোৰ বোলে চাবুক ডালৰো ভাল লাগে। শুনিব বিচাৰে, তহঁতক চুই চাব বিচাৰে, তহঁতৰ তেজত লুতুৰিপুতুৰি হ'ব বিচাৰে। মোকো বলিয়া কৰিছ' তহঁতে। মোৰ বেছিভাগ সময় আজিকালি ইয়াতেই পাৰ হয় তহঁতৰ চিঞৰবোৰৰ সৈতে। ৰ' মই তোক কিবা এটা দেখুৱাই আছোঁ।"

কাষতে ওলোমাই থোৱা আঁৰ কাপোৰ খন টানি দিওঁ। তেজেধোৱা অসংখ্য উলংগ মৃত দেহ উন্মুক্ত হৈ পৰে। ওলমি থকা সেই মৃত দেহ কেইটা কৰ্ণেলৰ পৰিচিত। চকুৰ আগত ভাহি থকা সেই বীভৎস দৃশ্যত তাৰ চকুলো নিগৰি আহিল সি চিৎকাৰ কৰি উঠিল। তেনেতে তাৰ পিঠিত পৰিল এটা প্ৰচণ্ড চাবুকৰ কোব। শুণা পালে এটা উত্তেজিত কণ্ঠৰ উল্লাস। নৰক প্ৰান্তৰ যন্ত্ৰনাৰে কোঠাটো ভৰি পৰিল।

-"হাঃ হাঃ হাঃ আৰু চিঞৰ... আৰু চিঞৰ...।"

মৃতদেহ আৰু চিঞৰেৰে ভৰি পৰিছিল কয়দিখানা। জীয়াই আছিলো কেৱল মই। মোৰ চাবুকডালে মৃত দেহ বোৰকো এৰি দিয়া নাছিলে। দিনটোৰ অধিকাংশ সময় মই তাতে পাৰ কৰিছিলো। মোৰ মতে মৃত দেহেও কথা কয়। কিবা ইনফৰ্মেচন নিশ্চয় পাম। লাহে লাহে যুদ্ধ সাম কাটিব ধৰিলে। দেশত বিজয় ধ্বজা উৰুৱাই সৈনিক সকলে বিজয়োল্লাস কৰিলে। দেশৰ চুকে কোণে শান্তিৰ বাৰ্তা পঠিওৱা হ'ল। যুদ্ধৰ নায়ক সকলক পুৰস্কৃত কৰা হ'ল। তেওঁলোকক দিয়া হ'ল ৰাষ্ট্ৰবীৰৰ সন্মান।

মালিনীৰ সেইদিনা আনন্দৰ সীমা নাই। পতিদেৱ কৰ্ণেল ৰাজেশ বৰুৱা আজি যুদ্ধ জয়ী হৈ ঘৰলৈ উভতি আহিব। দেশ মাতৃৰ সেৱাৰ দায়িত্বৰ পৰা এতিয়া তেওঁ মুক্ত। যুদ্ধত তেওঁ হেনো ভৰিত গুলি খাব লগীয়াও হৈছিল। তেওঁ পাইছে ৰাষ্ট্ৰবীৰৰ সন্মান। সেইবোৰ যিয়েই নহওক তেওঁ যে জীৱিত সেইটোৱেই মালিনীৰ আনন্দৰ কাৰণ। পতিদেৱক চকুৰ আগত দেখি মালিনী আনন্দত আত্মহাৰা হৈ পৰিল। গবা মাৰি ধৰিলে তেওঁক।

-"আস কি কৰা হে। পাহৰিলা নেকি ভৰিখনৰ কথা।"

মালিনীঃ- "extremely sorry.... মই মানে।"

-"হ'ব হ'ব মই বুজিছোঁ।"

মালিনীঃ- "চুমা এটা খাব পাৰোঁনে?"

-"পাৰা। খালী দূৰৰ পৰা।"

মালিনীয়ে এটা দীঘল চুমা ৰাজেশৰ কপালত আঁ... দিয়ে।

মালিনীঃ- "ভৰি এতিয়া কেনে আছে। বিষাই নেকি..."

-"অলপ চলপ বিষাই খোজ কাঢ়োতে।"

মালিনীঃ- "এতিয়া মই প্ৰতিপাল কৰিম নহয় সেই বি... কনো নোহোৱা হৈ যাব।"

-"চোৱা এইটো কি পালোঁ।" (বেগৰ পৰা তাৰ ৰাষ্ট্ৰবী... সন্মানটো উলিয়াই দেখুৱাই)

সেইয়া দেখি মালিনী গৰ্বত উৎফুল্লিত হৈ উঠে। তা... বুলি এটা চেলুট মাৰি কয় - "I am proud of you m... sher"

-"ইচ একেবাৰে" (সি তাইক সাৱটি ধৰিব খোজে...

মালিনীঃ- "উহো ভৰিখনৰ কথা পাহৰিলা নেকি।"

-"অহ মই পাহৰিছিলোঁৱেই।"

মালিনীঃ- "তোমাৰ অপেক্ষাত কিমান যে কান্দি... মই। কিমান যে টোপনি খতি।" (তাই উচুপি উঠে।)

-"তোমাৰ সেইবোৰ একো অথলে যোৱা নাই। চো... মই এতিয়া সু-শৰীৰে তোমাৰ সন্মুখত ঠিয় হৈ আছোঁ।"

মালিনীঃ- "I Love you Rajesh"

-"Love you too"

যুদ্ধৰ স্মৃতি হেনো কেতিয়াও মধুৰ নহয়। তাত থা... মৃত্যুৰ তাড়না, জীয়াই থকাৰ সংগ্ৰাম আৰু অসীম ভয়াৱহ... সেই স্মৃতিবোৰে মোৰ মনতো লাহে লাহে বিকৃতিৰ সৃ... কৰিব ধৰিলে। সেই সময়বোৰ বাৰে বাৰে মোৰ মানস পট... ভাহি আহে। নিতৌ দেখো কিছুমান ভয়াবহ সপোন। ম... মোৰ সমস্যাৰ কথা এদিন মালিনীক ক'লো।

মালিনী- "মই বুজিছোঁ। তুমি সেই সময়খিনি পাহৰি... পৰা নাই। সেইটো স্বাভাৱিক। কাৰণ তুমি বহুখিনি সময় যে... পৰিৱেশত অতিবাহিত কৰিছা। এটা কাম কৰা.... তু... তোমাৰ মনৰ ভাৰ বোৰ কবিতাৰ জড়িয়তে প্ৰকাশ কৰ... তেতিয়া মনতো অলপ পাতল পাতল লাগিব। এনেও তু... আগতে কবিতা লিখি ভাল পাইছিলা।"

মালিনীয়ে দিয়া পৰামৰ্শ মতে লিখিলো কবিতা। যেনেঃ-

আহাঁ মৌন হৈ
লৈ যোৱা একোটা চিঞৰ আৰু অলপ স্বাৰ্থপৰতা
প্ৰেম তৃষ্ণাত যৌৱন খুলি বিলাই দিয়া সেই চিঞৰ
সভ্য, অসভ্যৰ মাজত
পৰম স্বাৰ্থপৰ হৈ এই নিজান ৰাতি নিসংগতাত এবাৰ
নৃত্য কৰি চোৱা
মোৰ সেই চিঞৰবোৰৰ মূল্য তেতিয়া নিশ্চয় বুজিবা।

কোৱা হয় কবিতাই হেনো কবিক প্ৰেমৰ পৰিচয় দিয়ে। কবিৰ বাবে নাৰীৰ আকৰ্ষণেই প্ৰেম নহয়। ই তাৰ উৰ্দ্ধত। মই প্ৰায়েই আত্মবিবোৰ হৈ থাকিবলৈ ধৰিলো। প্ৰায়েই বাহিৰত থাকিবলৈ ল'লো। দিনে দিনে মোৰ চিগাৰেটৰ পৰিমাণো বৃদ্ধি পাব ধৰিলে। ওচৰ চুবুৰীয়া দুই এজনে মোক সুধিছে মালিনী ক'লৈ গ'ল। মই কওঁ মাকৰ ঘৰলৈ গৈছে। মইও এইকেইদিনতে মায়ঙলৈ যাম। ঘৰৰ চোৱা চিতাৰ দায়িত্ব ওচৰ চুবুৰীয়াৰ হাততে অৰ্পণ কৰিছো।

ক'লা যাদুৰ নগৰী মায়ং। ইতিহাসত বহু কেইটা আখ্যান পোৱা যায় এই ঠাই টুকুৰাক লৈ। প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যৰে ভৰা ৰহস্যৰে আবৃত্ত এইখনেই হ'ল মায়াৰ নগৰী। ইয়ালৈ আহিছো মই মোৰ কিছুমান প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰি। চৌদিশে কেৱল এক নিজান পৰিৱেশ। চৰাই-চিৰিকটি বোৰো যেন হঠাৎ অন্তৰ্ধান হৈ পৰিল। এই ঠাই সচাকৈয়ে বিচিত্ৰ। দিনটো ঘূৰাৰ পিচত সম্ভেদ পালো মই লৈ অহা প্ৰশ্নবোৰৰ উত্তৰ দিব পৰা মানুহ জন। মই তেওঁক লগ ধৰিলো। মোৰ সমস্যাটো শুনি তাৰ উপসমৰ দিহা দিলে তেখেতে। প্ৰসন্ন চিত্তে মই উভতি আহিলো। মুখত ফুৰ্টি উঠিল এক অপূৰ্ব হাঁহি।

অতীতৰ সময়বোৰ ৰোমন্থন কৰি মই উভতি আহিছো বৰ্তমানলৈ। এচট্ৰে খনত চিগাৰেটতো থৈ মই আগবাঢ়িছো তাইৰ দিশে। তাইৰ মূৰে-কপালে মৰমেৰে হাত বুলাই কৈছোঃ-

"মালিনী তোমাৰ দুচকুৰ লোতকবোৰ সাঁচি থৈছোঁ
এধানমানি মৰম সিঁচি তোমাক নোৱাবলৈ
আশা কৰোঁ তুমি আকৌ ভাল পাবলৈ শিকিবা
এই চাবুকৰ কোবেৰে তোমাৰ চকুলো নিগৰাই মোৰো
ভাল নালাগে
কিন্তু মোলৈ কৰা তোমাৰ কাতৰ আহ্বান, অনুৰোধ আৰু
সেই চিঞৰ বোৰে মোৰ ভিতৰত প্ৰেমানুভূতি জগাই
তোলে।
যুদ্ধৰ দিনবোৰলৈ মনত পৰে
কেঁচা তেজৰ গোন্ধ, ভূ-মণ্ডল কঁপাই তোলা বীভৎস
চিঞৰ
আস! কি সময়।
মৃত্যুৰ ভয়, জীৱনৰ ভীক্ষা
শত্ৰুৰ বুকুত গৰম তেল ঢালি কৰা অত্যাচাৰ, যন্ত্ৰণা
কাতৰ
সিহঁতৰ চিঞৰবোৰ
আস! মোৰ প্ৰেম।
যুদ্ধৰ আগতে তুমিও মোক ভাল পাইছিলা
যুদ্ধৰ পিচৰ পৰা তুমি মোক বেয়া পোৱা হ'লা, ঘৃণা
কৰা হ'লা
তোমাক বান্ধি থোৱাৰ বাবেই নহয় জানো?
সহ্য কৰা! চিঞৰ বোৰে মোক সলনি কৰিছে
মোৰ প্ৰেম সলনি হৈছে
এই প্ৰেম এতিয়া তোমাৰ
তুমি মোৰ প্ৰেমক ভাল পাবলৈ শিকা
মায়ঙৰ যাদুকৰ এজনে কৈছে,

"দুচকুৰ লোতকবোৰ সাঁচি থ'বা। সেইবোৰেৰে তেওঁক নোৱাবা। তোমাৰ দৰে তেতিয়া তেৱোঁ সেই চিঞৰবোৰৰ প্ৰেমত পৰিব।"❖

প্ৰজন্মৰ বুকুতেই থাকে প্ৰজন্মৰ দায়িত্ব

প্ৰদক্ষিণা কলিতা
ষষ্ঠ ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

নৱ প্ৰজন্মৰ মজিয়াত তেওঁলোকৰ মাজৰেই ময়ো এগৰাকী সমভাগী; সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনত এখোজ দি, খোজটো ভালকৈ নপৰোতেই বহুত কথাই আৱৰি ধৰিছিল মনৰ চৌপাশ।

জীৱনত পোনপ্ৰথমে হাতত তুলি লোৱা কিতাপখন আছিল ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়া দেৱৰ "শিশু সাহিত্য সমগ্ৰ"; তেতিয়া মোৰ বয়স প্ৰায় সাতৰ পৰা আঠ হ'ব, কিতাপখনৰ বহু পৃষ্ঠা মা-দেউতাই পঢ়ি শুনাইছিল। পিছে ছোৱালীক কুৰিতেই বুঢ়ী বুলি কোৱাৰ দৰে, বুঢ়ী হ'লো যদিও বয়সৰ অনুপাতত পঢ়া কিতাপৰ সংখ্যা তেনেই তাকৰ। তথাপিও যিখিনি পঢ়িছোঁ তাৰ পৰা কিছু কথা ফহিয়াই চাই কিছু কথা লিখিবলৈ লৈছোঁ; এই অভাজনৰ ইমান খিনি ধৃষ্টতা নাই যদিও লিখা মেলাৰ লগত জড়িত এগৰাকী ব্যক্তিৰ দায়িত্ব হিচাপত দুই এটা ছবি চালি জাৰি চাব লৈছোঁ।

চিত্ৰ ১

<u>সৰুতে পঢ়া আলোচনীৰ যেনে সফুৰা, মৌচাক, ৰংমন ইত্যাদিৰ কথাৰে ঃ</u>

চাবিআলিৰ দোকানৰ সন্মুখত ওলোমাই ৰখা ৰংমনৰ বেটুপাতে আজিও আকৰ্ষণ কৰে। আলহীৰ ঘৰত গ'লে আলোচনী দেখিলে মেলি চোৱাটো এক প্ৰকাৰৰ স্বভাৱ আছিল। কিন্তু এতিয়া ছবিখন অলপ সলনি হ'ল; কণ কণ ল'ৰা ছোৱালীৰ হাতবোৰ কিতাপৰ ৰঙে নুচুৱে। দোষ সিহঁতৰ নহয়; কিন্তু কৰিবলৈ কোনো আগবাঢ়ি নাহে। ইটোৱে সিটোক দোষ জাপিবলৈ যাওঁতে সময় শেষ হৈ আহিছে যেন ভাব হৈ মাজে-সময়ে।

চিত্ৰ ২
<u>প্ৰিয় গ্ৰন্থৰ বাছনি</u> ঃ

দশম শ্ৰেণীৰ এখন ৰচনা "তোমাৰ প্ৰিয় গ্ৰন্থ" ; উত্তৰটো বহুতৰে হয়তো একেই- উপন্যাসসম্ৰাট ৰজনীকান্ত বৰদলৈদেৱৰ "মিৰি জীয়ৰী"।

কিন্তু কিয় সকলোৰে একেই?

সঁচাকৈয়ে দেখি থকা এখন খুব চিনাকি ছবি; শিক্ষক সমাজ আমাৰ সমাজৰ বাটকটীয়া তেনেস্থলত তেখেতসকলৰ দায়িত্ব হয়তো ক'ৰবাত আছিল যে প্ৰত্যেকেই নিজে লিখা নিজৰ প্ৰিয় গ্ৰন্থ খন এবাৰলৈ শিক্ষকজনৰ টেবুল পাওক। কিন্তু খুব কম সংখ্যকতহে ইয়াৰ সফল ৰূপ দেখা যায়। গ্ৰন্থ পঢ়িবলৈ উৎসাহিত কৰাৰ ইয়াতকৈ ভাল সময় আৰু হয়তো নাই! নম্বৰকেন্দ্ৰিক সমাজক প্ৰাধান্য দি চালেও এই কামটো কোনো অসম্ভৱ নাছিল; কাৰণ জীৱনৰ আগবেলাত দুখন কিতাপ পঢ়ি সেই দুখন বিশ্লেষণ কৰি তাৰে এখনক প্ৰিয়ৰ আখ্যা দিবলৈ গৈ প্ৰতিজন ছাত্ৰই যি দিশ সমূহ উনকিয়াব, সেইবোৰে সাহিত্যৰ ভেটি সুস্থিৰ কৰাত সহায় কৰিব।

চিত্ৰ ৩
<u>সাহিত্যৰ পৃথিৱীত ক'ৰনা মহামাৰীৰ প্ৰভাৱ</u> ঃ

মহামাৰী; মানুহ মাৰি শেষ কৰিব নোৱাৰিব পাৰে, কিন্তু বহুত কিবা মাৰি গ'ল আৰু বহুত কিবা গঢ়িও গ'ল এই মহামাৰীয়ে। আচলতে এই সময়খিনিয়ে দুখন ছবি বৰ্ণনা কৰিছে। এখন ধনাত্মক আনখন ঋনাত্মক। এই সময়খিনিত কিতাপ পঢ়ি ভালপোৱা সেই সত্তাটো আকৌ জাগি উঠিল, বহুৱে পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। কিন্তু একেখিনি সময়তে বহুতে কিতাপ এৰিলে। একপ্ৰকাৰ কিতাপ সাধুকথাৰ দৰেই হৈ পৰিছিল; শ্ৰেণীকোঠাৰ পঢ়াখিনিয়ো এখন মাত্ৰ স্ক্ৰীনে কঢ়িয়াই ফুৰিছিল। প্ৰকৃততে মহামাৰী কেতিয়াও নিঃশেষ নহয়; ই ভিন্ন ৰূপত জন্ম লৈ থাকে। সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰটো একেই হ'ল; ই এটা সময়ক নিঃশেষ কৰি থৈ গ'ল কিতাপ খুলি পঢ়াৰ দৰে কিছু অভ্যাস। কিন্তু এই সময়খিনিত বহু লোকৰ মাজত লুকাই থকা কলমৰ সাফৰ খোল খালে; লিখিবলৈ ল'লে সামাজিক মাধ্যমত। এইখিনিতে দুটা দিশ উল্লেখনীয় যে সাহিত্যৰ মানদণ্ড এটা ক'ৰবাত কমি যোৱা যেন ভাৱ হ'ল। যদিওবা সকলোৰে নিজৰ নিজৰ শৈলীৰে লিখাৰ স্বাধীনতা আছে; তথাপিও ই ক'ৰবাত বাট হেৰুৱাই যেনি তেনি বাট বুলিলে, তাৰ মাজতেই আকৌ কিছুৱে ধৰি ৰাখিলে। গতিকে ধনাত্মক-ঋনাত্মক দুয়োটাই গ্ৰহণযোগ্য।

চিত্ৰ ৪
<u>তুলুঙা সাহিত্য</u> ঃ

সাহিত্য শব্দটোৰ ওজনে তাৰ সন্মুখত বহি থকা তুলুঙা শব্দটোকো যেন ওজন প্ৰদান কৰিছে তেনে ভাৱ হয়। কাৰোবাৰ সাহিত্যিক শৈলী অথবা কাৰোবাৰ সাহিত্যৰ প্ৰতি অৱদানক সমালোচনা কৰাৰ ধৃষ্টতা মোৰ নাই। তথাপিও কিছু দিশ বৰ্তমান সময়লৈ সমালোচনাৰ শিখৰতেই আছে। বহু ব্যক্তি আছে যিয়ে সাহিত্য মানেই দুটা শব্দ, দুটা বাক্য, দুটা যতি চিহ্নৰ মিলন বুলিহে ভাবে। তেনেকুৱা কিছু লিখনি যিবোৰ হয়তো সাহিত্যৰ আবেষ্টনীৰ পৰা কিছু নিলগত থাকিব বিচাৰে তেনে লিখনিক মোৰ তুলুঙা যেন অনুভৱ হয়। ব্যক্তিৰ ব্যক্তিগত জীৱনত ইটোৱে আনটোক খছিবলৈ দুই এটা বাক্য কবিতাৰ ছন্দৰে সজাই কবিতা নাম দি, সাহিত্য শব্দটোৰ ওজন কমোৱাৰ অপচেষ্টা কৰে বহুতে।

চিত্ৰ ৫
<u>জনপ্ৰিয় সাহিত্য</u> ঃ

জনপ্ৰিয় শব্দটো শুনিবলৈ যিমান ভাল সিমানেই ভয়ংকৰ; জনপ্ৰিয় হোৱাটো আজিৰ তাৰিখত বৰ বেছি ডাঙৰ কথা নহয়। সামাজিক মাধ্যমৰ ব্যাপক প্ৰচাৰে আজিকালি প্ৰায়বোৰ কিতাপক পাঠকৰ হাতত তুলি দিবলৈ যত্ন কৰে আৰু পাঠকেও সোৱাদ অনুসৰি গ্ৰহণ কৰে। যোৱা কেইটামান বছৰত পঢ়া বহু সমালোচনা তথা তথ্যভিত্তিক আলোচনাৰ ভিত্তিত ক'বলৈ গ'লে বৰ্তমান বহু কিতাপ প্ৰকাশ হৈছে যদিও বহুততে সাহিত্যৰ মানদণ্ড খুব এটা ভাল বুলিব নোৱাৰি। তথাপিও প্ৰতেক্যৰে শৈলী বেলেগ বেলেগ কিন্তু যি শৈলীয়েই নহওঁক বাৰ্তা এটা পঠাব নোৱাৰিলে কিতাপখনৰ অনৰ্থক যেন ভাৱ হয় কেতিয়াবা। জনপ্ৰিয়তাৰ গো-গ্ৰাসত পৰি সাহিত্যৰ সংজ্ঞাও যেন সলনি হ'ব, তেনে ভাৱ আহে। এজন লিখক আৰু এজন পাঠক, সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনত দুয়োৰে দায়িত্ব প্ৰায় একেই। লিখক এজনে লিখোঁতে জনপ্ৰিয়তাৰ কথা নাভাবি কাহিনীৰ সাৰমৰ্মৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়াটো বেছি

প্ৰয়োজনীয়। একঘেয়ামীয়ে সাহিত্যৰ সৌন্দৰ্য্য দিনক দিনে কমাই আনে। গতিকে জনপ্ৰিয় হ'লেও লিখক জনে পাহৰি যাব নালাগে যে এজন লিখকৰ দায়িত্ব সমাজৰ প্ৰতি কিমান!

পাঠকেও কিবা শিকাৰ মানস লৈ, গ্ৰন্থ এখনক চালি জাৰি চাব পৰাকৈ নিজক পৰিপক্ক কৰিব লাগে। তাৰ কাৰণে পাছকৰ প্ৰথম দায়িত্ব টোৱে হৈছে সৰহ পৰিমাণৰ, ভিন্ন শৈলীৰ কিতাপ পঢ়াটো।

চিত্ৰ ৬

<u>পেঞ্চন/কিনি অনা বটা</u> ঃ

সাহিত্যৰ কিনা-বেচা খেল খন মোৰ খুব লেতেৰা লাগে যদিওবা তেনেকৈয়ে চলি আছে। শুনিবলৈ পোৱা মতে দু-পইচা বেচিকৈ থাকিলেই কোনো ব্যক্তিয়ে কোনো সাহিত্যিকৰ কলমৰ শব্দক কিনি লৈ বঁটা এটা এটাকৈ কিনি আনে। কিমান জঘন্য কাম এইবোৰ!

চিত্ৰ ৭

<u>তৰোৱালতকৈ কলম শ্ৰেষ্ঠ</u> ঃ

অতীজৰে পৰা শুনি অহা কথা, কলমৰ শ্ৰেষ্ঠতাৰ গাঁথা। কিন্তু সেই কলমক ৰজাঘৰীয়াই কিনি ল'ব পাৰে; সেই কলমক কাৰাগাৰৰ ভয়ে ৰখাই থ'ব পাৰে। কেতিয়াবা সাহিত্য চৰ্চা কৰা মানুহলৈ মোৰ পুতৌ জন্মে; সমাজৰ হকে লিখি লিখি ভাগৰি নপৰা কলমক এটা আদেশত যেতিয়া নমাই থ'বলগীয়া হয় (এইখনেই আজিৰ ছবি) "অতীতক নাযা পাহৰি" এই অতীতে শিকাই থৈ গৈছে কলমৰ শক্তি কি আমি বুজিব লাগিব আমি যুঁজিব লাগিব আমি ধৰিব লাগি শেষলৈ।

বহুকেইখন ছবিৰ বৰ্ণনা কৰিলোঁ তথাপিও যেন বহু বাকী ৰ'ল তেনে ভাৱ হয়। উপৰোক্ত বহু ছবিৰ ভুক্তভোগী মই নিজেও; বহু ভুল ময়ো কৰোঁ। কিন্তু মূহুৰ্ততে চকুৰ আগ জিলিকি উঠে - অসমীয়া সাহিত্যৰ ৰাজকীয়তাৰ কথা। ৰীত চৌধুৰী বাইদেৱে কৈছে যে, কোনোটো প্ৰজন্ম শূন্যগৰ্ভ নহয় গতিকে প্ৰজন্ম প্ৰজন্মই সাহিত্য আহিব, শৈলী হয়তো সলনি হ'ব কিছু। কিন্তু ভেঁটি এৰিলে বিপদ নিশ্চিত। একো শে হৈ যোৱা নাই এতিয়াও; সলনি কৰিব পৰা এতিয়াও ব কথা ৰৈ গৈছে। মাত্ৰ সাহিত্য সমাজলৈ আগবঢ়াবলগীয় আমাৰ হাতখন কুঁচি মুচি ভিতৰতে সোমাই আছে। সাহিত্য ক্ষেত্ৰখনত বৰ্তমান সময়ৰ কিছু অৱদান শলাগিবলগীয় তেনে স্থলত আমি আশা হেৰুৱাব নোৱাৰোঁ। আজিলৈকে পৃথিৱীত যি সত্তা জীয়াই আছে, সকলো আশাতেই জীয়াই আছে; জীয়াই থাকিব।❖

মৰীচিকা

অনিমেষ ঠাকুৰীয়া
চতুৰ্থ ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

আস্! এইখিনিয়েইতো বিচাৰিছিল তাই। তাইৰ নামটো অৱশেষত লিষ্টত ওলাল। তাইৰ সকলো সপোন যেন এতিয়া সঁচা হ'ল। তাই এতিয়া সকলোখিনি কৰিব পাৰিব।

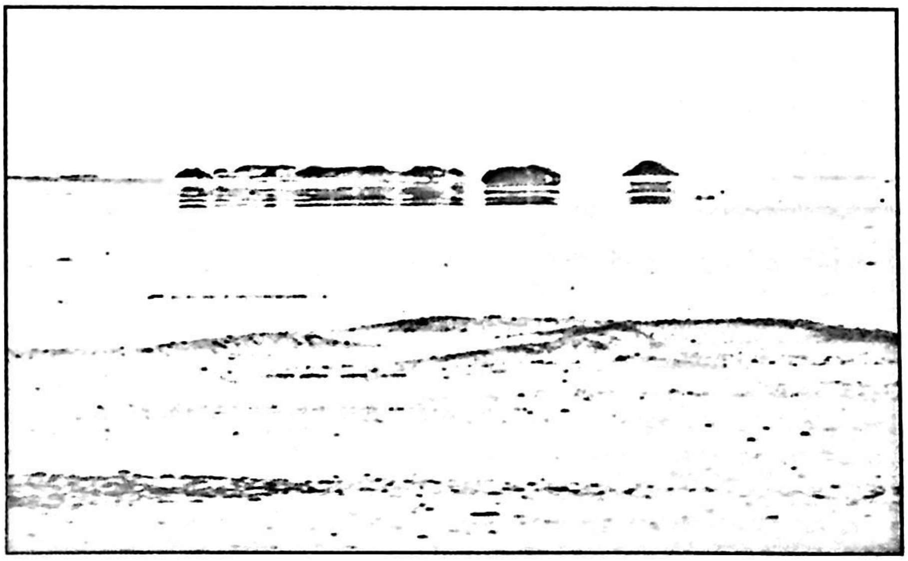

দেউতাকক পইছা নোখোজাকৈ দিব, মাকক ভালতকৈ ভাল কাপোৰ দিব, ককায়েকে যিখিনি ধাৰ পৰিশোধ কৰিব নোৱাৰি তাইৰ লগত কাজিয়া কৰি আছে সেই ধাৰখিনি তাই দুগুণ পইছা দি পৰিশোধ কৰিব। তাই সেই দিনা তাৰ লগৰ অজয় ঠিকাদাৰৰ লগত বিয়া নহওঁ বুলি কওঁতে যিটো এটা পূৰ্ণহতীয়া চৰ মাৰিছিল, অজানিতে গালখনত আজি যেন তাই এটা বিষ অনুভৱ কৰিলে। তাইৰ মনত মাকে শিকোৱা কথা এষাৰ আহিব ধৰিলে, "সহ্য কৰ মাজনী। নাৰীয়ে সহ্য কৰে বাবেই পৃথিৱীখন ধুনীয়া হৈ আছে।" আজি যেন তাই নিজৰ ধৈৰ্য্য আৰু সহ্য দুয়োটাৰ ফল লাভ

কৰিছে। দেৱীকা বৰুৱা, আই. এ. এছ মনত এবাৰ দোহাৰিলে তাই। লাহে লাহে তাই চকু দুটা মুদি দিলে, বৰ্তমানলৈকে গোটেই জীৱনটো তাইৰ চকুৰ আগত ভাহি আহিল, তাই সৰুৰে পৰা মেধাৱী আছিল কিন্তু ককায়েক সম্পূৰ্ণ বিপৰীত । দেউতাকৰ ক্ষুদ্ৰ ব্যৱসায়ৰ পৰা ঘৰখন চলি আছিল যদিও হঠাৎ তেখেতৰ ব্যৱসায় পৰি আহিব ধৰিলে। সেইবাবে দেৱীকাই নৃত্যৰ প্ৰশিক্ষণ দি পোৱা পইছাৰে ঘৰখন টুকটাককৈ চলাবলৈ ধৰিলে। সেই সময়তে নিজাকৈ কিবা আৰম্ভ কৰিম বুলি কাকায়েকে তাৰ লগৰ অজয় ঠিকাদাৰৰ পৰা পইছা ধাৰলৈ লৈছিল, কিন্তু সময়মতে পৰিশোধ কৰিব নোৱাৰাৰ সুবিধা লৈ অজয়ে কাকায়েকৰ আগত দেৱীকাক বিয়া কৰোৱাৰ প্ৰস্তাৱ দিলে। কিন্তু তাই নিজৰ সপোন পূৰ নোহোৱালৈকে বিয়া নহওঁ বুলি পোনছাটেই কৈছিল। তাৰোপৰি অজয় ঠিকাদাৰ এজন নষ্ট চৰিত্ৰৰ মানুহ বুলি সকলোৱেই জানে।

আজি যেন তাইৰ মূৰৰ পৰা এছটা শিল আতৰি গৈছে। তাইৰ সদায় এঠাই ইচ্ছা আছিল, এগৰাকী প্ৰশাসনিক বিষয়া হোৱা। আজি সেয়া বাস্তৱত পৰিণত হৈছে। নিজা সংসাৰ এখন তাইৰো কৰিব মন আছে। এজন অস্পষ্ট মানুহে যেন তাইত সদায় সাহস দি আছে। সেই মানুহজনৰ বুকুত মূৰ থৈ তাই জগতৰ সকলো দুখ পাহৰি পেলাব খোজে । জীৱনৰ সকলো ভাললগা সেই মানুহজনক দি দিব খোজে । মানুহজন যেন শিশুসুলভ, অভিমানী, তাইক আমনি কৰে কিন্তু প্ৰত্যেক মুহূৰ্তত তাইক মৰমৰ চাদৰ এখনেৰে আবৰি ৰাখে । মানুহজনে তাইৰ চকু মুখত চুমা আঁকি দিয়ে । এয়া মানুহজন যেন তাইৰ ওচৰলৈ আহিছে, যেন এটা চুমা আঁকি দিব পৰম আদ
তাই চকু দুটি মুদি দিলে ।

" অ'ই, মৰতী ক'ত মৰি আছ ? মোৰ দেৰি হৈ
অথনিয়েই কৈছিলো ভাত দিব, এতিয়ালৈকে খবৰেই ন
একো কামৰ নহয় এইজনী। বিয়াতো তাই যিখিনিহে
আনিছে। অ'ই ককায়েৰক ক'বি অহা মাহত হয়তো প
দিব নহয়তো জেলত যাব সাজু হৈ থাকক" । হঠাৎ অজ
চিঞৰ শুনি দেৱীকা চক খাই উঠিল । তাৰ বাবে ভাত
আহি তাই কেতিয়াও পূৰ নোহোৱা সপোন এটা দেখি আ
দেৱীকা বৰুৱা আজি দেৱীকা তামুলী হ'ল । তাইৰ সপো
ভৰিৰে গছকি তাইক অজয়ৰ লগত বিয়া দিলে ককায়ে
ঘৰৰ মানুহবো প্ৰতিবাদ নাছিল, হয়তো এজন খাওঁতা কমি
বাবেই । নিজৰ অদৃষ্টক স্বীকাৰ কৰিছিল তাই । প্ৰথম
তাই অজয়ক কিছু সময় খুজিছিল । মদৰ নিচাত থক
লগে লগে তাইক দুচৰ মাৰি অকথ্য ভাষাৰে অপমান
তাৰ শৰীৰৰ ভোক নিবাৰণ কৰিছিল । আৰু দুদিনমান পি
তাই বুজিব পাৰিছিল । তাই প্ৰকৃততে ঘৰখনত বোৱা
নামটো পোৱা এগৰাকী বান্দীহে । আৰু অজয়ৰ হাতৰ খে
সামগ্ৰী, দিনটো কষ্ট কৰি ৰাতি তাই সদায় শাৰীৰিক মানি
নিৰ্যাতন সহ্য কৰিব লগা হয় । আজি তিনিমাহ হ'ল তা
মাজত এটি নতুন প্ৰাণৰ সঞ্চাৰ হৈছে । " অই মই যাব লাগি
কথা বেয়া হ'ব"- এইবাৰ তাই ভাতৰ কাঁহীখন হাতত ল
আৰু পাকঘৰৰ পৰা ডাইনিঙৰ ফালে যাবলৈ ধৰিলে, ম
তাইক সদায় মাকে শিকোৱা কথা কেইশাৰী আহি থাকি
"সহ্য কৰ মাজনী । নাৰীয়ে সহ্য কৰে বাবেই পৃথিৱী
ধুনীয়া হৈ আছে ।"❖

ভাগ্য

জানমণি বড়ো
পঞ্চম ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

নিমাত নিস্তব্ধ এই ৰাতিটো তাই শুব পৰা নাই। প্ৰিয়াৰ এই ৰাতিটো বহুত দীঘল যেন অনুভৱ হৈছিল। প্ৰিয়াই বিচনাৰ পৰা উঠি খিৰিকীখনৰ ওচৰত গৈ বাহিৰৰ জোনটোৰ ফালে চাবলৈ ধৰিলে। হঠাৎ তাইৰ চকুপানী ওলাবলৈ ধৰিলে। তাই যেন বহুত কষ্ট কৰিও নিজৰ আৱেগক বান্ধি ৰাখিব নোৱাৰিলে । বহুত কম বয়সতে তাই মাক দেউতাকৰ মৰমৰ পৰা বঞ্চিত হৈছে। তাই মনতে ভাবিছিল যদিহে তাইৰ মাক দেউতাক সৰুতে ঢুকালেহেঁতেন তথাপি ইমান দুখ নাপালেহেঁতেন। জীয়াই থকাত যিমান কষ্ট তাই পাই আছে। হয়তো এনেকৈ ক'লে মানুহে তাইক বেয়া বুলি ক'ব কিন্তু তাই নিৰুপায়। তাই এতিয়া নিজৰ দেউতাকক চিনি নাপায়, কিন্তু তাই জানে যে দেউতাক জীয়াই আছে । মাকে দেউতাকৰসৈতে নাথাকে মাকে বেলেগ এজন মানুহৰ সৈতে সুখৰ সংসাৰ পাতিছে । আজি অত বছৰে তাই মাক আৰু দেউতাকৰ মৰম পাবলৈ কিমান কান্দিছে সেয়া তাইৰ অন্তৰখনৰ বাহিৰে কোনেও নুবুজিব। আইতাক ককাকেই তাইক ডাঙৰ-দীঘল কৰিছে । এতিয়া যেন আইতাক ককাকেই তাইৰ কাৰণে সকলো। আজি অতবছৰে ধৰি যিজনী মাকে তাইক খবৰ কৰা নাই তেওঁ হেনো কালিলৈ আহিব।

তাই এনেকৈ ভাবি থাকোঁতে কেতিয়া পোহৰ হ'ল গমেই নাপালে। তাই ৰুমৰ পৰা ওলাই বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল।

প্ৰিয়াই স্কুললৈ যাবলৈ ওলাই আছিল হঠাৎ আইতাকে আহি তাইক ক'লে- " মাজনী, আজি স্কুলৰ পৰা সোনকালে আহিবি বেছি দেৰি কৰি নাথাকিবি।" প্ৰিয়াই 'উম' বুলি কৈ স্কুললৈ গ'ল।

প্ৰিয়াই এদিনো স্কুল ক্ষতি নকৰে। তাই স্কুলত গৈ বহুত ভাল পায় । তাইক যদি কেতিয়াবা স্কুল যাবলৈ মানা কৰে তেতিয়া তাই বহুত খং কৰে।

তাই আজি অলপ সোনকালেই স্কুলৰ পৰা আহি পালে । স্কুলত হেনো শেষৰ পিৰিয়ডৰ ক্লাছটো নহ'ল । তাই আহি গা-পা ধুই অলপ ভাত খাই পুখুৰীৰ পাৰৰ ফালে বতাহ ল'বলৈ গ'ল । তাই পুখুৰীৰ পাৰত বহি বহুত ভাল পায় । তাইৰ যেতিয়াই মন বেয়া হয় বা বহুত বেছি স্ফূৰ্তি লাগে পুখুৰীৰ পাৰত বহি কথাবোৰ কয় । তাইৰ পুখুৰীটো লগৰীয়া ।

প্ৰিয়াই বহুত সময় পুখুৰীৰ পাৰত বহি কিবাকিবি ভাবি আছিল । সেই সময়তে চোতালত গাড়ীৰ মাত শুনিলে । বহাৰ পৰা উঠি দেখে যে মাক আহিছে । মাকক অহা দেখি আইতাকে প্ৰিয়াক মাতিবলৈ ধৰিলে । প্ৰিয়াই পুখুৰীৰ পাৰৰ পৰা গৈ চোতালৰ পিনে গ'ল। আইতাকে প্ৰিয়াক দুখন চকী আনিবলৈ দিলে । প্ৰিয়াইও দুখন চকী আনি চোতালত বহিবলৈ দিলে।

" মাজনী ভালে আছাঁনে ?" প্ৰিয়াৰ মাকে সুধিলে।

"উম! ভাল।" প্ৰিয়াই উত্তৰ দিলে।

"মাজনী চোৱাচোন তোমাৰ কাৰণে বহুত কিবা কিবি বস্তু আনিছোঁ।" মাকে প্ৰিয়াক বস্তুবোৰ দেখুৱাই ক'লে।

আইতাকে লাহেকৈ হাঁহি মাৰি ক'লে- "তোমালোকে কথা পাতা মই চাহ কৰোগৈ।"

মাকে প্ৰিয়ালৈ অনা বস্তুবোৰ হাতত লৈ এটা এটা দিবলৈ ধৰিলে । প্ৰিয়াই মাকৰ মুখখনলৈ এবাৰ চালে, মা চকুলৈ চোৱাৰ লগে লগে প্ৰিয়াৰ বুকুত যেন কিহবাই কি জোৰে খুন্দাহে মাৰিলে । তাইৰ চকুকেইটা জলজলীয়া হ'ব ধৰিলে । লগে লগে তাই আইতাকে মাতিছে বুলি বস্তুবোৰ চকীত থৈ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল । আজি তা নিজৰ মাকক মা বুলি মাতিবলৈ সাহস হোৱা নাই, মা চকুত চকু থৈ মুখখনলৈ চাব তাইৰ অকণো শক্তি নাই । হ তাইৰ সেইদিনা দুপৰীয়াৰ কথাটো মনত পৰিলে । প্ৰি স্কুলৰ পৰা বান্ধৱীকেইজনীৰ লগত চাইকেল চলাই ঘৰ আহি আছিল । ঘপক্কৈ তাই চাইকেলৰ পৰা পৰি গ' তাই কাষেৰে গৈ থকা মানুহ এজনে তাইক আৰু চাইকেল উঠাই দিলে । তাই ভৰিখনত দুখ পোৱাত মানুহজ মুখখনলৈ চোৱাই নগ'ল । মানুহজনেও তাইক উঠাই দি ৰাস্তা ল'লে । তাই মাথো পিছৰ পৰা মানুহজনক ধন্য ক'লে । ওচৰৰ দোকানী খুৰীজনীয়ে আহি তাইক ক'লে "মানুহজন কোন আছিল চিনি পাইছা নে প্ৰিয়া?" খুড়ী ক'লে- "সেয়া তোমাৰ দেউতাৰা আছিল।"

প্ৰিয়া নিথৰ হৈ সেই মানুহজনৰ পিনে চাই ৰ'ল । আ তাই মাকৰ স্বাৰ্থপৰ স্বভাৱটো বুজিবলৈ বাকী নাই । ট টকা থকাৰ বাবে দেউতাকক এৰি যোৱা মাকৰ উপহাৰবো আজি তাইৰ ভাল লগা নাই। তাই মাকক ক'লে, " তু মোৰ মা নহয়। তুমি অইন কোনোবা।" তাইৰ কথা শুনি মা থৰ হৈ ৰ'ল।❖

নিৰ্যাতিতা

মমী বৈশ্য
পঞ্চম ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

সদায়ৰ নিচিনাকৈ আজিও ৰাখিয়ে গিৰিয়েকৰ বাবে অধীৰ আগ্ৰহেৰে বাট চাই আছে। আজি তাইৰ জন্মদিন আজি অন্তত গিৰিয়েকে তাইৰ লগত বহি ভাত এসাঁজ খাব বুলি ভাবিছিল। কিন্তু তাই ভবা ধৰণে একো নহ'ল। আজিও ৰঞ্জনে সুৰাৰ ৰাগীত মাতাল হৈ কোনোমতেহে ঘৰ পালেহি ৰাখীয়ে ধৰি নি বিচনা শুৱাই দিলে। গিৰিয়েকে তাইক অশ্লীল গালি-গালাজ কৰিব ধৰিলে। তাই একো প্ৰত্যুত্তৰ নিদি বিচনাৰ একাষত বহি কেৱল উচুপি থাকিল। এই ঘটনা নতুন নহয়, ৰাখীৰ বিয়া হোৱা প্ৰায় দুবছৰ হ'ল। দুবছৰে তাই গিৰিয়েকৰ এনে ব্যৱহাৰ সহ্য কৰি আহিছে। মাকক তাই বহুবাৰ তাইৰ ওপৰত হোৱা অত্যাচাৰৰ বিষয়ে কৈছে, তাই ঘৰলৈ ঘূৰি যোৱাৰ কথাও কৈছে, মাকৰ এটাই কথা সমাজে কি ক'ব, মাজনী সময়ৰ লগে লগে সকলো ঠিক হৈ যাব দিয়া।

আবেলি প্ৰায় চাৰিমান বাজিছে ৰাখীয়ে তাইৰ স্কুলীয়া বান্ধৱী জিমিক লগ পাবলৈ টাউনলৈ যাবলৈ ওলাইছে । দুয়ো আজি বহুদিন পিছত লগ পাইছে কথা পাতি পাতি কেতিয়ানো আঠ বাজিল গমেই নাপালে । দুয়ো ৰেষ্টুৰেণ্ট খনৰ পৰা দৌৰা দৌৰিকৈ ওলাই আহিল হঠাতে জিমিয়ে ৰাখীৰ হাতত ধৰি কৈ উঠিল, অই সেইজন ৰঞ্জন নহয়নে ? ৰাখীয়ে ঘূৰি চাই দেখিলে হয় সেইজন ৰঞ্জনে হয় । গিৰিয়েকক তাই ভালদৰেই চিনি পালে যদিও জিমিক ক'লে- নাই নাই তেখেত নহয়। জিমিয়ে ওলোটাই কিবা ক'ব খুজিছিল যদিও তাইক ওকো কোৱাৰ সুযোগ নিদি ৰাখী ততালিকে ঘৰমুৱা হ'ল। ঘৰলৈ অহাৰ পথত তাইৰ মনত প্ৰশ্নৰ উজান উঠিল। তাই ভাবিব ধৰিলে কোন সেই ছোৱালীজনী, যি জনীয়ে তাইৰ গিৰিয়েকৰ বাউসীত

ধৰি মূৰ পেলাই আছিল। প্ৰথমে তাই ভাবিলে যে ছোৱালীজনী চাগে গিৰিয়েকৰ লগত একেলগে কাম কৰা। কিন্তু তাই তেওঁলোকক যি ঠাইৰ পৰা ওলাই অহা দেখিলে সেই ঠাইৰ পৰা সাধাৰণতে কোনো সভ্য লোক ওলাই অহা দেখা নাযায় ।কথাবোৰ ভাবি ভাবি তাই চাৰিওফালে অন্ধকাৰ দেখিবলৈ ধৰিলে। তাইৰ গাটো অৱশ অৱশ লাগিবলৈ ধৰিলে ।তাইৰ ওপৰত চলা অত্যাচাৰৰ পৰা তাই গিৰিয়েকক এজন অমানুহ বুলি জানিবলৈ বাকী নাছিল যদিও গিৰিয়েকৰ যে এক অবৈধ সম্পৰ্ক আছে। সেই সম্পৰ্কে তাই কোনো প্ৰকাৰেই জ্ঞাত নাছিল। এইবোৰকে ভাবি ভাবি তাই কোনোমতে ঘৰ পালে। ঘৰ পাই তাই বিচনাত পৰিল যি পৰিলেই। নিশা প্ৰায় ১১ মান বজাত ৰঞ্জনৰ গাড়ীৰ শব্দতহে তাই চকুপানী মচি মচি বিচনাত বহি পৰিল। আচৰিত ধৰণে ৰঞ্জনে সিদিনা সুস্থ অৱস্থাত ঘৰলৈ উভতিল। ৰঞ্জনে আহি আউলী বাউলী হৈ বহি থকা ৰাখীক দেখি অবাক হৈ হ'ল। ৰঞ্জনে কিবা কোৱাৰ আগতে তাই ক'লে সেই ছোৱালীজনী কোন আছিল ? ৰাখীৰ কথা শুনি ৰঞ্জনে থোকাথুকি মাতেৰে ক'লে ক'ত, কোন ছোৱালী? আজি কিন্তু তাই প্ৰতিবাদ নকৰাকৈ নাথাকিল। তাই কৈ উঠিল আজি টাউনত তোমাৰ লগত থকা ছোৱালীজনা কোন ? অ' সেই ছোৱালীজনী মোৰ লগত একেলগে চাকৰি কৰে। ৰাখীয়ে কোনোপধে তাৰ এই কথা মানি লব নোৱাৰিলে ।সচাঁ কথা কোৱা ৰঞ্জন আৰু কিমান ফাঁকি দিবা ।কথাৰ সুৰত কান্দোনৰ সুৰ মিহলি হৈ আহিল ।বহু সময় ধৰি দুয়োজনৰ মাজত যুক্তি তৰ্ক চলি থাকিল ।অৱশেষত ৰঞ্জনে চিঞৰি চিঞৰি কৈ উঠিল- ত ভাল পাওঁ মই সেই ছোৱালীজনীক, বিয়া পাতিব বিচাৰে তাইক । অবাঞ্চিত এক উত্তৰত ৰাখী ঢলি পৰিল ৰঞ্জনে বাহিৰৰ বাৰাণ্ডাত গৈ বহিল ।চিঞৰ বাখৰ শুনি কি হ'ল বুলি চাবলৈ অহা ঘৰুৱা কাম কৰা বাবলুৱেও পুন পাকঘৰত গৈ কামত লাগিল। ৰঞ্জন আৰু বাবলুৱে খোৱা-বোৱা কৰিলে। কিন্তু ৰাখী বিচনাতে পৰি থকিল খাই উঠি ৰঞ্জনে ৰাখী থকা ৰুমটোলৈ সোমাই গ'ল আৰু শুই পৰিল। নিশা প্ৰায় ৩ মান বজাত বাবলুৱে এটা বিকা চিঞৰ শুনি টোপনিৰ পৰা সাৰ পালে আৰু ৰঞ্জনক বাহিৰলৈ ওলাই যোৱা দেখা পাে ।পিছে পিছে মাতিবলৈ গ'ল যদিও ৰঞ্জনে আৰু ঘূৰি নাচালে। ৰাখীৰ মৃত্যু হ'ল। সেই ৰাতিটো সকলো এক ৰহস্যৰ আৱৰ্তত ৰৈ গ'ল। আজিও সত্যৰ সন্ধান উন্মোচিত নহ'ল। ❖

জীৱনৰ ৰণভূমি

পৰিস্মিতা বৈশ্য
দ্বিতীয় ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

"জীৱন যুজৰ পৰা বাঁচি উঠি
শকটি আৰু সাহসেৰে নতুন পথ
প্ৰদৰ্শন কৰিব পাৰে ।"

সংগীতা এখন সৰু গাঁওৰ সাধাৰণ ছোৱালী। পিতৃতান্ত্রিক সমাজৰ কঠোৰ নিয়মেৰে পৰিবেষ্টিত, য'ত তাই নিজৰ সপোনবোৰৰ সন্ধানত সদায় প্রতিবন্ধকতাসমূহৰ সন্মুখীন হৈছিল। তাই সদায়ে বিচাৰিছিল এটা সপোনৰ জীৱন, য'ত তাই তাইৰ প্ৰিয়জনৰ সৈতে সুখ-সন্তোষ আৰু শান্তিৰ ভেঁটি মজবুত হৈ থাকিব। কিন্তু সংগীতাৰ এই সপোন সহজ নাছিল। সামাজিক নিন্দা, অপমান, অগ্ৰহ্যতা, ককৰ্থনা সহিব লগা হৈছিল। পৰিয়ালৰ সদস্যসকলৰ প্ৰতিবাদ আৰু অপছন্দ সত্বেও সংগীতা আৰু তাইৰ প্ৰিয়জনৰ সম্পৰ্ক ধীৰে ধীৰে গভীৰ হ'ল। পৰিয়ালৰ কঠোৰ মনোভাৱ আৰু সমাজৰ চাপেৰে সংগীতা আৰু তাইৰ প্ৰিয়জনে জীৱন বাটত নানান সমস্যাৰ সন্মুখীন হৈছিল যদিও সকলো বাধা বিপত্তিক অতিক্রম কৰি, তেওঁলোকে নিজৰ সম্পৰ্কক ধৰি ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

অৱশেষত সংগীতাৰ জীৱনৰ বিশেষ দিনটো আহিল। বিবাহৰ দিন। এই দিনটো কিন্তু সংগীতাৰ বাবে সহজ নাছিল। গাওঁবাসীয়ে বিবাহৰ দিনটোতো অপমান কৰিছিল। কিন্তু তাইৰ আশা আৰু আত্মবিশ্বাস ভাঙিব পৰা নাছিল। দুয়োজনে বিবাহ পাশত আবদ্ধ হ'ল। বিবাহৰ পাছত তাইৰ জীৱনলৈ নতুন দিশ আহিল। কিন্তু সেই নতুন দিশ পূৰ্বৰ দৰে সুখৰ নাছিল। বিবাহৰ কিছুদিন পাছত তাই নিজৰ নতুন ঘৰখনত বহুতো সমস্যাৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হ'ল। একমাত্ৰ তাইৰ স্বামীক এৰি ঘৰৰ সকলোৱে নানা দিশৰ পৰা তাইক অশান্তি দিয়া হ'ল।

এনেকৈ তাই বৈবাহিক জীৱনৰ কিছু বছৰ পাৰ কৰিলে। বোৱাৰীৰ মৰ্যদা কম বান্দীৰ দৰে তাইক ব্যৱহাৰ কৰিছিল। শেষত সংগীতা আৰু তাইৰ স্বামীয়ে পৃথক ভাবে থাকিবলৈ সিদ্ধান্ত ল'লে। পৃথক বাসস্থানত তেওঁলোকৰ জীৱন যদিও আৰ্থিক সংকটৰ মাজেৰে পাৰ কৰিছিল , তথাপিও তেওঁলোকৰ জীৱন শান্তি আৰু সুখৰ সান্নিধ্যত অতিবাহিত হ'ল। এনেকৈ তেওঁলোকে তিনি সন্তানৰ সৈতে সপোনৰ নতুন বাটত জীৱন আগুৱাই গ'ল।

ভাগ্যৰ নিষ্ঠুৰ খেলত সংগীতাৰ সুখময় জীৱনত এক নতুন বিপৰ্যয় নামি আহিল। এক আকস্মিক দুৰ্ঘটনা য'ত তাইৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ ব্যক্তিজন, তাইৰ হিয়াৰ লগৰী অৰ্থাৎ তাইৰ স্বামীৰ অকালতে প্ৰাণ হেৰুৱালে। এই সময়ত সংগীতাৰ জীৱনলৈ এক ভয়ানক ধুমুহাই আক্ৰমণ কৰিলে। ৰঙীন কপাল খন ক্ষন্তেকতে উকা হৈ পৰিল তাইৰ। সপোনৰ ৰঙেৰে ভৰা জীৱন মুহূৰ্ততে শূন্য হৈ পৰিল। যাক লৈ গঢ়িছিল সপোনৰ এটি সুন্দৰ জগত, তেওঁৰ অবৰ্তমানত চকুপানী হে এতিয়া চকুত জিলিকি ৰ'ল। নিয়তিৰ পৰিহাসে সকলো লুটি নিলে।

সময় বাগৰিল। এতিয়া তাই নিজেই অনুভৱ কৰিবলৈ লৈছে বিধৱা হোৱাৰ নিৰ্মম যন্ত্ৰণা। তাৰোপৰি সমাজৰ ইতিকিং আছেই। বিশেষকৈ ভাৰতীয় সমাজত ইয়াৰ প্ৰভাৱ অধিক। বিধৱা হোৱাই যেন তাইৰ ভুল। নানান সমস্যাই আকৌ ঢাপলি মেলিলে তাইৰ জীৱনলৈ। সামাজিক অপমান, অশুচিতাৰ মনোভাৱ, য'ত বিধৱা সকলক অপবিত্ৰ বুলি গণ্য কৰা হয় আৰু অশুচিতাৰ দৃষ্টিৰে চোৱা হয়। যাৰ বাবে তাই সামাজিক সম্পৰ্ক আৰু পৰিৱেশত এক দূৰত্ব বাছি ল'বলগীয়া হ'ল। তাৰোপৰি অৰ্থনৈতিক সমস্যা, তাইৰ সন্তানক কেনেকৈ ডাঙৰ-দীঘল কৰিব? কেনেকৈ পঢ়াব? কেনেকৈ চলিব?

সামাজিক চাপকে ধৰি এই সমস্যাবোৰে সংগীতাৰ জীৱন যাত্ৰাত এক বিশাল প্ৰভাৱ পেলাইছিল। কিন্তু এতিয়া তাই নিজেই অনুভৱ কৰিবলৈ লৈছে বিধৱা হোৱাৰ নিৰ্মম যন্ত্ৰণাৰ পৰা মুক্ত হ'ব লাগিব। এই যন্ত্ৰণা বুকুত বান্ধি তাই জীয়াই থাকিবলৈ শিকিলে। তাইৰ সন্তান কেইটিৰ বাবেই, তাই যুঁজ দিলে, কিয়নো তাইৰ জীৱনৰ সকলো আশা আৰু ভালপোৱা সন্তানতে কেন্দ্ৰিত। যন্ত্ৰণা আৰু একাকীত্বৰ মাজতো, তাইৰ বুকুত সন্তানৰ সু-ভৱিষ্যতৰ আশাৰে তাই নিজক দীৰ্ঘ সময়ৰ বাবে সংগ্ৰাম কৰিবলৈ প্ৰস্তুত কৰিলে। সংগীতাই এতিয়া অনুভৱ কৰিছে যে সন্তান কেইটাৰ মুখলৈ চাই, তেওঁ নিজৰ ভিতৰত এক নৱজীৱন আৰু সাহসৰ সঞ্চাৰ বোৱাব লাগিব। সমাজৰ কটাক্ষ, দুখ আৰু অভাৱৰ মাজত তাইৰ সন্তান কেইটাৰ বাবে এক সুৰক্ষিত আৰু সুখী ভৱিষ্যত নিৰ্মাণ কৰাটোৱেই এতিয়া তাইৰ জীৱনৰ মুখ্য উদ্দেশ্য। এ যন্ত্ৰণা আৰু দুখক তাই উপহাস কৰি, সন্তান কেইটাৰ বা এক শক্তিশালী ভাৱে আগবাঢ়ি যাবলৈ সংকল্পবদ্ধ হৈ এনেকৈয়ে তাই সন্তানৰ বাবে যুঁজ দি গ'ল। এক প্ৰতিশ্ৰ ভৱিষ্যতৰ কাৰণে তাই নিজৰ জীৱনক উৎসৰ্গা আৰু কঠে পৰিশ্ৰম কৰি গ'ল।

সংগীতাই জীৱনত বহু সমস্যাৰ সন্মুখীন হৈছিল, কি তাইৰ সাহস আৰু দৃঢ়তাই তাইৰ সন্তানৰ সফলতাৰ মোকলালে। জীৱনৰ আন্ধাৰবোৰ আঁতৰি গৈ, আশ পোহৰে তাই আৰু তাইৰ পৰিয়ালক উদ্ভাসিত কৰিলে সংগীতা আৰু তাইৰ সন্তানৰ আপ্ৰাণ চেষ্টা আৰু কঠে পৰিশ্ৰমৰ ফলত, সিহঁতে প্ৰকৃত মনুষ্যত্বৰ উদাহৰণ স্থা কৰিলে।

আজি সংগীতাৰ জীৱন সম্পূৰ্ণ সলনি হৈ পৰিল সাহসেৰে গাথা কাহিনী সংগীতাৰ প্ৰতিটো পলত বুৰি জীয়াই থকাৰ গান, প্ৰতিকূলতাৰে ঘূৰিব ধৰিলেও, ধৈ শিপাৰে জীপাল হৃদয়ৰ মান। আঁতৰি গ'ল অন্ধকাৰ, উটি পোহৰৰ কিৰণ, জীৱনৰ বাটত নতুন সপোনৰ গান, যিজনী প্ৰতি পূৰ্বে ঠাট্টা আৰু অগ্ৰাহ্যৰ ভাব দেখুওৱা হৈছিল, সে সংগীতাকেই আজি মানুহে গামোচা পিন্ধাই সন্মান জনাইছে যিজনী সংগীতাক এসময়ত অশুচি বুলি গণ্য কৰি সামাজি কামত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ বিৰত ৰাখা হৈছিল, আজি সে সংগীতাই সমাজৰ অনুষ্ঠানসমূহত সন্মুখৰ আসন লা কৰিছে। সংগীতাই নিজে প্ৰমাণ কৰিছে যে শক্তি আৰু মনোভাৱে যিকোনো সমস্যা আৰু বাধা অতিক্ৰম কৰি জীৱনত বিজয় লাভ কৰা সম্ভৱ।

সংগীতাৰ কাহিনীয়ে প্ৰমাণ কৰে যে "সাহস আৰু ধৈৰ্যৰে, জীৱনৰ সকলো প্ৰতিকূলতা অতিক্ৰম কৰি, সঠি পথত আগবাঢ়িলে সফলতা নিশ্চিত।"❖

গ্ৰন্থ সমালোচনা শিতান

গল্পকাৰ মৃণাল কলিতাৰ 'বকুল ফুলৰ দৰে'

বিতোপন ৰাজবংশী
ষষ্ঠ ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

তলসৰা বকুলৰ গোন্ধত মাতাল হৈ নোপোৱাজনে বকুল ফুলৰ মূল্য নুবুজে। নিচেই একোপাহি বকুলে কেনেকৈনো ইমান সুগন্ধি বিয়পাই, সেয়া আমাৰ সাথৰৰ বাহিৰত। একেই বকুলৰ মালা এধাৰি গোঁসাইক পিন্ধাব পোৱাটোত যি প্ৰশান্তি পোৱা যায়, সেয়া ভাষাতীত।

কিছুমান গ্ৰন্থৰ সমালোচনা আগবঢ়োৱাত মোহগ্ৰস্থ হোৱাটো অস্বাভাৱিক নহয়। তাতে যদি গ্ৰন্থখন ২০২০ চনৰ শিশু সাহিত্যৰ সাহিত্য একাডেমী প্ৰাপ্ত গ্ৰন্থ মৃণাল কলিতাৰ 'বকুল ফুলৰ দৰে' হয়, সেয়া ধৃষ্টতাৰেই উদাহৰণ হয়গৈ। লেখক কলিতাদেৱে সুন্দৰ বৰ্ণনা, কাৰুণ্যতা, বাক্য গাঁঠনিৰ স্বকীয়তাৰে 'বকুল ফুলৰ দৰে' ক সমৃদ্ধ কৰি তুলিছে। অৱশ্যে যদিও গ্ৰন্থখনৰ 'টাৰ্গেটিড' পাঠক শিশু সকলহে, তথাপি বুঢ়া-মেথা আটাইৰে বাবে ই এক উপযোগী সুখপাঠ্য।

<u>চমু কাহিনী ঃ</u>

গ্ৰন্থৰ মূল চৰিত্ৰ অসীম হ'ল এজন পঢ়াত চোকা শান্ত শিষ্ট ল'ৰা, যি ঘৰুৱা সমস্যা আৰু আৰ্থিক অনাটনৰ বাবে মানসিক হেঁচাত ভাৰাক্ৰান্ত হৈছিল। দিনটো মদ খাই আহি দেউতাকে মাকক মাৰপিট কৰে, গহণা পৰ্যন্ত বেচি দিয়ে, তাকো পঢ়াত বাধা দিয়ে। এটা সময়ত অংকত ভাল অসীমে জীৱনৰ অংকত হাৰি যায় আৰু পঢ়া এৰি শিলৰ কুঁৰেৰীত কাম কৰিবলৈ লয়। স্কুলৰ হেডমাষ্টৰ মহেন্দ্ৰইও তাৰ মানসিক অনক্ষয়ত অৰিহণা যোগাইছিল। অৱশেষত ভুৱা গোচৰত জেইল খাতি অহাৰ পিছত অনুভৱ মাষ্টৰ আৰু প্ৰিয় বন্ধু নিৰ্মলৰ বুজনিত স্কুললৈ ঘূৰি আহে আৰু হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত অসমৰ ভিতৰত প্ৰথম স্থান লাভ কৰে।

আমাৰ দৃষ্টিভংগী ঃ

"বকুল ফুলৰ দৰে" প্ৰায় সকলো দিশৰ পৰাই এখন পাৰ্ফেক্ট গ্ৰন্থ হ'লেও এটা প্ৰধান কেন্দ্ৰীয় চৰিত্ৰ উপস্থাপন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত লেখক যেন কিছু অসফল হ'ল। অসীম মূল চৰিত্ৰ হ'লেও মাজে মাজে মহেন্দ্ৰ মাষ্টৰ আৰু অসীমৰ দেউতাকৰ শক্তিশালী অৱতাৰণাই তাৰ চৰিত্ৰটোৰ প্ৰতি যেন কিছু ভাবুকি আহিছে। কলিতাদেৱে অনুভৱ মাষ্টৰৰ ভাষাৰে কৈছে যে বৰ্তমানৰ প্ৰজন্মটো এক Mass Depression অথবা গণ হতাশাত ভুগিছে। আমাৰ নৱপ্ৰজন্মৰ বাবে সেয়া মুঠেও আশানুৰূপ কথা নহয়। শিশু কিশোৰসকল ব্যাপকভাৱে ক্ষতিগ্ৰস্ত হৈছে। এইখিনিতে, মন কৰিবলগীয়া যে কল্পনাৰ ৰং ৰঙীয়া জগতখনত বুৰগৈ থকা শিশুসকলে কেনেকৈনো ইমানবোৰ তাত্ত্বিক পঢ়ি ভাল পাব - সেয়া কলিতাদেৱে স্পষ্ট নকৰিলে। তদুপৰি অত্যাধিক কাৰুণ্যও শিশু সকলক আকৃষ্ট কৰিব পৰাৰ প্ৰতি সন্দেহ আছে। যেনে -

ঃ আজলীৰ মুখখন ঢেলা পৰি গৈছে। আপুনি ইচ্ছা কৰিও তাইৰ মুখত মাছ এটুকুৰা তুলি দিব নোৱাৰে চাগে তাইৰ তেজ কমিছে।

ছাইত সনা কাৰৈ মাছ এটাৰ দৰে মানুহজন ধৰফৰ থাকিল। যিহেতু গ্ৰন্থখনৰ মূল বিষয় কৈশোৰকালৰ মানসি সমস্যা, আমাৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ দোষ আৰু ঘৰুৱা পৰিৱেশ ভূমিকা - আশানুৰূপ ভাৱেই টাৰ্গটেড পাঠকসকলক বাদ দি ডাঙৰ চামেহে 'বকুল ফুলৰ দৰে' ৰ প্ৰতি বেছি আলোচ কৰা দেখা গৈছে।

উৎকৃষ্ট দিশসমূহৰ ভিতৰত কলিতাদেৱৰ বৰ্ণনাশৈলী মন চুইযোৱা। তেনেই সহজ সৰল ভাষাৰ ব্যৱহাৰো ম কৰিবলগীয়া। ক'বলৈ গ'লে, 'বকুল ফুলৰ দৰে' আজিৰ দিন এখন অতি প্ৰাসংগিক প্ৰায়োগিক গ্ৰন্থ। নহ'লেনো ২০১ চনতেই প্ৰথম সংস্কৰণ প্ৰকাশ পোৱা গ্ৰন্থখনৰ ২০২১ চন ছয়টাকৈ সংস্কৰণ প্ৰকাশ পাইনে! অসমীয়া গ্ৰন্থৰ উত্তৰণ বাবে ই আশাৰ বাতৰি হ'লেও, নতুন দিনৰ নতুন চামৰ জীৱ শৈলীৰ প্ৰতি ই যেন অমানিশাৰ বা কঢ়িয়াই আনিছে! পঢ়ক পঢ়ুৱাওঁক, পঢ়িবলৈ অনুপ্ৰাণিত কৰক।❖

কৱিতা

বৰষা ঃ এটি মিঠা নাম

ৰাজদীপ কুমাৰ শৰ্মা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

তোমাৰ হাঁহিটিত বৰষা,
পোহৰেৰে ভৰি পৰে মোৰ অন্ধকাৰ নিশা।
দূৰ হয় যেন মোৰ নিমিষতে তৃষা।
থাকিলেও জানা তুমি মোৰ পৰা দূৰত,
কাষলৈ আঁহা যেন তুমি এটি মিঠা সুৰত।
প্ৰতিটো মুহূৰ্তত বিচাৰি পাঁও তোমাক মোৰ ভাৱনাবোৰত।
তোমাৰ প্ৰেৰণাভৰা কথাবোৰ যেন মোৰ বাবে সাহস,
তোমাৰ চাৱনিয়েই হৃদয়ত ঢালি দিলে মৌৰস।
পপীয়া তৰাই যিদৰে আকাশখন পোহৰাই,
প্ৰতিটো মুহূৰ্তই মোক তোমাৰ কথাই সোঁৱৰাই।
ভাল লাগিল তোমাক জানা প্ৰথম দেখাৰ পৰাই,
সদায় থাকা মোৰ হৃদয়ত তুমি তৰা হৈ তিৰবিৰায়।❖

মৰমৰ প্ৰেয়সী

ৰাজদীপ কুমাৰ শৰ্মা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

তুমি হ'লা মোৰ বুকুৰ আপোন,
তোমাক লৈ দেখোঁ বহু সপোন।
কওঁ কেনেকৈ তোমাক মনৰ কথা,
বুজিবা জানো মোৰ হৃদয়ৰ বেথা।
পাতিলা মোৰ হৃদয়ত তুমি খোপনি,
তোমাৰ চকুযুৰি চাই নাহে মোৰ টোপনি,
কোনেনো শুনিব মোৰ হিয়াৰ উচুপনি।
তোমাৰ দৰে ধুনীয়া নাই হিমানী।
তথাপিও নপৰোঁ মই ভাগৰি,
এন্ধাৰত যায় অশ্ৰু নিগৰি,
হ'বানে তুমি মোৰ জীৱন বাটৰ লগৰী।❖

অচিন পখী

পিংকী বাচফৰ
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

আবেলিটো আগবাঢ়ি আহিলেই সাৰ পায় উঠে
হেঙুলবৰণীয়া অঘৰী পখী, ৰ'দ কোমল মেঘৰ
ছাঁয়াত অচিন সুৰ তুলি। মনৰ কোঠালিত
মনটোকে বিচাৰি নাপাই হাবাথুৰি খাওঁ,
আবেগবিহ্বল ভাবনাবোৰ ক'ত থও ক'ত নথওঁ,
যিমান দূৰলৈ পাৰো সিমান দূৰলৈকে চাওঁ।
ব্যাকুলতাবোৰ বাঢ়ি আহে...
কিছুদূৰ আগবাঢ়ি গৈ পিছহোঁহকি অহা সময়ত
আবেলিটো নিস্তেজ হৈ পৰে।
তথাপিও চিনাকী সুহুৰি এটাই ৰিঙিয়াই
মাতে জানোচা কোনোবা দূৰনিত
অঘৰী পখীয়ে নাম কাঢ়ি মাতে !❖

ধূলি

সৌৰভ দাস
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

দূৰ দূৰলৈ শুৱনী
সেউজীয়া গছ - বননি
এগালমান ইয়াত আন এগাল তাত
টুক-টুক দৌৰিছে গৰখীয়াৰ জাক।
কেঁচা আলিবাট
সমনীয়াৰ বাট, নাচালা তুমি ঘূৰি
বহু ধূলিময় বুলি
এৰি গ'লা তুমি সেইয়া অতীত বুলি।
পৰি ৰ'ল সেই গৰখীয়াৰ লাখুটি
কিয়নো সময় যে হয় ধূলিময়ৰ গতি।।

চহৰৰ পকা বাট
বহু ভিৰৰ সংঘাত
ইফালে এজাক আনফালে আন এজাক
খৰধৰ কৰা গাড়ী-মটৰৰ মহাজাক।
ধৰফৰ কৰি মানুহ আছে পৰি
সময়ৰ অভাৱ বুলি কৰিছে কেৱল চিঞৰ-বাখৰ

অযুত বাসনাৰ ধূলি
ৰঙা ফোঁটৰ বেলি
আশা কৰোঁ বিলাবা আমাক
ৰঙা ৰঙবোৰ বুটলি।।❖

অতীতৰ প্ৰণয়ী

প্ৰিন্স পাঠক
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

এটি হাঁহিত পিছলি যায়
মোৰ এই ডেকা মন
সেয়ে প্ৰতিতো পুৱাই
কেৱল কৰিছিলোঁ তেওঁকেই আশা
যদিও দিঠকত বহু নিলগত
এতিয়াও সপোনত আহি মন ৰঙায়।

তেওঁৰ অনুপস্থিতিত মনত
নৈৰাশ্যৰ অবিৰত স্থান
এটি সময়ত প্ৰত্যাশাৰ
জাল বন্ধা মকৰা মই
এতিয়া নিসংগ ক্ষুব্ধ পিপৰা
আবেগৰ নাই কোনো স্থান।

তেওঁ এডাল বিশাল গছ
ডাল ভৰি প্ৰণয়ৰ পাত
মই এটি ক্লান্ত বিহগ
জিৰালোঁ পাতৰ ছাঁত
সেই পাত আজি মৰহিলে
মনত বিষাদৰ গভীৰ দাগ।

ুপেৰৰ পছোৱা জাকত
ৰকাল খেতি পথাৰত
তেওঁৰ কোমল আঙুলিৰ
ৰেম ভৰা পৰশত
াঢ়ি অহা মোৰ হৃদয়ৰ স্পন্দন
তেওঁৰ জানো আছে মনত ?

পাহৰা নাই তেওঁৰ মুখনি
পাহৰা নাই তেওঁৰ কথাবোৰ
অনেক মিছা প্ৰকিশ্ৰুতিবোৰ
যিয়ে আনিছিল মনত প্ৰীতিৰ জোৱাৰ,
তেওঁৰ অভিনয়ক প্ৰণয় বুলি ভাবিছিলোঁ
এতিয়া ময়ো কৰোঁ অভিনয়
মুখত মিছা হাঁহি ৰাখি
আনৰ আগত সুখী হোৱাৰ।❖

হিংস্ৰ প্ৰাণী

প্ৰিন্স পাঠক
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

কিমান যে ধুনীয়া এই বননি
কৰিছে পৃথিৱীখনক শুৱনি,
নানা ধৰণৰ জীৱ-জন্তু
লগতে চৰাই-চিৰিকটিৰ গুণগুণনি।

এওঁলোকৰ মাজত আছে
এক সুন্দৰ মিলাপ্ৰীতি,
এয়া অদ্ভুত এয়া অপূৰ্ব
এয়া প্ৰকৃতিৰ সৃষ্টি।

কিন্তু এই প্ৰকৃতিৰে সৃষ্টি,
এক হিংস্ৰ প্ৰাণী
সেয়া মানৱ জাতি।
কাটিছে বন, মাৰিছে জন্তু
ই হ'ল প্ৰকৃতিৰ
চিৰন্তন শত্ৰু।

চলাইছে ধ্বংসলীলা ই
না দিন না ৰাতি,
ধৰাৰ ধ্বংসৰ কাৰণ
হ'বগৈ এই মানৱ জাতি।❖

ভয় হয় মোৰ

পৰিস্মিতা বৈশ্য
দ্বিতীয় ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

ভয় হয় মোৰ,
যদি এইয়াই হয় মোৰ শেষ নিশা,
যদি এইয়াই হয় মোৰ শেষ দেখা,
কি হ'ব মোৰ আপোন বোৰৰ,
আধৰুৱা হৈ ৰ'ব নেকি,
কলি মেলা সপোনবোৰ।
কু-চিন্তা বোৰে কেতিয়াবা বাহ সাজে,
ভয়ে খলকনিৰ সৃষ্টি কৰে,
ৰাতিৰ টোপনি হাৰে
যদি হঠাতে নাইকীয়া হৈ যাওঁ,
গুচি যাওঁ অজান দেশলৈ।
ভয় হয় মোৰ,
কি হ'ব
মোৰ মৰমৰ "মা" জনীৰ।
ভয় হয় মোৰ,
মোৰ ককাইদেউৰ সেই,
মুকুতা সৰা হাঁহিটি,
জানো তেনেকৈ থাকিব?
ভয় হয় মোৰ,
মোৰ একান্ত পৰম মিত্ৰবোৰে
মই এৰি যোৱাৰ সত্য মানি ল'ব পাৰিবনে?
নে,
মোৰ এই ভয়
মাথোঁ মাৰ সৈতে বিলীন হৈ যাব?
বিলীন হম নেকি,
মই ও পাহৰনিৰ গৰ্ভত?❖

সুখী হ'ম জানো

প্ৰিন্স পাঠক
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

যদি মই গুচি যাওঁ
এ দেহা এৰি
জীয়াই থাকি পোৱা
যন্ত্ৰণাবোৰৰ পৰা
অৱকাশ পাম জানো?
সুখে-দুখে সদায় একেলগে
থকা আপোনকেইজনক
আকৌ দেখা পাম জানো?
মনে বিচৰা প্ৰিয়জনক
মনৰ কথা নোকোৱাকৈ
কেনেকৈ গুচি যাওঁ বাৰু
জীৱনৰ অনেক মুহূৰ্তত
মৃত্যুক কামনা কৰা মোৰ মনে,
মৃত্যুৰ খোজৰ শব্দ শুনি
আজি আৰ্তনাদ কৰিছে কিয়?
এই পাতলীয়া বয়সতে
যদি জীৱনৰ ওৰ পৰে,
সকলোৰে পৰা আঁতৰি
মই সুখী হ'ম জানো?❖

তাই

পৰিস্মিতা বৈশ্য
দ্বিতীয় ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

তাই বেলেগতকৈ বেলেগ
তাইৰ মতে "মই কেৱল মোৰে নহয়"
দহৰ বাবে হব খোজে তাই।
সহায়ৰ হাত খন সদায় আগবঢ়ায়,
আনৰ দুখ-যন্ত্ৰণা বোৰ যেন একান্ত কৰি লোৱাই তাইৰ কাম।
সম্পৰ্ক বোৰ তাইৰ দৃষ্টিত খুবেই জৰুৰী,
তেজৰ সম্পৰ্ক হওঁক বা নহওঁক
যাক আপোন বুলি ভাবি লয়,
আজীৱন বুকুত ৰাখে বান্ধি।
তাইক লৈ দহে সপোন দেখে,
আৰু সেই দহক লৈ হেজাৰ সপোন মনত পুহি ৰাখিছে তাই।
তাইক অলপ মৰম দিলে,
মোনাভৰ্তি কৰি দিয়া স্বভাৱ তাইৰ,
কোনোবাই আঘাত দিলেও
এষাৰ মাতত সকলো পাহৰি যায়।
তাই "তাইৰ" দৰেই থাকক,
কেৱল আনৰ বাবে নিজক নেহেৰুৱালেই হ'ল
তাই তায়ে হৈ থাকক।।❖

ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মধ্যভাগত ধুমুহা বলিছে

তন্ময় ভৰদ্বাজ
চতুৰ্থ ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

দেখিছোঁ....
সাগৰত জোৱাৰ উঠিছে
পৃথিৱীৰ অভিকেন্দ্ৰ ভীষণ কঁপিছে
ৰক্তেৰে ৰঞ্জিত ফুল
এপাহ এপাহ কৈ সৰিছে
ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মধ্যভাগত
ধুমুহা বলিছে.....।

দেখিছোঁ.....
বহ্নি ৰূপী সূৰ্যৰ
আকাৰ বাঢ়িছে
এটা এটা কৈ গ্ৰহ
বিৰাট হৈ গিলিছে
কালগহ্বৰে পোহৰ নাশিছে
সভ্যতাৰ ৰেঙণি আচম্বিতে নুমাইছে
ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মধ্যভাগত
ধুমুহা বলিছে.....।

দেখিছোঁ.....
মনুষ্যৰ ক্ষমতাত আঘাত হানিছে
কালৰ ভয়ত মনুষ্যত্ব কঁপিছে
হঠাতে বুদ্ধি মৰি
আধ্যাত্ম জাগিছে
ৰক্তৰ ফাঁকু খেলা
সেহি ক্ষণে সামৰিছে
ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মধ্যভাগত
ধুমুহা বলিছে....।❖

কৃষ্ণ

পৰিস্মিতা বৈশ্য
দ্বিতীয় ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

কৃষ্ণ, তুমিয়ে মোৰ প্ৰাণৰ প্ৰিয়া।
তোমাৰ শ্ৰী চৰণত শৰণ ল'বৰে পৰা,
দুখ যন্ত্ৰণা বোৰ যেন তেনেই ক্ষন্তেকীয়া।
মনে বিচৰা বস্তুটো নাপালেও,
এতিয়া নিজক বুজাব পৰা হৈছোঁ জানা,
কিয়নো তুমিয়েটো কোৱা "সকলোবোৰ মোৰে লীলা",
জানো তুমি কেতিয়াও বেয়াটো নকৰা।
কৃষ্ণ, মোৰ কাৰণে তুমিয়ে শ্ৰেষ্ঠ,
মোৰ অন্তৰত তোমাৰ ছবিয়ে প্ৰতিষ্ঠিত।
সকলোবোৰ তোমাকে সমৰ্পণ কৰিছোঁ,
কেৱল দুখত নহয়,
সুখতে তোমাক সুঁৱৰিছোঁ,
খঙত কেতিয়াবা গালিও পাৰোঁ,
কিন্তু তুমিটো জানায়ে,
খং সেইজনক হে কৰা যায়,
যিজনক আটাইতকৈ ভাল পোৱা যায়।
মোৰ কল্পনাৰ পৃথিৱীৰ তুমিয়ে গৰাকী,
"যি হয় ভালৰ কাৰণে হয়",
তোমাৰ এই বিখ্যাত বাক্যটি
মোৰ জীৱনৰ বিশেষ সাৰথি।❖

এটি ব'হাগৰ কবিতা

অন্তৰাগ আবিৰ
চতুৰ্থ ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

আইৰ হাতৰ মুঠিত মোৰ দুহাত।
মাতৃত্বৰ সূৰ্যৰে আজি হেনো আইৰ পুনৰ জনম।
আ!! কি সুন্দৰ এই পৃথিৱী,
আয়ে ক'লে এয়া ব'হাগ।

আইৰ মানতময়েই ব'হাগ।
ব'হাগ হেনো ফুলে প্ৰাণত,
বুঢ়া লুইতৰ পাৰে পাৰে
অসম কন্যাৰ হৃদয় অমৰাৱতীত।
ৰৌদ্ৰোজ্জ্বল আকাশখন পিতায়ে দেখুৱাই কয়,
"ব'হাগ এই বাটে আহে
ব'হাগ এই বাটে আহে।।"❖

পৰিৱৰ্তন

কৌশিক নাথ
ষষ্ঠ ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

বয়সকাল ডেকা।
চঞ্চল চকুৰে চাই লগালে লেঠা।।

এই ডাঙৰ হৃদয়ত কোনো নাছিল মালী
চিন্তা ভাৱনা আৰু খঙে সেই হৃদয়ত আছিল নাচি।
ইপিনে অকলশৰীয়া মন ক'তনো বাগৰে ক্ষণ
কলেজ আৰু ছ'ছিয়েল মিডিয়া এয়ে হ'ল আজিৰ জীৱন।।

এনে এক সময়তে আগমণ হ'ল এগৰাকী নাৰীৰ
তাইৰ চুলি আৰু দুপাহি চকুৰে মোৰ মন নিলে হৰি।

এতিয়া এই শান্ত হৃদয়ত আহিল চুনামি
তাইৰ সেই হাঁহিটিয়ে ৰাতিৰ টোপনিও নিলে কাঢ়ি।
ইপিনে উগুল থুগুল মন বুজাব নোৱাৰা ক্ষণ
হৃদয়ে যদি এবাৰ ভাবে ক'ম বুলি মগজুৰে আৰু ৰয়।।❖

অপেক্ষা মাথোঁ সঠিক সময়ৰ

ৰস্মিতা দেৱী
চতুৰ্থ ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

তোমাক পাহৰিব খুজিও পাহৰিব নোৱাৰোঁ
তুমি তুমি লগা সেই অনুভৱবোৰে মোক বৰকৈ
আমনি কৰে,
কিয় নাজানো, কিন্তু এটা বিশ্বাস এতিয়াও আছে যে,
এদিন তুমিয়ে মোৰ হৈ ৰ'বা।
তোমাৰ প্ৰতি থকা মোৰ এই প্ৰেমৰ
অনুভৱবোৰ জানো তুমি বুজি পাবা ?
এবাৰ তুমি মোৰ এই অনুভৱবোৰ বুজা হ'লে!
এবাৰ তুমি মোৰ চকুত সেই প্ৰেমৰ প্ৰতিচ্ছবি চোৱা হ'লে!
কিন্তু তুমি বুজি নাপালা মোৰ প্ৰেমৰ অনুভূতিবোৰ।
তুমি যে মোৰ কিমান প্ৰিয়!
তোমাক হয়তো মই পাই হেৰুওৱা নাই, কিন্তু
তোমাক পোৱাৰ আশাত মই জীয়াই আছোঁ।
হয়তো, অপেক্ষা মাথোঁ সঠিক সময়ৰ,
হয়তো, তুমি মোক এদিন বুজি পাবা,
তোমাৰ প্ৰতি থকা এই অজস্ৰ প্ৰেমৰ অনুভূতিবোৰ
বুজিবা।
হয়তো তুমিও এদিন মোক পাবলৈ চেষ্টা কৰিবা
অপেক্ষা মাথোঁ সঠিক সময়ৰ।❖

মোৰ ফাগুন

হিৰক জ্যোতি কলিতা
দ্বিতীয় ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

মোৰ খৰাং অন্তৰৰ তুমি ফাগুন হোৱা
ৰঙবিহীন জীৱনত পলাশৰ ৰঙ সিঁচি দিয়া
তুমি তুমি লগা গীতবোৰ
মোৰ কোমল ওঁঠৰ হাঁহিত বিৰিঙাই দিয়া।

যেতিয়া গীতবোৰৰ মাজত
ফাগুন বিচাৰি পাম
উমান লম সৰা পাতৰ,

মোৰ বুকুত উম লোৱা পখী জাকৰ
দৰে তুমি এটি উৰণীয়া হোৱা
মনে মনে মাথোঁ
মোৰ হৈ গীত গোৱা,

তোমাৰ অনামিকা আঙুলিত
ফাগুন দেখাৰ দৰে
তোমাৰ পদূলিত বিচাৰি পাওঁ
পাত সৰা ফুলৰ সুবাস

নৈ-পৰীয়া বুকুত কোমল মাছৰ পৰশ দিয়া,
ফাগুনৰ বতৰত
তুমি মোৰ ৰামধেনু জীয়া
চৰাই আকাশত ঘূৰণীয়া হোৱা....

তুমি যেতিয়া নিঃসংগতাক সাবটিবা মই শব্দ হৈ পৰশিম...
উদাসীনতাৰ এবুকু নীৰৱতা সিঁচি দিম তোমাৰ চৌপাশৰ
প্ৰিয় জোনাক...
বিৰিখৰ ডালে ডালে
শিমলু-পলাশৰ ৰঙাক সাৰতি
ফাগুনৰ বাঁ বলিম....

অপেক্ষাত কাজলি দুচকুত
সময় বিচাৰিম।

উচুপি উচুপি সৰা পাতবোৰে
নিৰৱে চকুলো টোকাৰ দৰে
মই উমলিম ধূলিৰ ছাঁত..
ফাগুনৰ এই উতনুৱা বতাহজাকে
ৰঙীন পৰশ সানিছে মোৰ উমাল বুকুত....

হয়টো ফাগুন এইদৰেই আহে
বসন্ত বহাগৰ জাননী দিয়ে....।।❖

শৈশৱ

জানমণি বড়ো
চতুৰ্থ ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

শৈশৱৰ সেই দিনবোৰ
নাজানো আজি
ক'ত যে হেৰালে!
যি মনে চৰাইৰ দৰে উৰি
আকাশখন চুবলৈ
হেঁপাহ কৰিছিল।
ৰাতিৰ তৰাভৰা
আকাশখনৰ ওচৰত গৈ
তৰাবোৰৰ সৈতে
খেলিব বিচাৰিছিল।
আজি বাৰু কিয় বিচাৰি
পোৱা নাই শৈশৱৰ স্মৃতিৰ
সেই মিঠা আমেজবোৰ?
মই আজি খেপিয়াই ফুৰিছোঁ
শৈশৱৰ সেই মিঠা আমেজবোৰ।❖

শৈশৱৰ স্মৃতি

সুদিপ্তজিত নাথ
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

কোমল মনৰ শান্তিৰ পৃথিৱী
হাঁহি, ধেমালি আৰু কত লগৰী
নানা সুখৰ বয়স
নাই কোনো ভাবিব আহৰি
সেয়াই যে শৈশৱৰ ধেমালি।

আলোকিত প্ৰাণ
কত খেলা, কত খাদ্য
নাই কোনো চিন্তা
মা-দেউতাৰ বুকুৰ আঁৰত থকা সময়
সেয়াই হৈছে সময় শৈশৱৰ।

কত বগৰী, আম খোৱা সময়
কত লুকা ভাকু, কত খেদা খেদিৰ সময়
কত সৰু বৰ কাজিয়া,
আৰু কত মিলাপ্ৰীতি
সেয়াই হৈছে সময় শৈশৱৰ।

শৈশৱ তুমি,
জীৱনৰ স্মৃতিত থাকিবা উজ্জ্বলি
অহা জনমত যেন লগ পাওঁ,
এই,
পবিত্ৰ মন, সুখ শান্তিৰে ভৰা
এখনি ৰঙীন পৃথিৱী।❖

আধাভঙা আলমাৰি

পিংকী বাচফৰ
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

দুখবোৰ সামৰি থৈ দিছিলোঁহি মাত্ৰ
মোৰ আধাভঙা পুৰণি আলমাৰিটোত।

পাৰ হ'ল কি নহ'ল এটা সপোনৰ বাট,
শুনিলোঁ জাৰত কঁপা ৰাতিৰ বিলাপ।

মই গমেই পোৱা নাছিলোঁ কিমান জাৰ লাগিলে
নোমবোৰ ডাল ডাল হৈ উঠে কেঁচা তেজবোৰ
গোট মাৰি ধৰে

এতিয়া থৰ-থৰ কৈ কঁপিছো,
কৃষ্ণচূড়া কলিজাটো মোৰ দুহাতৰ মুঠিত লৈ ভিৰাই লৰ
মাৰিছোঁ আলমাৰিটোৰ পিনে...❖

জুইত গলা জীৱন

বিতোপন ৰাজবংশী
ষষ্ঠ ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

হাইহালত সাধু এটা অনবৰত লাগি থাকে
হোকা খাই বুঢ়া ডাঙৰীয়া বাটে বাটে আহে
হাতীপটিয়েদী ঐৰাবত

জুইৰ তাপত সময় গলে।
উমনিত পৰা হাঁহ এজনীহেন হৈ উঠি
আমি ধাৰাপাত পঢ়োঁ
পিতাই তমাল জোৰে,
ধানৰ দোণৰ গাঁঠিবোৰ ঢিলা হৈছে,
জীৱন জৰী ধোঁৱাইছে,
জুই হৈ পুৰিছে সংসাৰ

মই শীত ভাল পাওঁ
লাৰুৰ টেমাটো অকলে শেষ কৰিলেও
এছাৰিৰ কোবটো গাত নহৈ হাইনেকটোতেই পৰে।
মই শীত বেয়া পাওঁ,
ৰাতি সৰু পানী চুবলৈ বাহিৰ ওলালেই
ফিৰফিৰাই বতাহ জাকে হাড়লৈকে বিন্ধে।

শীত ঋতু নহয়, শীত জীৱন।
শীতৰ নামতে সন্ধিয়াৰ জোন বাউলী হয়।❖

শৈশৱৰ পৃথিৱী

প্ৰদক্ষিণা কলিতা
ষষ্ঠ ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

নিমাওমাও আজি
এটি চিনাকি আলিবাট,
ঢকুৱাৰ গাড়ীৰ
দাগি দাগ আচোৰ
গ'ল কাহানিবাই মচি।

বুকুৰে বহুদূৰ বাট বুলে
তথাপিও শৈশৱ এৰি আহিব নোখোজে;
সৌৱা,
এজোপা আম গছ
ধীৰে স্থীৰে আজিও
থিয় হৈ আছে আকাশলৈ হাঁহি
পিছে জীৱনৰ আদবাদতে
স্থিৰতা হেৰুওৱা
আমিয়েই আছিলো
এসময়ত মই আমজোপাৰ লগৰী।
নিয়মৰ উলংঘা কৰি
এছাৰিৰ কোবত দৌৰি ফুৰা মনে
আজি মানিছে নিয়মৰ সান্ধ্য আইন;
জীৱন জীয়াই ভাল লাগে
যেতিয়া বাস্তৱতকৈ ওলোটা
স্মৃতিৰে গঢ়া
এখন শৈশৱৰ ৰঙীন পৃথিৱী থাকে।❖

মেজি

মৃদুল
দ্বিতীয় ষান্মাসিক
আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

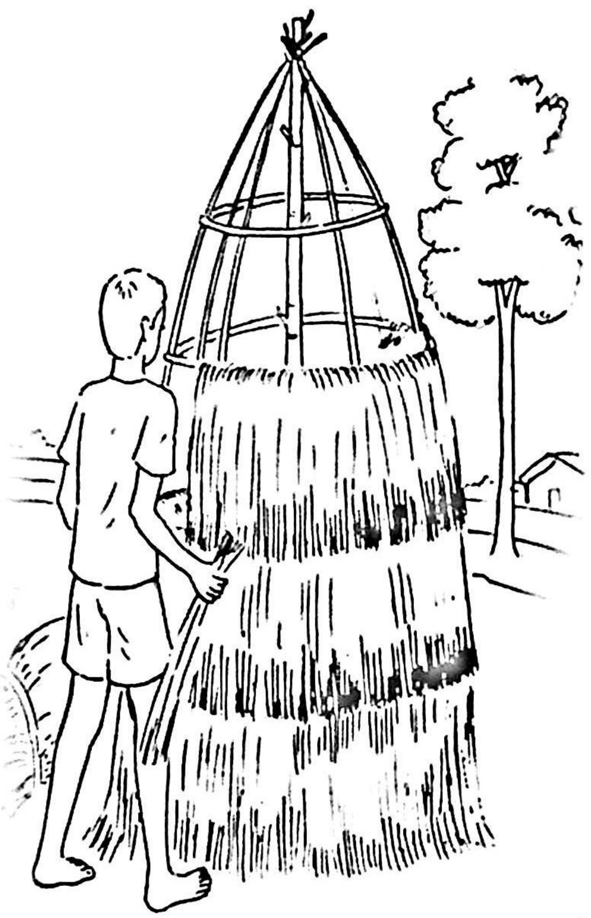

'মেজি' —
অসমীয়াৰ আজন্ম সম্বন্ধ জন্ম জন্মান্তৰৰ।
চহা কৃষক জীৱনৰ আনন্দৰ ফলশ্ৰুতি
সেয়া বিৱৰ্তন-ৰূপান্তৰৰ।।

কাঠ, বাঁহ, নৰা, খেৰণি-বিৰিণা আৰু কত কি!
সকলো ব্যস্ত উলিয়াবলৈ,
অভিনৱ কলাত্মক দৃষ্টিভংগীৰে গগণচুম্বী মেজি
আটকধুনীয়া নে বাছকবনীয়া কৰিম আটোমটোকাৰিকৈ সাজি।

লগে ভাগে খাওঁ এসাজ উৰুকাৰ ভাত।
ডেকা-বুঢ়া গাভৰু মিলি আক্ষেপ নাই তাত।।

চেমনীয়াৰ সৈতে আনো জেওৰা-জপনা।
চুৰি জেওৰাৰে জুই নুপোৱালে নুগুচে হেনো ঠাণ্ডা!

শীতৰ জাৰ প্ৰবল ম'হৰ শিং কঁপোৱা।
হাড় কঁপোৱা জাৰতো স্নান কৰোঁ কাহিলীপুৱা।।

তিতাই-তিয়নীয়ে মেজিৰ জুইৰ উম লোৱা আৰু অগ্নিক সেৱা।

'মিৰিআলু', 'মোৱাচিনা' আলু পুৰি খোৱা
আমেজেই সুকীয়া।।

"পানীহিলৈ ফুটোৱাটোও এক পৰম্পৰা"
সমজুৱাই একেলগে গোৱা -
"পুহ গ'ল মাঘ গ'ল
আমাৰ মেজি জ্বলি গ'ল।"
মেজিৰ জুইত নিপাত যাওক
হিংসা, দ্বেষ, অশুভ শক্তি।
দৃঢ় হওক একতা;
বৃদ্ধি হওক সুখ-শান্তি-সম্প্ৰীতি।

'মেজি' — যুগ-যুগান্তৰলৈ হৈ ৰওক সাতামপুৰুষীয়া
অবিনশ্বৰ কীৰিতি।।❖

English Section

Article

Problems of Adolescent Stage and their Solutions

Dr. Sipra Paik
Associate Professor
Department of Sanskrit
Arya Vidyapeeth College

Introduction :

The term 'Adolescence' derives from the Latin word 'Adolescere' means 'to grow into maturity'. It is the transitional period in a person's life between childhood and adulthood. Adolescence is commonly defined as the stage of life that begins at the onset of puberty when sexual maturity, or the ability to reproduce is attained. In the human life the successive eight stages of growth and development, as interpreted by Smart and Smart (1971), are Prenatal, infancy, early childhood, childhood, pre-adolesence, adolesence, adulthood, senescence or old age. Out of these stages period of adolesence is the most crucial period in the life of human beings. Adolesence is the time when a human being passes through the age group of 12 to 19 of his or her life. They are at this period full of hopes and aspirations. In this stage, the boys and girls are eager to interact with the new experiences, to find new relationships, to examine the resources of their inner strength and inner ability. In this period, specially they have to face so many problems like the problems due to physical change, problems in the school, colleges and also in the house, behavioural change, sharing knowledge with others, problems arising due to influence of modern technology etc. For solutions they should convince to pass their way of life in normal process both in school and colleges and also in their own houses. Appreciation and reward may encourage them and helps them to bring success in future . To understand the personality of adolesencents, an overall view of their interests, feelings and abilities will have to be taken in view. Psychological development in the later adolesent stage is more important because he or she faces the need to make decisions and choices and feel the necessity of adjusting to the demands of society as an adult.

Importance of Adolescent Period :

Period of adolesence is the most crucial period in the life of human beings. Adolesence is the time when the surge of life reaches its highest peak. The adolescent's life is, or might be, full of hopes and aspirations. The adolescent is eager to interact with new experiences, to find new relationships, to examine resources of inner strength and inner ability. The adolescent tries to have freedom to think and set his own goals and discover means to enjoy. He enjoys life in youthful dreams. Love and power becomes a strong motivating force in life. Life of an adolescent falls between the spring and summer of life. Adolescence is the time when the boys and girls feels the joy and pride of growing up. The joy is felt from within and without. However, there are many restraints that keep him under control. These controls come from home as well as society. Adolescence is also a time of great tension. It is nececssary for the young person to behave in a right manner and establish himself and obey the rules at home and outside. No matter how much help an adolescent is given, he is still dependent on others. The adolescent's task is not simply one of interacting with the external environment or with other individual but one of developing his own potentialities. He reaches his limits. He tries to explore his role in the world in which he lives. The adolescent is eager to interact with new experiences, to find new relationships, to examine resources of inner strength and fathom the strength of inner ability.

Physical Development :

Puberty or sexual maturity marks the end of childhood and signifies the beginning of adolescence. The hormones released during puberty result in the development of primary and secondary sexual characteristics. The primary sexual characteristics include those directly related to reproduction and the secondary sexual characteristics include those features that appear during puberty. The growth of adolescent spurt and the first sings of the developing secondary sex characteristics signal the onset of the period of most rapid physical growth after infancy and childhood. Pubertal changes in boys are marked by acceleration in growth, facial ha and changes in voice. In girls, rapid growth in heig usually begins about two years before menarch the onset of mensuration. The growth spurt gene ally begins at age 12 or 13 for boys and at 10 or 1 for girls.

Sexual Development :

The biological changes that occur during pu berty are due to the influence of various factor The endocrine gland directly responsible for secre ing sex hormone are the pituitary gland. Both an drogen (male hormones) and estrogen (female ho mones) are released by the sex glands in the deve oping child in addition, the female's reproductiv capability. By the time boys and girls have com pleted the pubertal cycle and their bodies contai both estrogens and androgens. However, estroger dominate the hormonal production of the femal sex glands, while androgens domininate in male but both are needed for the normal development o either sex.

Problems due to modern technology :

Modern technology like mobile, telephone, TV facebook, chatting are necessary but parents shoul take care of them. Too much of anything is no good. Parents can control their children with friendl behaviour. In this stage craving for new knowledg is good but too much addiction to internet facebook, chatting, use of headphone, curiosity fo sex education, media craze that has become mode and attraction for the fashion world etc. is not health practices.

Problems in the house :

Working parents can not provide sufficient tim to their children. As a result for a long time the have to spend lonely or with their governess. Thi loneliness may become a cause of depression fo some ones. Again regular disturbance among th parents may be the hindrance to his or her futur natural growth. This may creat a continuous menta pressure to the children. And for that, they felt in security in making any decision, lack of concentra tion may arise. They may have the tendency to hid anything from their teachers and parents. And i

future because of this tendency they fail to choose the right path in their way of life. They should convince to pass their life in normal process both in school, colleges and also in their houses. Another point is that children feel much secured in joint family comprising of grand father, grand mother, uncle, aunty etc. Where as children from nuclear family face the problems of insecurity in many cases.

Peer Pressure :

During adolesence peer-group members are of prime importance. A peer group provides refuge to adolescent and is a source of support for solving conflict with parents. Inspite of that, pressure from classmates and friends sometimes leads to danger. At this stage they give more importance to their peer group and sometimes take the wrong decision going against their family. Some of them also play truant or tendency to hide some problems from their parents and teachers. They cannot select or recognize their good friends or bad friends. If one choose and mix up with bad companions then it will surely influence their future life. That's why parents should always be alert and keep in touch with their grown up child. Parents should be friendly and try to understand them and handle politely with their anger, agony, dullness, mistakes, depression , illness difficulty arises from their introvert and extrovert nature etc.

Crises in the family :

The style of living of every family is unique. Sudden change sometimes may cause hotch-potch to the regular style or system of the family. As a result crisis occurs due to disorganization, disruption in the structure of the family and its function. So crisis has a different denotation to different people in different families. Financial crisis that may be absent in the middle class family where as in the low income family it is the vital problem and they try to fulfill their child's requirement according to their ability.

Seeking an Identity :

The primary task of adolescents is to establish an identity separate from parents. The concept of identity is the sense of self. Identity is who you are and what your values, commitments, and beliefs are. Seeking an identity involves searching for continuity and sameness in oneself and trying to get a clear sense of what one's skills and personal attributes are and locating one's place in society. The formation of identity during adolesence is influenced by several factors. Family relationships become less important as the adolesent spends more time outside the home and develops a strong need for support and acceptance. Increased interactions with peers provide them with opportunities for refining their social skills and trying different social behaviours. This helps them to know the kind of people they would like to be and the kind of relationships they would like to pursue. This gradually helps them to form their social identities.

Solutions :

To understand the personality of adolesents, an overall view of their intersts, feelings and abilities will have to be taken in view. Praise and reward may encourage them and help them to fulfill their aim in future. We should take special care of their needs and about culture, physical, emotional, social and intellectual taste. So, the study of children is of vital concern to the nation. It is important to study their beginings if any one is to understand their growth at any stage. Such study can help to understand the individual child and recognise the factors and influences that make each child unique. The curriculum should be determined on the basis of their mental and physical powers.

References :

1. Introduction to Psychology, part-1, NCERT, 2002, Delhi.

2. Modern Child Psychology, Tara Chand, Anmol Publication, Anmol publication, New Delhi, 1993.

3. Sishu Bikasar Ruprekha, Jatin Baruah, Layers Book Stall, Guwahati 2007.

4. Educational Psychology, C.L. Kundu & D.N. Tutoo, Sterling Publishers Pvt. Ltd., New Delhi, 2003.❖

Importance of Time Management

Biplab Basumatary
B. A. 4th Semester
Arya Vidyapeeth College

In the whirl wind of modern life, time management stands as the beacon for guiding individuals towards success. It's not just about clock-watching; it's about maximizing productivity, minimizing stress and achieving goals. Time management is the cornerstone of effective task prioritization, enabling individuals to tackle what matters most and allocate resorces efficiently. Moreover, time management fosters a healthy work-life balance. By scheduling time for work, leisure, and personal well-being, individuals can prevant burnout and maintain overall happiness. Additionally, effective time management cultivates discipline and self-control, essential qualities for success in any endeavor. In essence, time management isn't just a skill; it's a mindset. It's about recognizing the value of each moment and using it purposefully. By mastering time management, individuals unlock the door to success, realizing their full potential and leading fulfilling lives. ❖

The Urgency of Addressing Environmental Issues: A Call to Action

Anshuman Dutta
B.A 4th Semester
Arya Vidyapeeth College

The state of our environment is in a precarious position, with numerous challenges threatening the delicate balance of ecosystems worldwide. From climate change to pollution, deforestation to loss of biodiversity, the list of environmental issues facing our planet is extensive and urgent. In this article, we'll delve into some of the most pressing environmental concerns of our time and explore potential solution to mitigate their impact.

Climate Change :

Perhaps the most critical environmental issue facing humanity today is climate change. The burning of fossil fuels, deforestation and industrial processes release greenhouse gases into the atmosphere, leading to global warming and destabilizing Earth's climate systems. The consequences of climate change are already being felt, from extreme weather events to rising sea levels and disruptions in ecosystems. Urgent action is needed to transition the renewable energy sources, reduce carbon emissions and adapt to the changing climate.

Pollution :

Pollution in its various forms - air, water and soil - poses significant threats to both environmental and human health. Industrial activities, agricultural runoff and improper waste disposal contribute to air pollution, water contamination and soil degradation. These pollutants not only harm wildlife and ecosystems but also impact human respiratory health, water quality and agricultural productivity. Addressing pollution requires implementing stricter regulations, investing in cleaner technologies and promoting sustainable practices.

Loss of Biodiversity :

The loss of biodiversity, driven by habitat destruction, climate change, pollution and invasive species, poses a severe threat to the health of ecosystems worldwide. Every species plays a unique role in maintaining ecological balance and the extinction of even one can have cascading effects throughout an ecosystem. Protecting biodiversity requires preserving and restoring natural habitats, establishing protected areas and combating illegal wildlife trade. Conservation efforts must also include local communities and indigenous peoples, who often hold valuable knowledge about their environments.

Deforestation :

Deforestation, primarily driven by agricultural expansion, logging and urbanization, leads to the loss of critical forest ecosystems and contributes to climate change. Forests act as carbon sinks absorbing CO_2 from the atmosphere and provide essential habitats for countless species. Deforestation not only releases carbon stored in trees but also reduces biodiversity, disrupts water cycles and contributes to soil erosion. Efforts to combat deforestation include enforcing laws against illegal logging, promoting sustainable land management practices and supporting reforestation initiatives.

Plastic Pollution :

The proliferation of single-use plastics has become a significant environmental concern, polluting oceans, rivers and landscapes worldwide. Plastic waste poses a grave threat to marine life, with millions of tons entering the ocean each year, harming animals through ingestion and entanglement. Addressing plastic pollution requires a multi-faceted approach, including reducing plastic consumption, improving waste management infrastructure and promoting alternatives to single-use plastics.

The environmental issues of our planet are complex and interconnected, requiring coordinated efforts at local, national and global levels. While the challenges may seem daunting there is still hope. By raising awareness, implementing sustainable practices and advocating for policy change, we can work towards a healthier and more sustainable future for generations to come. It's time to take action and prioritize the protection of our planet and its precious ecosystems. ❖

Discovering Upper Assam: A Simple Journey Through Stories and Scenery

Ankur Deka
B.Sc 6th Semester
Arya Vidyapeeth College

In the northeastern embrace of India, upper Assam unfolded like a well guarded secret, revealing it's enchanting landscapes, rich cultural heritage and the soothing melody of the Brahmaputra River. My journey through this captivating region was a voyage into the heart of Assam's natural splendor and historical tapestry. Commencing in the tea-scented hills that define upper Assam, I found myself amidst the verdant expanses of tea plantations. The Rolling hills adorned with meticulously pruned tea bushes painted a picture of emerald green, as if nature itself had chosen this palette for it's canvas. The air was infused with the invigorating aroma of fresh tea leaves, a fragrance that lingered and become an inseparable part of the journey.

As the Sun begin its descent, I turned my gaze towards the Brahmaputra River, a defining future of Assam's landscape. The River, like a timeless poet, flowed gracefully, its current weaving stories of centuries past. A boat ride along the Brahmaputra allowed me to witness the seen bidding adieu, casting an orange glow upon the waters. The serenity of that moment, with the gentle hum of the river, was etched into the fabric of my travelogue.

Continuing the exploration, I set course for Majuli, the worlds largest river island, cradled within the Brahmaputra's embrace. Majuli is not just a geographical manual but a cultural treasure trove. Cycling through it's quaint villages, I discovered a community deeply rooted in traditional Assamese life. The Bihu dance, performed with infectious joy, echoed through the air, inviting me to join the celebrations of Assam's vibrant culture. The heart of Majuli lies in the satras, vaishnavite monasteries

that have stood for centuries. Established by the saint Srimanta Sankardeva in the 15th century, these monasteries serve as gaurdians of Assamese art and sprituality. At the Aunisati Satra, artisians practiced the ancient art of mask-making, each creation telling a story of folklore and tradition. The Kamalabari Satra with its soul-stirring Sattriya music and dance, transported me to a realm where spirituality and creativity converged.

Leaving Majuli behind, I ventured to Sivsagar, the historical capital of the Ahom Kingdom. The Ahom, a Tai ethnic group, reigned over Assam for six hundred years, shaping the regions's cultural and architectural legacy. The Shiva Dol, an imposing temple dedicated to lord Shiva, stood as a testament to Ahom craftmanship. The Talatal Ghar, with it's multi storied structure and tunnels, reflected the strategic brilliance of the Ahom Rulers.

A short journey brought me to Kaziranga National Park, a heaven for wildlife enthusists and a "UNESCO" World Heritage site. As I embarked on a safari through the park's diverse landscapes, I encountered the majestic one-horned Indian rhinoceros, elephants and an array of bird species. Kaziranga's commitment to wildlife conservation added a poigonant balance between human development and nature's untamed beauty.

In the town of Jorhat, a colonial era gem, the Thengal Manor awaited exploration. Once the residence of the Saikia family, this mansion executed the elegance of a bygone era. Antique furniture, sepia toned photographs and the nostalgia infused ambiance offered a glimpse into the colonial history that shaped upper Assam.

In conclusion, the travelogue of upper Assam encapsulates the essence of exploration, community and cultural immersion. From the simplicity of village life to the grandeur of the Brahmaputra, each day of this journey is a page turned, revealing the captivating stories that make upper Assam a unique and unforgettable place. ❖

The Pursuit of Contentment: Uncloaking Desires and Satisfaction

Bishal Dhar
B. A 4th Semester
Arya Vidyapeeth College

In the vast tapestry of human experience, desires form a fundamental thread that weaves through our thoughts, actions and aspirations. From the simplest desires for food and shelter to the complex yearnings for love, success and fulfilment, desires shape our identities and drive us forward in life's journey. However, the fulfilment of these desires often remains elusive, leading to a perpetual cycle of longing and seeking satisfaction. This article delves into the nuanced portrayal of desires and the interwoven theme of satisfaction in literature, drawing upon various texts to illuminate this timeless human experience.

Desires and satisfaction are fundamental aspects of human psychology and behaviour, influencing motivation, decision-making and overall well-being. Desires are strong feelings of wanting to have or achieve something. They are motivational forces that drive behaviour towards specific goals or outcomes. Psychologically, desires can be categorized into biological desires which are basic needs essential for survival, such as hunger, thirst and sleep ; social desires which include the need for belonging, acceptance and social interaction and personal desires which are individual aspirations and goals, such as career ambitions, personal growth and self-fulfilment. Satisfaction is the fulfilment of desires or needs, leading to a state of contentment and well being. It is the emotional response to achieving or obtaining what one desires. Satisfaction can be experienced at different levels like immediate satisfaction which is the pleasure derived from instant gratification of desires, such as eating when hungry; or delayed satisfaction which is the contentment

achieved from long-term goals and aspirations, such as achieving career milestones. In psychology, satisfaction is closely related to concepts such as happiness, fulfilment and quality of life. It plays a crucial role in overall mental health and life satisfaction.

Desires which drive human behaviour and shape our experiences, can be categorised into several types. Materialistic desires revolve around acquring physical objects and financial resources driven by a need for security, status and comfort. Examples include the persuit of luxury items, real estate and high-paying jobs. Literature often portrays these desires as a source of both ambition and conflict. For instance, in F. Scott Fitzgerald's *The Great Gatsby,* Jay Gatsby's longing for wealth is interwind with his pursuit of social status and romantic fulfilment. Emotional desires focus on forming deep connections with others. Rooted in the need for affection, belonging and understanding, these desires are often central themes in literature and media, reflecting the universal human quest for meaningful relationships. Shakespeare's *Romeo and Juliet* epitomises the intense longing for romantic love and the tragic consequences that can follow when it is thwarted. Spiritual desires transcend the material and emotional realms, seeking inner peace, purpose and a connection with something greater that oneself. These desires often manifest in the quest for personal growth, religious experiences and philosophical understanding. Herman Hesse's *Siddhartha* illustrates the journey of spiritual awakening and the pursuit of enlightenment, highlighting the protagonist's quest for deeper meaning in life. Intellectual desires involve the pursuit of understanding, learning and cognitive development. Driven by curosity and the need to solve problems, expand one's mind and comprehend the world. Intellectual desires can be seen in the pursuit of education, scientific discovery and creative endeavors. Mary Shelley's *Frankenstein* explores the consequences of unrestrained intellectual ambition, as Victor Frankenstein's quest for knowledge leads to tragic outcomes.

Understanding these diverse desires and their manifestations in various contexts helps in comprehending the complexity of human motivation and behaviour. Literature and other forms of art often explore these themes, offering insights into the multifaceted nature of human longing and the pursuit of fulfilment.

The relationship between desires and satisfaction is central to understanding human motivation and behaviour. Desires can be seen as the driving force behind many of our actions, propelling us to pursue various goals and objectives whereas satisfaction is the state of contentment of fulfilment that follows when these desires are met. Desires are intrinsic motivators that compel individuals to act. They can stem from basic needs, such as hunger and thirst, or more complex psychological wants. Human life can be viewed as a continuous cycle of desires and satisfactions. New desires emerge as old ones are fulfilled, driving ongoing personal and societal development. The pursuit of desires and the experience of satisfaction require a balance. Excessive desire can lead to detrimental consequences, such as obsession or burnout, while insufficient desire can result in stagnation and lack of progress.

Desires are complex psychological constructs influenced by various mechanisms, including motivation, pleasure-seeking behaviour and social and cultural norms. Motivation is the driving force behind desires, encompassing both intrinsic and

extrinsic factors. Intrinsic motivation arises from within an individual, driven by personal satisfaction or fulfilment whereas extrinsic motivation is influenced by external rewards or pressures. Neurobiologically, the dopamine release in the brain is associated with reward and pleasure, reinforcing behaviours that fulfil desires. Social and cultural contexts significantly shape desires by dictating what is considered desirable or acceptable. Desires are often learned through observing others. For example, media portrayals of success can shape individuals' desires for wealth or beauty. Different cultures emphasise different values, which in turn shape desires. In collectivist cultures, desires may be aligned with community well-being, while individualistic cultures may prioritise personal achievement.

Hedonic adaptation, also known as the "hedonic treadmill" is a concept in psychology that describes how individuals return to a baseline level of happiness despite major positive or negative events or in changes in life. The theory suggests that after experiencing an increase in happiness due to a positive event, individuals quickly become accustomed to the new situation and their overall level of happiness reverts to its baseline. Over time, the excitement or satisfaction from a new achievement or acquisition fades as it becomes part of the individual's routine and the once-exciting change becomes normal. For example, Moll Flanders' life in *Moll Flanders* by Daniel Defoe, is a series of desires and achievements, yet she continually seeks more wealth and social status. Each new success quickly loses its thrill, driving her to seek further accomplishments, which underscores the theme of hedonic adaptation.

Societal influences play a significant role in shaping our desires and expectations of satisfaction. The media often portray idealised lifestyles, beauty standards and materialistic values which can create a desire for material possessions, fame and unrealistic standards of success and happiness. Advertisements often use persuasive techniques, such as emotional appeals, celebrity endorsements and social comparison, to convince individuals that certain products or experiences will bring them satisfaction and fulfilment. This can lead to the pursuit of material goods and experiences that may not actually contribute significantly to long-term happiness. Peer presure can heavily influence desires and expectations of satisfaction. People often seek approval and validation from others, leading them to conform to societal norms and expectations. This can result in the pursuit of goals and lifestyles that are more aligned with external expectations than with personal values and authentic desires. Fulfiling desires can bring temporary happiness, but lasting happiness is influenced by other factors such as hedonic adaptation, where people quickly adapt to new circumstances, making the joy from fulfiling desires short-lived. Pursuing intrinsic goals like personal growth, relationships and meaningful activities leads to more sustainable happiness than seeking wealth or fame. Practices like mindfulness and gratitude enhance long-term happiness by helping individuals appreciate the present moment. Strong social connections and supportive relationships are crucial for enduring happiness and engaging in activities that provide a sense of purpose leads to deeper satisfaction. Additionally, the ability to cope with challenges and recover from setbacks, known as resilience, is essential for maintaining happiness.

Research and psychological theories consistently indicate that while material wealth and success can enhance overall life satisfaction to some

extent, their impact diminishes once basic needs are met. The "Easterlin Paradox" posits that increases in income do not correlate with long term increases in happiness after a certain threshold. Theories like Maslow's 'Hierarchy of Needs' suggest that fulfilment of basic and psychological needs is essential for well-being, but self-actualization and deeper, intrinsic goals often lead to greater life satisfaction. Moreover, the 'Hedonic Treadmill' theory highlights how people quickly adapt to new levels of wealth or success, returning to a baseline level of happiness, implying that sustained satisfaction derives more from factors such as meaningful relationships, personal growth and a sense of purpose. Overall, while material wealth and success can contribute to life satisfaction to some extent, they are not the sole determinants. Factors such as social relationships, personal values, sense of purpose and psychological well-being also play crucial roles in shaping overall life satisfaction.

There are a few examples of characters and themes from literary works that demonstrate the interplay between desires, expectations and the reality of satisfaction. Jay Gatsby in *The Great Gatsby* desires wealth, social status and the love of Daisy Buchanan. He believes that acquiring these desires will bring him ultimate satisfaction and happiness. Despite achieving material success and reuniting with Daisy, Gatsby's life is marked by emptiness and unfulfilled longing, showcasing the disillusionment that can come from chasing unrealistic dreams. Edna Pontellier in *The Awakening* desires freedom, independence and self-fulfilment outside of societal norms. She expects that breaking free from social constraints will lead to personal satisfaction and a sense of purpose. Edna's pursuit of her desires leads to moments of liberation but ultimately ends in tragedy, highlighting the conflict between individual desires and societal expectations.

Hamlet in *Hamlet* desires justice for his father's murder and the removal of corrupt figures from power. He expects that avenging his father's death will bring him peace and satisfaction. Hamlet's journey reveals the complexity of desire, as his pursuit of justice leads to a tragic series of events highlighting the moral and emotional consequences of acting on one's desires. These examples illustrate how literary characters grapple with their desires navigate societal expectations and ultimately confront the reality of satisfaction, offering profound insights into human nature and the complexities of fulfilment.

Desires, according to Stoicism, should be directed towards what is within our control, such as cultivating virtues like wisdom, courage temperance and justice. Satisfaction, then comes from living in accordance with these virtues rather than seeking external validation or material goods. Buddhism teaches that desires, particularly craving and attachment, are the root cause of suffering (dukkha). The four Noble Truths outline this suffering exists, the cause of suffering is craving the cessation of suffering is possible by overcoming craving and the Eightfold Path leads to the cessation of suffering. From a Buddhist perspective satisfaction comes from understanding the impermanence of desires and attachments practising mindfulness to observe and let go of cravings, and cultivating qualities like compassion wisdom and equanimity.

Existentialism approaches desires and satisfaction from a more individualistic and subjective standpoint. Existentialists like Jean-Paul Sartre and Albert Camus focus on the human experience of freedom, choice and meaning in

seemingly indifferent or absurd world. Desires in existentialism often centre on the quest for authenticity and personal meaning. These philosophical traditions offer diverse perspectives on desires and satisfaction and provides insights into how humans can navigate desires and find a deeper sense of fulfilment and satisfaction of life. Sri Krishna in Shrimad Bhagwad Gita Says :

"yat prithivyam vrihi-yavam hiranyam pashavvah striyah
na duhyanti manah-pritm pumsah kama-hatasya te"

It implies that "If one person were to get all the wealth, luxuries and sensual objects in the world, that person's desire would still not be satiated. Hence, knowing it to be the cause of misery, an intelligent person should renounce desire".

The concept of desire for the sake of desire refelects a perpetual pursuit driven not by the desire for genuine satisfaction but by the inherent need to desire itself. This phenomenon can manifest in various forms, such as the pursuit of material possessions, status or validation solely for the sake of acquring them rather than deriving lasting fulfilment from their attainment. It often stems from a sense of emptiness or a belief that external acquisitions will fill an internal void, leading to a cycle of continous seeking without finding true contentment. This mindset can be perpetuated by societal pressures, cultural norms and personal insecurities, highlighting the complex interplay between individual desires, societal influences and the quest for meaningful satisfaction.

Unfulfilled desires can lead to various challenges, including heightened stress levels as individuals grapple with the gap between what they want and what they have. This discrepancy often results in feelings of disappointment, especially when expectations are not met. Moreover, the quest for perpetual satisfaction can become a consuming cycle, where individuals continually seek new desires to fulfil, hoping to find lasting contentment. However, this pursuit often proves elusive, contributing to a sense of dissatisfaction and an ongoing search for fulfilment. These challenges highlight the importance of introspection, realistic goal-setting and cultivation a sense of gratitude and contentment with what one has, as perpetual satisfaction through materialistic desires is often unattainable.

In our fast-paced, achievement-driven world, it's easy to get caught up in the pursuit of desires, believing that fulfilling them will bring lasting happiness. However, true fulfillment often lies in the balance between our aspirations and contentment with what we have. Reflect on your own desires and the sources of your satisfaction. Are they driven by personal values and meaningful goals, or by societal pressures and fleeting trends ? Embrace mindfulness and gratitude, recognizing the joy in small, everyday moments. By cultivating self-awareness and focusing on meaingful connections, we can find deeper, more enduring contentment and lead a truly fulfilling life.❖

"Women Empowerment"

Eliza Boro
B. A. 5th Semester
Arya Vidyapeeth College

In a world where strength and resilience intertwine, the essence of women empowerment shines brightly as a beacon of progress and change. Women, the pillars of society, have long stood tall amidst challenges and adversities, rewriting narratives, and breaking barriers. The journey of women empowerment is a tapestry woven with threads of courage, determination, and unwavering spirit.

From the suffragette movements of the past to the present-day advocacy for gender equality, women have been at the forefront, championing for their rights and the rights of others. Empowerment transcends mere words, it embodies actions that uplift, inspire, and transform. It is about creating a world where every women, regardless of background or circumstance, has the opportunity to thrive and succeed.

Women empowerment is not just a concept, it is a movement, a revolution that reshapes societies and paves the way for a more inclusive and equitable future. It is about dismantling stereotypes, shattering glass ceilings, and fostering environments where women can unleash their full potential. When women are empowered, communities flourish, economies thrive, and the world becomes a better place for all.

As we celebrate the strides made in women empowerment, let us remember that the journey is far from over. There is still work to be done, voices to be heard, and barriers to be dismantled. Let us stand together, hand in hand, in solidarity and support, to create a world where every women can spread her wings and soar to new heights. Women empowerment is not just a movement; it is a way of life, a testament to the indomitable spirit that resides within every women. ❖

Digital India: Implications on Common People

Namita Sutradhar
B. A. 5th Semester
Arya Vidyapeeth College

"The aim is to create a digitally empowered Society and to digitally integrate government departments and the citizens."

The internent is a 21st century's indispensable information source which provides us with infinite information about every thing: news, communications, events, which should be easily available to everyone in our country. It provides us with the latest information and keeps us updated. It can solve the lack of communication in the remote villages of our country by keeping them connected with their family and friends. Finding its importance in the present time, the Prime Minister of India, Mr. Narendra Modi launched the Digital India Campaign on 2nd July 2015 with an objective of connecting rural areas with high speed internet networks and improving the digital literacy in our country. The aim is to create a digitally empowered society and to digitally integrate government departments and the citizens. Digitization of data will make things much more efficient and fast, paperwork will rapidly decline as well. With a huge number of villages connected via internet, our villages will undergo huge change from so called backward regions to digitally equipped areas.

The farmers of our country will be most benifitted by this, they will get the latest and updated weather data, they can learn new technologies and more about new breeds of seeds that are made available in the city markets. They can get in touch with genuine buyers giving a genuine price for their crops.

In our country, even after 76 years of independence, more than 30 million children had never been to school, internet for them is a luxury available

only to the privileged.

India in the last two decades has seen a new dawn with the help of computers and technologies. The use of e-mails and internet has saved a lot of time and paperwork. But as a common citizen of the country, I wonder as almost two third of the villages are deprived of proper supply of electricity, no proper road and network and less availability of food items. Digital India is a bold move no doubt but the government should also reconsider its priorities.

As citizens we can do the following: we can educate people around us about the intiative so that more and more people come forward and participate in it.

People must be made aware that they need not stand in queues for hours in front of the Government office when most of the services can be carried out with the click of a button.

The mode of education will undergo a huge change with the use of graphics, animation that have a greater appeal than a plain textbook. This will also boost the thinking capacity and the intellect of the students.

In the modern day world, where time is premium and battle for substance is unimaginably tough, the common man simply gives in and pays the bribe, just to get on with life.

I wish the Digital India Campaign a grand success ! ❖

Bridging the Knowledge Gap, Guiding Village Students Towards Their Dreams

Nilkamal Rabha
B. A. 5th Semester
Arya Vidyapeeth College

In rural India, students have big aspirations, but often lack the guidance to achieve them. Many dream of becoming doctors, engineers, or civil servants , but are unaware of the competitive exams like NEET, JEE and UPSC that can make their dreams a reality. This lack of knowledge is a significant obstacle that can lead to misinformed decisions and wasted potential.

I recall asking my juniors about their goals, and they would enthusiastically share their aspirations. However, when I probed further, they revealed a startling lack of knowledge about the path ahead. For instance, a student who wanted to become a doctor didn't know about the NEET exam, a crucial step towards realizing their dream. This is a common phenomenon, where students are unaware of the various competitive exams that can help them achieve their goals.

The problem is further compounded by the lack of guidance from educated individuals. When students share their aspirations with doctors, engineers, teachers, professors, professionals, relatives and friends they are often met with praise and encouragement, but rarely receive valuable advice on how to achieve their goals. This is ironic, as these individuals are educated yet uneducated in the true sense. They have achieved success in their respective fields but fail to guide the next generation of leaders.

I too was once unaware of the various competitive exams. It wasn't until my first year of college that I learned about JEE, NEET, AILET, APSE and UPSC. This lack of knowledge is not unique to me, many students and even educated individuals are unaware of these exams.

To address this issue, we must take the initiative to guide village students towards their goals. We can start by asking them about their aspirations and providing valuable insights into the career paths they're interested in. By sharing our knowledge and experiences, we can help them navigate the complex landscape of competitive exams and career options.

Let us empower the next generation of students by providing them with the guidance they need to succeed. Together, we can create a brighter future for rural India, where dreams are not limited by lack of knowledge. We can bridge the knowledge gap and help village students achieve their full potential. ❖

"Men's Mental Health"

Eliza Boro
B. A. 5th Semester
Arya Vidyapeeth College

In a world where dreams take flight and possibilities are endless, the topic of men's mental health emerges as a crucial and often overlooked aspect of well-being. Men, often expected to embody strength and stoicism, face unique challenges when it comes to addressing their mental health needs. The journey of men's mental health is a narrative of vulnerability, courage and the importance of breaking down the societal stigmas.

From the pressures of conforming to traditional masculine norms to the reluctance to seek help due to fear of judgment, men navigate a complex landscape when it comes to their mental well-being. It is essential to recognize that mental health knows no gender boundaries and that every individual, regardless of gender, deserves the opportunity to prioritize their mental wellness.

Empowering men to prioritize their mental health involves creating safe spaces for open dialogue, challenging stereotypes that hinder emotional expression, and promoting mental health education and awareness. By fostering a culture of acceptance and support, we can encourage men to seek help when needed, break the silence surrounding mental health struggles and pave the way for healthier and more fulfilling lives.

As we shine a light on men's mental health, let us embrace empathy, understanding and compassion. Let us redefine strength as the courage to acknowledge vulnerabilities, seek help when necessary, and cultivate emotional well-being. Together, by advocating for men's mental health and promoting a culture of mental wellness, we can create a world where every individual feels empowered to prioritize their mental health without fear or judgment. ❖

Embracing the Beauty of a Quiet Life

Abinash Basumatary
B.A 4th Semester
Arya Vidyapeeth College

In today's fast-paced world, where hustle culture often glorifies business and constant activity, the allure of a quiet life may seem like a distant dream. However, amidst the chaos and noise, there exists a profound beauty in embracing simplicity, tranquility and mindfulness.

A quiet life is not about isolation or stagnation; rather, it is a deliberate choice to prioritize inner peace, meaningful connections, and personal fulfilment over the relentless pursuit of external validation or material success. It is about finding contentment in the present moment, savoring the small joys of everyday life and nuturing a deep sense of gratitude for what we have.

One of the fundamental principles of a quiet life is simplicity. It involves decluttering our physical spaces, schedules and minds to create room for what truly matters. By simplifying our lives, we reduce stress, increase clarity and gain a renewed appreciation for the beauty of simplicity.

Moreover, a quiet life encourages mindfulness and reflection. It invites us to slow down, tune into our inner selves and cultivate a greater awareness of our thoughts, feeling and actions. Through practices such as meditation, journaling or simply spending time in nature, we can deepen our connection to ourselves and the world around us, fostering a sense of inner harmony and balance.

In the pursuit of a quiet life, relationships also play a crucial role. Rather than chasing superficial connections or social status, we prioritize authentic relationships built on trust, empathy and mutual respect. These connections nourish our souls, providing us with love, support and companionship along life's journey.

Living quietly does not mean avoiding challenges or hardships; rather, it equips us with the resilience and inner strength to nagivate life's inevitable ups and downs with grace and equanimity. By embracing a mindset of acceptance and letting go of the need to control every outcome, we free ourselves from unnecessary stress and anxiety, allowing us to experience greater peace and serenity.

In a world that often values productivity over presence and noise over silence, the quiet life offers a much-needed antidote a sanctuary where we can retreat to recharge, refelct and reconnect with what truly matters. It reminds us that true fulfillment lies not in the accumulation of possessions or accomplishments but in the richness of our experiences, the depth of our relationships and the peace that comes from living in alignment with our values and aspirations.

In essence, the quiet life is an invitation to embrace the beauty of simplicity, cultivate mindfulness, nurture authentic connections, and find contentment in the here and now. It is a gentle reminder that amidst the chaos of modern life, the greatest treasures are often found in the moments of quietude, where we can hear the whispers of our own hearts and the gentle rhythms of the world around us. ❖

Short Story

The Shattered Dreams of Sita

Debashree Ghosh
B.A 4th Semester
Arya Vidyapeeth College

In a quiet village, where the mountains kissed the sky, lived a girl named Sita whose dreams were as big as the vast open fields she wandered everyday. She was born in a poor family and her father was a humble farmer. Sita was a charming and an innocent girl and her presence was cherished by all who knew her. Born to a humble father, Sita was the eldest of three daughters and her father's modest means made it challenging to secure suitable marriages for his girls. Despite their financial constraints, Sita took on many responsibilities to support her family, skillfully contributing through her adeptness at sewing.

Sita was an educated young woman, who possessed all the required qualifications to embrace the opportunities and luxuries of city life. She could have pursued a successful career and enjoyed the conveniences of urban living, far removed from the hardships of village life yet, despite her potential sita harbored a hidden dream deeply rooted in her connection to her village that gave her a unique sense of fulfillment and joy. It was this profound bond with her village that gave her true contentment and she found pleasure in remaining where her heart truly belonged.

One day, Sita's father received a proposal for her marriage from a wealthy family in a nearby town. The family despite being well-off, was emphathetic towards Sita's father's financial struggles. They were captivated by Sita's beauty with her long brown hair and dazzling blue eyes, and saw her as a perfect match for their son. Excitement filled Sita's father as he approaches his daughter, hoping this proposal would alleniate their burdens. "My dear daughter," he said with a hopeful

smile "We have received a wonderful proposal for your marriage from a prosperous family in town." However, Sita's heart sank at the news, her dreams shattering in an instant. She had never desired to adapt to the town life. From a young age Sita had faced the challenges of limited educational opportunities due to the scarcity of schools and teachers in their villages. She explained to her father, with a heavy heart, that her dreams and happiness were intricately tied to their village, despite its economic hardships. The villagers simple lives and her deep-rooted connections there brought her a unique sense of fulfillment that she couldn't find anywhere else.

The conditions in the village were so dire that the children were deprived of education, with no money to spare for books or schools. Sita's father was utterly shocked listening to her dream. Sita being the witness of the village women's poor educational progress, wanted to establish a free women;s school. He pleaded with her, "My dear daughter, please stop thinking about others. This marriage proposal is a blessing for our family. Be kind to your mother and me. We have two more daughters after you." Though her dream was sacrificed, Sita's love for her family shone brightly and she remained steadfast in supporting her loved ones amidst the village's trials.

Sita's family got engaged in her marriage preparations and she was married peacefully. After some months in her husband's house in an urban city, she shared her unfinished dream with her husband and her in-laws. Shockingly they reacted sternly and locked her in a room to prevent her from ever revisiting her village and pursuing her dream. Sita's in-laws and her husband were extremly dominating. At that point, Sita finally gathered the courage to prioritize her own desires. She managed to escape from her husband's house and returned to her village. Sita rented a house and decided not to go to her father as she did not want to burden him.

Sita stayed alone for years and mad her way in life independently. Sita worked on her dream. She earned money through a job she had in the city and by sewing. She worked tirelessly day and night, to establish a women's school in her village. Finally, on her sixth year of hardwork, she established a well organised women's school that started with fifty students. Over the years, the number of students increased to more than two hundred. Sita was able to educate village women who were previously deprived of education and destined only for marriage. The dream she had to abandon for her marriage was ultimately fulfilled, protecting many women from unwanted and oppressive matrimonial lives. Sita's bold decision to come out of her marriage secured a better future for many other women. Sita was finally able to celebrate literacy among the village women. ❖

SCAR

Audrey Baruah
B. A. 1st Semester
Arya Vidyapeeth College

Shalini and Shanu welcomed a beautiful babygirl home and named her Amari which means miracle and indeed she was a miracle for the two of them. She was their golden child, she was a ball of sunshine for the family and everyone adored her.

A few years passed and it was Amari's fifth birthday, she was gifted a beautiful doll by her parents. Since then the doll become her bestfriend. She would talk to the doll and share her little secrets. She would talk about how blue the sky was and how she believed that fairies and mermaids existed in her own little world.

Years passed and the doll was seen to be delicately placed in the corner of the room inside a cupboard which indicates that Amari was in the beginning of her teens now.

She was 13 that year and she was returning home. She waited patiently for the bus to arrive and it soon did.

She took one glance at the bus and saw that it was extremely crowded. Still she decided to squeeze in making a small little space for herself. Soon the bus started to move and Amari was in her own little world recalling all the fun activities she did at school just like any other 13 year old would. She suddently felt a touch breaking her train of thoughts and she knew it was a different kind of touch which she never experienced before and she was certain that it was definitely not a good one. She turned around to see a full grown man smirking at her. She felt like her world had collapsed that day, she felt horrified, disgusted and extremely disturbed that day. She went home and went straight to the bathroom and scrubbed her body till it caused her pain and her skin even turned blood red. She felt sickened and disgusted by the thought of what had happened that day. She wanted to remove the dirt off her body

She felt like the touch was imprinted on her skin like a 'scar'.

They say a woman is an embodiment of a goddess they worship but they sexually harass the same woman they consider as goddess. This is the truth of human nature, the most advanced race.

A female's body is sexualised everyday regardless of age. Women always face sexual harassment everywhere be it in public, work place, school or even at home as crazy as it sounds.

What is the frequent question a woman is asked when she confirms she is getting sexually harassed ? The question will always be 'what was she wearing?' Infact it does not matter what she was wearing because Amari the 13 year old was wearing her school uniform. She was just an innocent child for whom the world was full of rainbows and unicorns. Her world was shattered after that incident and she became vulnerable and extremely disturbed.

Sexual harassment is not just harassment that a woman faces but it is a scar imprinted on the woman for the rest of her life. Women are often objectified by media and also by the people around us.

That day after the incident, Amari refused to eat or drink anything, her mother was concerned for her and she confronted Amari on what had happened. Amari broke down and told her mother everything that had happened and her mother hugged her and consoled her. Amari's mother cried along with her that day. She couldn't believe how the world could treat a little girl this way. This broke her mother's heart.

As Amari grew up to be an adult she soon realised the harsh truth of the human nature. She was studying law, she had one motive and it was to become a lawyer and protect the rights of women because in this male dominated world women are always objectified.

Many women are getting sexually harassed or abused right now as you are reading this, this shows how much this is normalised.

Amari soon started on awarness programme and started making motivational content online and she even shared her experiences online. It was surprising that so many girls and women related to her. She uplifted the girls and women and soon gained many followers. She encouraged and comforted women and also gave them a safe space to let out their thoughts and suggestions. She helped those who went through similar situations as she did and raised a voice against women's sexual harassment and abuse and helped many little ones remove or dissolve their 'scars'. ❖

Breaking the Chains of Tradition: Sarah's Journey in Slanta Village

Kokil Medhi
B.A 6th Semester
Arya Vidyapeeth College

In the serene outskirts of Ravenshade lies a quaint village steeped in history and tradition - Slanta. This unassuming hamlet, with its modest mud and cement houses, holds a dark past interwined with tales of cultural preservation and oppression. It is within this backdrop that Sarah, a novelist in search of inspiration, embarks on a journey that will change her life forever.

Drawn to Slanta by its enigmatic allure, Sarah seeks refuge in one of the guest houses on a stormy night. Little does she know that her stay will be marked by unearthly encounters and revelations of a past shrouded in secrecy. Haunted by the spectral voices emanating from the village's grim past, Sarah finds herself inexorably drawn into a world of suffering and despair. Through the haunting images adorning the walls of her temporary abode, she glimpses the untold horrors endured by women trapped in a cycle of patriarchy and endogamy. As Sarah delves deeper into the village's history, the lines between reality and illusion begin to blur. She becomes consumed by the plight of the village women, their voices echoing through the corridors of time, pleading for liberation. Determined to break free from the shackles of tradition, Sarah embarks on a mission to unravel the mysteries of Slanta. Through tireless research and introspection, she uncovers the grim truth behind the village's cursed existence - a legacy of oppression and suffering passed down through generations. Armed with newfound knowledge and resolve, Sarah sets out to challenge the status quo. Through a series of rituals and ceremonies, she integrates herself into the fabric of Slanta society, all the while planning her escape. In a daring act of defiance, Sarah forges a forbidden romance with a man from the neighbouring village, defying centuries - old taboos. With the support of her newfound love, she orchestrates her departure from Slanta, leaving behind a trail of hope and transformation in her wake.

As she crosses the village border, Sarah confronts the spectral forces that seek to imprison her within the confines of tradition. With unwavering determination, she breaks free, emerging on the other side as a symbol of liberation and empowerment. In the aftermath of her escape, Sarah dedicates herself to shedding light on the injustices endured by women like those in Slanta. Through her writings and advocacy, she becomes a beacon of change, challenging societal norms and championing the rights of the oppressed. Her journey culminates in the publication of a groundbreaking book, "I Wish to Be a Women, in the Society of God, Not Humans", a searing indictment of patriarchal oppression and a testament to the power of resilience and courage.

Sarah's story serves as a reminder that even in the darkest of times, hope and courage can light the way forward. Through her bravery and determination, she has not only liberated herself but also sparked a revolution that will echo through the ages. ❖

Tremors of the Past

Kasturi Deka
B.Sc 1st Semester
Arya Vidyapeeth College

Like every morning, Luka wakes up early and starts her day by making her bed. She then proceeds to take a bath and gets herself some breakfast. Before leaving her apartment, she feeds her cat and pets her. She then takes her car to the school where she works as a teacher. It is a private girls school where the majority of its teachers and staff are female. Luka likes children, so she enjoys her job, but today is about to be a tiring day for her.

Today is a parent-teacher meeting, where parents accompany their children to school to discuss their academics and other issues with their teacher. Luka prepares herself for a long and exhausting day. After clocking in the staff room and greeting her coworkers, at about 8 am, she walks to her classroom and sits down, ready to meet the students and their parents. After about 20 minutes, the first parent arrived. The meeting went well, with the conversation flowing smoothly. After receiving the academic report from the teacher, they left.

As the day progressed, more and more of her students arrived. Thankfully, none of Luka's students had issues, so she didn't have to address any major complaints with their parents. By noon, she had met more than half of the families. Most parents had brief conversations with her and left fairly quickly, but some enjoyed talking about their daughters, which extended their meeting. With only about 11 students left by noon, she heard a knock . Luka turned to the door, "Please enter." A man entered, holding his daughter's hand. After the father-daughter pair were seated, Luka began the conversation with a smile, "Good afternoon, Mr. Will It's a pleasure to meet you. I have nothing but praise for you daughter. She is doing well academically and always submits her assignments on time. If there is anything you would like to share, please feel free. And here are her academic reports."

Luka thought Mr. Will would feel happier after hearing his daughter's praises, but the frown on his face seemed to deepen. This left her perplexed as she noticed him sharing a glance with his daughter before he spoke. "So, you have no complaints about her ? I find that hard to believe." Luka asked, "I apologize, but what are you trying to say ? Mr. Will shouted, "I'm trying to say that you are not doing your job properly. You're the homeroom teacher, right ? You told your students to come to you if they had any trouble. Then why did you ignore her when she came to you with a problem ? And now that her parent is here, all you do is praise her ? Do you take us parents for fools ?" Halfway through his speech, his voice began to rise. Luka responded, "I'm not sure what you mean. I have always tried to be helpful to my students. I have never ignored my students. Also, this is a school, Mr. Will, please try to keep your voice down."

However, this did not sit well with Mr. Will. He slammed his fist on the table and shouted, "Don't teach me how to behave when you can't even be a proper teacher ! When my daughter came to you to change her seat, why did you refuse her directly ? You made her sit in a place surrounded by girls who have been ostracizing her. Because of you, my daughter has started to hate coming to school. You better solve this issue or there will be hell to pay !" While Mr. Will continued his tirade, he didn't notice Luka, who froze halfway through his outburst.

She could feel her hands shaking slightly, but despite being aware of the tremors, she could not stop them. She could feel her heart pounding violently, the cold sweat on her skin, and hear her husband's angry voice. Although she could see Mr. Will's mouth moving, she couldn't hear anything. Luka tried her best to steady her thoughts, but the familiar feeling of panic continued to rise. She remembered the nights she spent huddled in the corner of their bedroom, clutching her knees as her husband's rage erupted like a storm. The cold winter nights, she slept on the floor in fear of rousing her husband from his sleep, or worse, him waking up and facing the brunt of his anger.

Luka could recall the silence when her husband was away at work and the screaming that started when he returned. He would scream at her for every little mistake she made. Her parents had washed their hands off her once they got her married. Her in-laws disliked her for not giving them a grandchild even after three years of marriage. Her days passed in silence as she did housework, feeling her body grow weary. She had long since lost her purpose in life and even her will to live.

Luka used to think, "At least my husband has never raised his hand at me, "whenever she saw articles about the increase in the number of domestic violence cases. But one day, when her husband came back early from work, he again started screaming at her since dinner was taking longer. "You are too useless !Are you that dumb you can't even do a simple task properly ? Not only have you not given me a child yet, but you can't even do the only other work you're supposed to do! All you're doing is wasting my money. What the hell can you even do ?" It was only these words that made Luka realize her place in this house; her husband had never seen her as his wife, not even a servant. It was that day that Luka finally realized she needed to escape: "This man is no better than the men who enjoy beating their wives. He's the same as those vile men who don't even consider their wives as human beings." Living in that house was doing her no favors; it was only gradually decreasing her will to live.

With a deep breath, Luka closed her eyes and steeled herself to open her eyes and break out of her stupor. A few minutes had passed when she came to her senses; the trembling in her hands didn't stop yet her mind was clear. She looked up to find Mr. Will looking at her with a face of concern. "Ma'am", he began, "are you alright ? You look pale." Hearing the tone of concern in Mr. Will's voice made Luka feel calmer. She had spent years with the constant barrage of her ex-husband's words,

but for her, that was three years ago. Right now, the man in front of her isn't her ex-husband; he's a caring father concerned about his daughter.

"I'm alright," she answered. "I apologize for spacing out and worrying you. And Anne", she addressed her student with a smile , "I'm sorry for not asking you why you wished to change your seat. Many students wish to change seats to sit with close friends, so I never allow it without hearing the reason. But you don't have to worry, okay ? By next week, I'll change your seat." "I'm sorry too, ma'am," Anne mumbled. "Oh no, it's alright, dear, don't worry about it," Luka placated Anne. "But please let me know if you have any problem next time; I promise to help you. Is that fine with you, Mr. Will ?" "As lomg as my Anne is happy, I'm fine with it." While leaving, Anne waved her hand at Luka, and Luka waved back with a smile.

But when the door closed, Luka let out a sigh. The tremors in her hand hadn't stopped, but she felt them decreasing. With renewed focus, Luka decided to continue her work. By the time Luka was done with all the students, it was afternoon. The rest of the meetings had gone smoothly, and the tremors in her hands had stopped. Luka stretched her back and then brought her hands up to look at them. The tremors had stopped, and she curled her fingers into a fist, "Alright! Done with work for today; now it's time to go home!" She walked through the corridors to the staffroom. She clocked out, talked with her collegues, then headed to her car.

As she settled into the driver seat and turned the keys, her car rumbled to life. Luka thought back to three years ago when she escaped from that man's house and sought therapy that helped her reclaim her sense of self-respect. Back then, it was her friends who helped her through her hard times, and she's forever grateful to them. Once she was able to stand up on her own feet, she reached out to her ex-husband and successfully divorced him. While there were a few hiccups on the way then, she now lives as a free woman.

Luka is proud of who she is now; she has a job, an apartment, kind and supportive friends, along with an adorable cat waiting for her at home. She had never desired children of her own and thus never considered getting remarried. The life she leads right now is more than happy for her. It was hard at the beginning, and she used to have panic attacks whenever she heard a loud voice. Gradually, Luka started to feel like herself again, no longer defined by the fear of her past. The path to recovery has never been quick or easy, but she has reclaimed her life, learned to trust the people around her, and rediscovered happiness.

As the car slows down, Luka parks it in the garage and walks up the stairs to her apartment. She opens the door to see her cat, Murr waiting for her at the entrance. Luka takes off her shoes and walks to the washroom, washing her hands while Murr follows her. Luka then kneels to pet her, "I'm back , thank you for waiting." Luka changes into comfortable clothes, and then both relocate to their living room.

Luka looks outside while thinking about her day; though she has long since moved on, sometimes her body still remembers, and although she can do nothing to prevent that. Time always heals; one day her body will be free of the shackles from her past; it may take time, but she knows she will move on completely. Luka settled into her armchair by the window.

As the sun began to descend, the room, bathed in the setting sun, seemed to glow with an amber radiance. Murr jumped up onto her lap and decided to take a nap there. Luka's fingers traced absentmindedly through her fur. Murr shifted in her sleep, and Luka smiled, feeling the warmth of her presence. As the sky started to turn darker, Luka felt a profound sense of peace, which helped wash away all the stress from the day. As her eyelids began to feel heavier, her hand stroking Murr started slowing down until it eventually stopped and her eyelids closed completely, as sleep overtook her.❖

A Reflection in Woman's Soul

Sneha Das
B. A. 5th Semester
Arya Vidyapeeth College

The morning light filtered through the thin curtains of the Maji household, casting soft, geeden hues on the walls. The hum of the city outside was just beginning . Mrs. Kalpana Maji, a middle aged housewife married to Mr. Annand Maji, manages, the household for their modest middle class family. Kalpana Maji was a women of silent strength. Her day began before the sun had a chance to rise and ended long after it had set. As the wife of a respected government employee, and the mother of two energetic children, her life was dedicated to caring for her family. Her existence was woven with threads of routine, every day blending into next without pause.

It was a sunday morning when the family decided to visit the city museum. The museum was known for its ancient artifacts and modern exhibits, and it had recently opened a new gallery that intrigued the children. As usual, Kalpana was busy in the kitchen, preparing food for the trip and getting the children ready. Meanwhile, Annand was preparing himself and dressed in usual crisp shirt and well-ironed trousers, sat at the dining table. After the children and Annand sat down for breakfast, Kalpana continued to serve the food. By the time they finished their meal, Kalpana had already packed the lunch and was busy making sure they left on time. She grabbed a quick sip of water and rushed to join them in the car, her stomach grumbling softly in protest. Caught up in her many tasks and pressed by time, Kalpana, unfortunately didn't get a chance to eat her own breakfast and no one knew about that.

As they entered, kalpana felt a sense of unease. she had been feeling weak since the morning, but she pushed it aside. There was depending on her. As they wandered through the museum, the children flit from one room to another, their excitement thrilled. Annand walked beside them, explaining the significance of each piece with the patience and knowledge of a seasonal guide. Kalpana followed closely

behind, her movements slower, her breathing a bit heavier.

After an hour, the dizziness become too much. Kalpana placed a hand on Annand's arm. "I think I'll sit down for a while. you all go ahead, and I'll catch up."

Annand nodded barely glancing at her as he continued to engage with the children.

Kalpana found a bench near one of the newer exhibits and sat down, closing her eyes for a moment steading herself. The museum was quiet, the sound of footsteps and distant voice echoing through the halls. As she sat there, her gaze fell on a nearby room that was different from the others. It was a room made entirely of glass - walls, floor and ceiling. The sign outside read "Hall of Reflections."

Intrigued, Kalpana stood up and walked towards the room. As she stepped inside, she was surrounded by countless reflections of herself. Every angle, every movement, was mirrored back to her in an endless array of images. For a moment, she felt disoriented, as though she had stepped into another world.

She stood still, staring at the reflection directly in front of her. The woman looking back was familiar yet unfamiliar. As Kalpana gazed into the mirror, the reflection saw herself in a saree draped carelessly and her hair in a tangled mess. She discovered herself like a candle flickering in the wind, its light dimmed by exhaustion and hunger, bearing the quiet burden of a morning spent nourishing others, while she herself remained unfect and unnoticed. In that moment, she saw not her physical appearance but the silent sacrifice she always made, her energy and spirit drained unseen and unacknowledged.

She saw in her reflection not just the physical exhaustion, but the emotional weight she had been caring for years. She had given everything she had to give her family her time, her energy, her dreams until there was nothing left for herself. She had become invisible in her own life. Her identity had been swallowed by her roles as a wife, a mother. In the process, Kalpana, the woman had been lost.

Like the reflection of the mirrors, her thoughts drifted back to the memories of her youthfull days. She remembered a time when she was carefree and full of dreams, unburdened by the realities of getting married. Back then, she was an ambitious student with a passion for art and craft. However, due to family pressures and the inevitability of marriage, as she reached a certain age without securing employment, her dreams took a different path.

As Kalpana stood gazing into the infinite reflections, memorics of her early married life flooded back. The marriage had been arranged, and the unfamiliarity between her and Annand had loomed large. Their conversations felt stiff, the air between them heavy with the weight of unspoken expectations. Kalpana, still adjusting to the rhythms of her new life, felt like a misplaced puzzle piece that didn't quite fit into the picture of her husband's household. She vividly remembered one particular day after completing her endless list of household chores, she finally found a moment of peace. Sitting down, she indulged in her old passion for art, her hands creating a delicate piece to adorn the house. But her brief escape into creativity was interrupted. Annand, noticing her remarked coldly, "You should leave this and focus on taking care of my mother." His words stung, though they were spoken without force. In that moment, Kalpana realized her hobbies, once a source of joy and solace, had no place in this new life. From that day onward, her brushes and colors were abandoned, locked away like remnants of forgotten past.

Another painful memory resurfaced this time of her excitement over a simple dress. She had come across a beautiful kurti set and couldn't help but show it to Ananad. "Isn't this lovely Annand ?"

She had asked her voice soft with hope, longing for a moment of shared enthusiasm. He barely glanced at it, uninterested. Determined, she added, "Its a bit expensive, but could you get it for me for the upcoming Puja ?" She had thought this small request would be granted, but instead, it unleased a storm.

Annand's face darkened and with cold fury, he exploded. "I'm the one who works day and night to feed every one, and you sit at home all day asking for expensive dresses ? If you want it, earn your own money and buy it yourself !" They were the ones who had stifled her passions, yet now they were the very ones demanding to earn her own money.

His words cut deeper than any blade, and Kalpana, overwhelmed, crumbled under the weight of his anger. But then came the memory that haunted her most of all. It was the day she had to cook a meal exactly as Annand had requested. His displeasure simmered into something darker, and for the first time, he struck her. The slap wasn't just a physical blow, it shattered something deep inside her. Kalpana had stood there, stunned , the sting of his hand lingering long after it had passed. She had collapsed into tears once again, unable to sleep that night, the bruise not just on her skin but etched into her soul.

From that moment onward, something within her shifted. She put them away in the quiet corners of her heart, never again asking for anything for herself. Each unspoken wish became a ghost in her soul , haunting her in silence.

As Kalpana stood in the hall of reflections, her thoughts returned to the present . She realized how much she had lost over the years not just her dreams, but sense of self. The women staring back at her from the mirrored walls was not just tried but also forgotten, her needs pushed aside for the sake of her family. Tears welled in her eyes as she acknowledged the truth she had long avoided.

Kalpana had always thought sacrificing her own happiness was part of being a good wife and mother. But as she stood there surrounded by the endless versions of herself, she began to question that belief. Was it really necessary to lose herself to care for her family ? Or was there a way to find a balance, to reclaim a part of her identity while still being there for those she loved ? In the present, after many years lots of things changed, Annand never again raised a hand but she lost her desires to ask her needs because of the fear.

The questions swirled in her mind as she slowly made her way out of the room. The museum, once a place of curiosity and discovery, now felt like a labyrinth of lost possibility. She walked back to the bench and sat down, her mind a jumble of thoughts and emotions.

Annand and the children returned after a while, their faces flushed with excitement from the exhibits they had seen, Annand looked at Kalpana , his brow furrowing slightly as he noticed her face pale.

"Are you okay ?" he asked, concern finally breaking through the surface of his usual calm demeanor.

Kalpana forced a smile and nodded. "Yes, I'm fine. Just a bit tired."

As they left the museum and drove home, Kalpana was quiet, lost in her thoughts. The children chattered in the backseat, recounting their favourite exhibits, while Annand focused on the rood. Kalpana stared out of the window and realized that her life had become like the glass room transparent, reflective, but ultimately empty. She had been so busy fulfilling the expectations of others that she had forgotten her own needs, her own desires. Watching the city pass by, her mind was still in the glass room surrounded by her own hopeful yet bewildered reflections. ❖

Poems

HIM

Bhaavna Roy
H.S 1st Year Commerce
Arya Vidyapeeth College

If you are heaven, I would love to die.
If you are tears, I would love to cry.
If you are pain, I would love to get hurt
you think I'm gonna leave you,
But darling your name is my favourite word.

If you are the ocean, I'll be the wave
In winters, you are the warmth I crave
If you are the moon I'll be the closest star.

I'll always love no matter whatever you are.❖

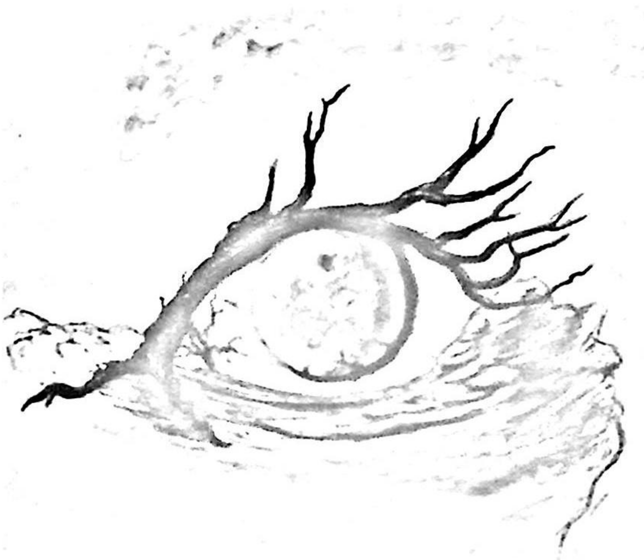

Cricket

Saptarshi Sarkar
H.S 2nd Year Science
Arya Vidyapeeth College

The sound of the stadium's roar,
Resonates with every four,
Down the pitch,
Over the arm,
Cricket has its own charm.
Cricket is a game with ups and downs,
And history to be made on the ground,
With bit of politics,
It's a game of gentleman,
A war between Bowlers and Batsman.
When stadium cheers in batsman's glory,
Its time to change whole game story,
But no one knows,
How's the next ball,
Is it batsman's or bowler's call ?
So cricket has its own thrill,
And for a ticket fan can kill.❖

Mother Tongue

Nazar Roy
B.Sc 4th Semester
Arya Vidyapeeth College

My mother taught me to read
The language of pain
Spoken under the veil
Sprouting on the soiled clothes
Embodying little beings toiling on the streets.

Did you notice your bleeding arms and legs ?
The muscles torn and head fractured,
Beaten up in the name of God,
In the name of equality ?

Oh mother !
Now teach me the language to speak.
I can see it all, ashes piling up
And no phoenix to burn itself.
So, teach me the words that burns,
The language that when spoken
Caress the helpless and breaks the chain.

Mother,
Teach me my mother tongue. ❖

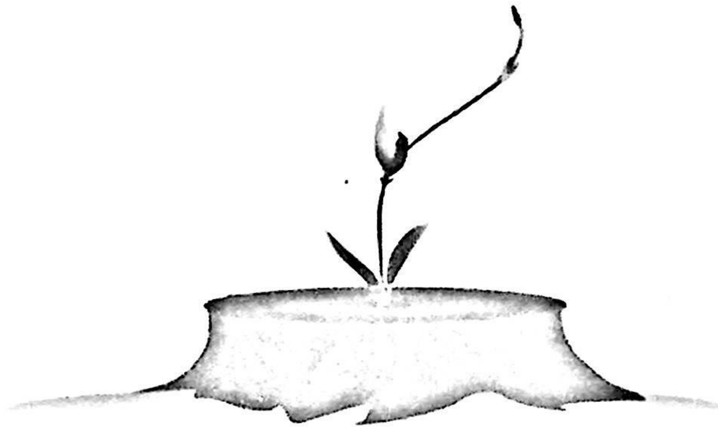

An Ode to Childhood Memories

Debashree Ghosh
B.A 4th Semester
Arya Vidyapeeth College

An emotion of delightful memories to remember,
Which never fades, rather in mind repeatedly occurs.

An emotion of delightful memories to remember,
The phase of childhood that helps us to carry our lives forward.

The only phase where no tension, no worries appears
The memories of childhood gives us immense pleasure.

The warmth of grandparents offers us protection
And it is the memories of them that provides us strength,
And awakens nostalgic sensation.

This period of fulfilment must be preserved in our heart,
So that they can stay with us in our lives through each phase. ❖

Winter Evening

Jishnukingkar Mahanta
B.A 6th Semester
Arya Vidyapeeth College

It was cold and I was all alone,
The fire in the furnace wasn't enough to warm my soul.
As the nights grew darker I became tired,
Dreaming about the days I used to have,
Where the moon was brighter and the stars were many,
And the cold was comforting as she was around me
Those are the winter evenings I yearn for.

Her face was lightened with the rays of light,
It was as beautiful as the fairy lights on trees
she coiled me up in her arms, her warmth was enough
to drive away the cold.
Her touch was soft like snow to the skin,
Her smile was warmer than the furnace I have,
These are the winter evenings I yearn for.

Now all I have is her pictures and letters,
And memories of her to get me through the winter.
The furnace is there but cannot keep me warm,
The lights are bright but now it hurts my eye
I have lost the warmth of winter evening I knew.❖

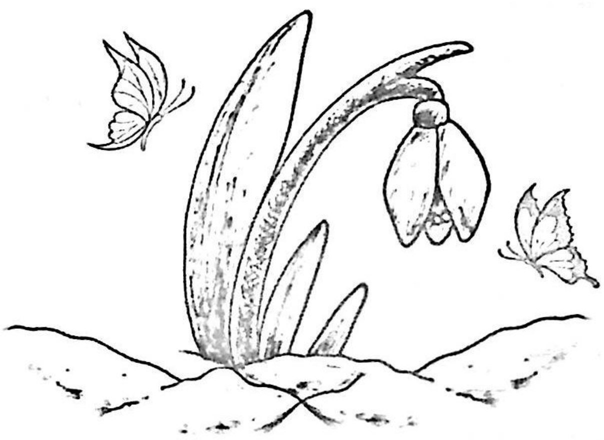

Freedom

Binoyeta Das
H.S 1st Year Commerce
Arya Vidyapeeth College

"Are we truly free?",
A little girl questioned one day.
Are we free to do what so ever may be ?
Soar high onto the sky, trick the wind and fly,
Glide across the oceans, reach mountain tops;
No boundaries, no religion,
Neither caste nor creed,
None could tear us apart even if they tried.
Riding along the sun rays, till our shadow drops
Look at this world, it's too naive to pause.
"But could you ever fly off to the end of the
world?", The old bird spoke,
Dare to dive into the ocean, dare to reach
altitudes too high ?
Could you even sit wherever you want,
Be it the branch you see or take decisions at will?
Could you fly through thunderstorm winds?
You exhaust yourself and reach for soil.
Look at me, I couldn't even get up if I wish.
So freedom is just another trick,
to restrain the mind.
Search for a free soul, it's impossible to find
For freedom comes with law.
He who has tried to unchain freedom
from it's cause
Has succumbed to it ;
To freedom itself, he has lost.❖

Blossoming !

Ali Haidar Laskar
B.Com 1st Semester
Arya Vidyapeeth College

Walking in an unoccupied street,
Thinking about the eternity of nature,
And changeability of time,
I was gazing at the fields of paddy,
Which had not grown completely yet,
And found similarities between life and those paddy fields,
As I noticed the reflection of my life in a tiny leaf,
Which used to move in the direction of winds.
After a few months when I was passing by the same way,
The leaf had flourished with the dripping of rain,
The scenario was so delightful, That it took me to paradise.
I again found similarities,
The roots got healthier with time as did I.
Tolerating a lot of thunder and lightning,
Formulated its root very strongly.
No one can easily swell it out no. Before reaching the destination I told my heart,
Problems come to build us nor to break,
During troubled times, we need a person
To encourage and motivate us.
To all the people who have encouraged and supported me,
I offer my gratitude, from the bottom my heart. ❖

I Dream of You...

Saptarshi Sarkar
H.S 2nd Year Science
Arya Vidyapeeth College

I am the Dreamer, you are my dream,
You stroll through my mind, your face unseen.
My breathless wish for your soft touch,
I yearn for your embrace, I need you so much.

Like a thief in the night, you stole my heart,
You mould thoughts in my mind like sensual art.
Hours go by and you are still on my mind,
I am unable to concentrate on distractions I find.

I can see you clearly from within my mind's eye,
Your sparkling eyes shining like a bright summer sky.
You touch my soul and bleed into my dreams,
I am drunk on love, intoxicated by you it seems.

My beautiful dream, you have invaded my soul,
I need to inhale you to make me whole.
Just give me wings but for a time,
I'll dream a world where you are mine.

Just because you exist.... I dream
Spread the love,
And peace shall follow. ❖

Nostalgia

Kokil Medhi
B.A 6th Semester
Arya Vidyapeeth College

I was wandering past the corridor,
To light up the floor.
And to find answers to chaos and lonliness,
To reminicise of something to which I have lost my pace.

I knocked the door of that room,
Which always welcomed me like a bride welcomes her groom.
I sat on one of those tables,
which spoke volumes to me of tales and Fables.

I looked around the room,
and found myself in the skies, full of gloom.
The walls had numerous stories to tell,
And all I could do out of sorrow was yell.
I roamed around the place,
To find the knot to my lace,
To strangle my heart firmly
To present it from reminicising frequently.
I moved past the playground,
And found something to which I was bound.
Out of joy, I heard voices shouting,
But It was the voice of self, that was screaming.
The last walk to the gate,
Never seemed to be as late,
For me to exit this place,
Which always had memories for me to embrace. ❖❖

Letter to The Sky Above

Mithinga Narzary
B. A 4th Semester
Arya Vidyapeeth College

Dear dad, I am missing you
Wish I had spent more moments with you.
With rue my heart is laden
Wish I could meet you again in heaven.
I reminiscence and regret some bitter days
For your peace and wellbeing, to God I praise.
With your presence, I find my peace
With your wisdom, all my worries cease.
Now with you gone, I struggle
I always find myself in troubles.
Bless me with your blessings
So I can be strong, wise and caring. ❖

"Unwavering Resolve"

Eliza Boro
B. A. 5th Semester
Arya Vidyapeeth College

In the face of it all, I stand tall,
Through the highs and lows, I never fall.
Choosing to move, choosing to love,
Looking ahead, guided by stars above.

Challenges may come, obstacles in sight,
But I keep pushing, embracing the light.
With strength in my heart, and hope in my soul
I walk the path, towards my goal.

So let the storms rage, let the winds blow,
I'll keep going, let my spirit show.
For in every moment, in every tough fight,
I'll keep moving, with all my might.

In the cycle of life, we all play a part,
Born into this world, with a beating heart.
From humans to animals, trees so grand,
We all dance in nature's hand.

A beautiful journey, from birth to the end,
Life's precious moments, around the bend.
In death's embrace, a new chapter begins,
A cycle of life, where each soul wins. ❖

VOICE OF THE WALLS (2023-24)

English Department

Theme : When the power of love overcomes the love of power, the world will know peace

As we witness the unfolding events of Russo-Ukraivian and Israeli-Palestinian conflicts, uncertain times threaten world peace. Keeping in mind the growing global conflict and violence, 'Echoes of War' was decided as the theme for Muses 2024 edition. War is not newly a clash of arms and ideas logics but a stark reminders of our collective failure to resolve differences through dialogue and diplomacy. Muses 2024 highlight the various impact of wars and the significant role literature and films play in depicting the horrors and herioism of wars.❖

নৃতত্ত্ব বিভাগ

Theme : তন্ত্ৰৰ দেশ -প্ৰাগজ্যোতিষলৈ এভুমুকি

অতীতৰ প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ তথা বৰ্তমানৰ অসমৰ এক বৈচিত্ৰ্যময় ছবি তুলি ধৰাৰ মানসেৰে নৃতত্ত্ব বিভাগে, 'হ'ম'-ছেপিয়েন্স' শীৰ্ষক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখনত তন্ত্ৰ তথা যাদু বিদ্যাৰ অভিকেন্দ্ৰ ৰূপত অসমক চিত্ৰিত কৰিছে। বিভিন্ন পৌৰাণিক গ্ৰন্থ আৰু কিংবদন্তি তথা মৌখিক সাহিত্যবোৰত অসমৰ নাম তন্ত্ৰ বিদ্যা আৰু যাদুৰ লগত আদি কালৰে পৰা জড়িত হৈ আহিছে। কথিত আছে যে, স্বয়ং প্ৰজাপতি ব্ৰহ্মাদেৱতায়ে বৰ্তমানৰ গুৱাহাটী চিত্ৰাচল পাহাৰত ধ্যান কৰি সাতাইশ নক্ষত্ৰ বা তৰা মণ্ডলৰ স্ৰজন কৰিছিল। এইদৰে জ্যোতিষ বিদ্যা ইয়াতেই প্ৰথমতে উৎপত্তি হোৱা হেতুকে অসমৰ পৌৰাণিক মান হৈ পৰিছিল 'প্ৰাক্-জ্যোতিষপুৰ'।

প্ৰকৃতিৰ ৰম্যভূমি এইখন অসম দেশতে সময়ৰ অন্তৰালত জ্যোতিষ বিদ্যাৰ সমান্তৰালভাবে তন্ত্ৰ বিদ্যা বা যাদুৰ অনুশীলন আৰম্ভ হৈছিল, 'যোগিনী তন্ত্ৰ'ৰ দৰে তান্ত্ৰিক গ্ৰন্থ সমূহে ইয়াৰ প্ৰমাণ আমাক দিয়ে। যোগিনী তন্ত্ৰৰ মতে কামৰূপ বা প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ হৈছে শ্ৰেষ্ঠ তন্ত্ৰপীঠ য'ত যাদু বা তান্ত্ৰিক অনুশীলন কেতিয়াও বিফল হ'ব নোৱাৰে।

অসমৰ মায়ঙৰ নিচিনা ঠাইবোৰে এতিয়াৰ বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰ যুগতো মায়াবী শক্তি, যাদু বা তান্ত্ৰিক ক্ৰিয়া-কলাপত লিপ্ত হোৱা পৰিলক্ষিত হয়। এই যাদুবিদ্যা যিহেতু অসম তথা ভাৰতৰ কিছু প্ৰান্তৰ লগতে অন্যান্য পাশ্চাত্যৰ দেশবোৰতো পৰিলক্ষিত হয়, সেয়েহে সামাজিক নৃতত্ত্ববিদসকলে যাদু বা তন্ত্ৰৰ বিশ্ব-ব্যাপকতা স্বীকাৰ কৰিছে।

এইখন প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাত যাদুৰ ইতিবাচক তথা নেতিবাচক দুয়োটা দিশকে গুৰুত্ব দিয়াৰ চেষ্টা কৰা হৈছে আৰু দুৰাৰোগ্য ৰোগত আক্ৰান্ত হোৱা ব্যক্তিয়ে বেজ বা তান্ত্ৰিকৰ পৰামৰ্শ লোৱা অন্ধবিশ্বাসক বিৰোধিতা কৰা হৈছে।❖

Mathematics Department

Theme : Navigate Mathematically

২০২৩ বৰ্ষৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা প্ৰতিযোগীতাত দ্বিতীয় স্থান পোৱা আমাৰ গণিত বিভাগৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা "সূত্ৰায়নৰ" বাবে বাচনি কৰা বিষয় আছিল-

"Navigate Mathematically"

Navigation system আচলতে হয় কি ?

Navigation এনেকুৱা এটা প্ৰক্ৰিয়া যিয়ে মোৰ অৱস্থান নিশ্চিত কৰে আৰু মোক এটা সঠিক পথ দেখুৱায়। সাধাৰণভাৱে Navigation ক পথ প্ৰদৰ্শক বুলিও ক'ব পাৰি। উদাহৰণস্বৰূপে GPS হৈছে এনেকুৱা এটা Navigational system যিয়ে পৃথিৱীত থকা যিকোনো বস্তুৰ অৱস্থান নিৰ্ণয় কৰিব পাৰে। GPS এ গণিতৰ জ্যামিতিৰ সহায়ত বস্তু এটাৰ অৱস্থান নিৰ্ণয় কৰে।

Navigation system টোত গণিতৰ ব্যৱহাৰ আলোচনা কৰিবৰ বাবে আমি প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখনক ৫ টা ভাগত ভগাই লৈছিলো- Surface water, Under water, Land, Air আৰু Space.

পুৰণিকালত মানুহে সূৰ্য্য, চন্দ্ৰ, তৰাৰ অৱস্থান চাই, নাবিক সকলে চৰাই আৰু মাছৰ গতিপথ চাই নিজৰ বাট বিচাৰিছিল। কলম্বাছে জীৱনৰ বেছিভাগ সময় জাহাজেৰে ভ্ৰমণ কৰিছিল। তেওঁলোকে সেইসময়ত কম্পাছৰ লগতে আন কিছুমান পদ্ধতি ব্যৱহাৰ কৰিছিল। যেনে এষ্টলেব, যিয়ে অক্ষাংশ অথবা ওপৰত গৈ থকা এটা বস্তুৰ উচ্চতা জুখে, celestial navigation ব্যৱহাৰ কৰি celestial body যেনে- সূৰ্য্য, চন্দ্ৰ, তৰা, গ্ৰহ, উপগ্ৰহ আৰু আনুভূমিক পৃষ্ঠৰ মাজৰ কোণ উলিয়াই জাহাজখনৰ অৱস্থিতি নিৰ্ণয় কৰিছিল। বৰ্তমান সময়ত কেপ্টেইনসকলে Navigational Charts ব্যৱহাৰ কৰে যিয়ে দুটা বন্দৰৰ মাজৰ দূৰত্ব আৰু দিশ দেখুৱাই।

ঠিক তেনেদৰে Under Water Navigation ৰ বাবে আমি Submarine ক বাচি লৈছিলো। পানীৰ তলত থকা এটা বস্তু আৰু Submarine ৰ মাজৰ দূৰত্ব আৰু কোণ জুখিবলৈ গণিতৰ ত্ৰিকোণমিতি ব্যৱহাৰ হয়। বস্তুটোৰ আকাৰ আৰু আকৃতি জুখিবলৈ জ্যামিতি ব্যৱহাৰ হয়। Navigation ৰ প্ৰক্ৰিয়াটোত কিছুমান সমীকৰণ ওলাই আৰু এই সমীকৰণবোৰ সমাধান কৰিবলৈ ৰৈখিক বীজগণিত ব্যৱহাৰ হয়।

Land Navigation ৰ বাবে আমি বাচি লৈছিলো আধুনিক প্ৰযুক্তিৰ বুলেট ট্ৰেইন। বুলেট ট্ৰেইনৰ বেগ, দ্ৰুতি জুখিবৰ বাবে গণিতৰ কেলকুলাচ ব্যৱহাৰ হয়। স্থানাংক জ্যামিতি আৰু GPS ব্যৱহাৰ কৰি ট্ৰেইখনৰ অৱস্থান আৰু গতিপথ বিচাৰি উলিওৱা হয়।

মাটিৰ পৰা ওপৰলৈ গ'লে Air navigation। উৰাজাহাজ এখন উৰা মৰা আৰু অৱতৰণ কৰোঁতে ত্ৰিকোণমিতিক ফলন (function) ব্যৱহাৰ হয়। চলিত অৱস্থাত উৰাজাহাজখনত ইন্ধনৰ কাৰ্য্যক্ষমতা জুখিবৰ বাবে কেলকুলাচ ব্যৱহাৰ হয়। সম্ভাৱনা আৰু পৰিসংখ্যা ব্যৱহাৰ কৰি বতৰৰ অৱস্থাৰ আগজাননী লোৱা হয়।

এইয়া হৈ গ'ল পৃথিৱীৰ ভিতৰৰ Navigational System। যদি আমি পৃথিৱীৰ বাহিৰলৈ যাওঁ, তেনেহ'লে Space navigation ত গণিতৰ ব্যৱহাৰ লেখত লব'লগীয়া। উদাহৰণস্বৰূপে মহাকাশযান এখন উৎক্ষেপনৰ আগতেই গাণিতিক মডেলৰ সহায়ত যানখনৰ বাবে সঠিক ট্ৰেজেক্টৰী গণনা কৰা হয়। কেলকুলাচৰ সহায়ত মহাকাশযানখনৰ ভৱিষ্যতৰ অৱস্থানো নিশ্চিত কৰি ৰখা হয়। সম্ভাৱনা আৰু পৰিসংখ্যা ব্যৱহাৰ কৰি কক্ষপথত হ'ব পৰা সাম্ভাৱনীয় বিপদৰ আগজাননীত পাব পৰা যায়।

এইয়াই আছিল আমাৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ Navigational System ত গণিতৰ এটি সামান্য আভাষ।❖

আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়, ছাত্ৰ একতা সভা ২০২৩-২৪

সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

❖ বিতোপন ৰাজবংশী

নোধোওঁ গা ধুৰালি
নাখাওঁ ভাত খুৰালি
নিগিলোঁ কি কৰ কৰ !

কৰিবলগা ভালেখিনিয়ে থাকে। আকাংক্ষাৰ হেঁচাতো উজ্জ্বল হৈ থকা মনটো আমাৰো থাকে। পাছে আমাৰ হাতবোৰ বন্ধা। জিভাত তলা। দেউতা ঈশ্বৰে সুমতি নিদিয়ে, সেয়ে আমাৰ এতিয়াও সাংঘাতিক অচলাবস্থা। অবশ্যে যুজিঁ যাম! জী থাকিম!

ইমানখিনি নৈৰাশ্যৰ পাছতো আমাক অইকণ বাটে সাহস হৈ লৈ অহা আটাইলৈ ধন্যবাদ। বহুত কৃতজ্ঞতাৰ আলফুল শৰাই। আমাৰ লগত গোঁসাইৰ কৃপা আছে, সেয়ে অপতৃণৰ অভিযোগত আমি হেৰাই নাযাওঁ।

আৰম্ভণিতে ভালেখিনি কৰিলোঁ। পৰালৈকে, চকুৰে মণালৈকে। তাৰ পিছত কুৰুক্ষেত্ৰ আৰম্ভ। ময়ো বিদুৰ হৈ আতঁৰি আহিলোঁ। নিজৰ বাট নিজেই বাচিলোঁ। এটা পৰ চট্‌ফটাই থাকি অৱশেষত জাল ফালি ওলাই আহিলোঁ।

আমি এতিয়া কুশলে আছোঁ।
শান্তিত আছোঁ।
ধন্যবাদ আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়।
মই বিচৰাখিনি তই সকলো দিলি!

আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়, ছাত্ৰ একতা সভা ২০২৩-২৪

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

❖ ছাজিছ আলম

"এইয়া যুগসন্ধিৰ সময়
এজাক তৰুণ আহিছে অৰুণ বিচাৰি
আউসীৰ বদলি"

আৰ্য্য এক আবেগৰ নাম, এক সপোনৰ নাম। মই দৰং জিলাৰ ঐতিহাসিক পথৰুঘাটৰ পৰা আহি গুৱাহাটীৰ আগশাৰীৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত স্বায়ত্ত্বশাসিত শিক্ষানুষ্ঠান আৰ্য্য মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰিবলৈ সুবিধা পোৱাটো মোৰ বাবে পৰম সৌভাগ্যৰ বিষয় আছিল। প্ৰায় পাঁচ হেজাৰ যৌৱনক নেতৃত্ব দিবলৈ আৰ্য্যই মোক সুবিধা দিলে, এয়া জীৱনৰ পৰম প্ৰাপ্তি। অসম মাতৃ, অসমীয়া ভাষা আৰু সংস্কৃতি আদিৰ ক্ষেত্ৰত আপোচ নকৰাকৈ আৰু সদায় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সংবিধানৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ হৈ কাম কৰি যোৱাটো আমাৰ বাবে সহজ কথা নাছিল।

এবছৰ দিন আৰ্য্যৰ বাবে দেখা সপোন পূৰাবৰ বাবে যথেষ্ট নাছিল। কিন্তু সকলোৰে আশীৰ্বাদত যিমানখিনি কৰিব পাৰিলো তাৰ বাবে সকলোকে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ আৰু অনাকাংক্ষিত ভুলবোৰৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত মই ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী। আমি নিৰ্বাচিত হৈছিলো ২৯ ছেপ্তেম্বৰ, ২০২৩ তাৰিখে- এগৰাকী জাতীয়তাবাদৰ সমৰ্থক, সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ সমৰ্থিত প্ৰাৰ্থী হিচাপে। শপত গ্ৰহণৰ দিনটো আছিল মাধ্যম আন্দোলনৰ প্ৰথম শ্বহীদ মোজাম্মিল হকৰ মৃত্যু বাৰ্ষিকী অৰ্থাৎ ৬ অক্টোবৰৰ তাৰিখে। শপত লৈয়েই জাতি আৰু ভাষাৰ ক্ষেত্ৰত কেতিয়াও আপোচ নকৰো বুলি প্ৰতিজ্ঞা লৈছিলোঁ। সাধাৰণ সম্পাদক শব্দটিয়ে মোক মোৰ দায়িত্বৰ কথা সদায় সোঁৱৰাই দিছিল।

আমি আমাৰ কাৰ্যকালৰ সময়ত আমাৰ সীমিত ক্ষমতা আৰু পুঁজিৰে বহুখিনি কাম আৰু কাৰ্যসূচী কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। আমাৰ প্ৰথমটো কাৰ্যসূচী আছিল ২০০৮ চনৰ ৩০ অক্টোবৰত

গুৱাহাটীত হোৱা ধাৰাবাহিক বোমা বিস্ফোৰণৰ নিহত সকলৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনোৱাৰ উদ্দেশ্যে ক'লা দিৱস পালন। ৮ নৱেম্বৰ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ত প্ৰথমবাৰৰ বাবে Blood Donor Unit গঠন কৰা হৈছিল। Digiversity ৰ অসমত প্ৰথমটো কেন্দ্ৰ আৰ্য্যত স্থাপন কৰা হৈছিল। ই ছাত্ৰ একতা সভা আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে ডাঙৰ কৰ্তৃত্ব আছিল। ছাত্ৰ একতা সভা আৰু Guwahati Literary Society ৰ উদ্যোগত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰীসকলক বিনামূলীয়াকৈ Sanitary Pads বিতৰণ কৰা হৈছিল। প্ৰকৃতি সংৰক্ষণৰ ক্ষেত্ৰটো ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত বিভিন্ন কাম হাতত লোৱা হৈছিল। উদাহৰণস্বৰূপে চলাবিল সংৰক্ষণৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ যৌথ উদ্যোগত অসম চৰকাৰৰ প্ৰদূষণ নিয়ন্ত্ৰণ ব'ৰ্ডৰ লগত MoU স্বাক্ষৰ কৰা হৈছিল। IAS Tangent ৰ লগত MoU স্বাক্ষৰ কৰি APSC, UPSC, JEE, NEET আদিৰ দৰে প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাবোৰৰ ওপৰত কেইবাখনো কৰ্মশালাৰ আয়োজন কৰা হৈছিল। ১০ ডিচেম্বৰ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত প্ৰথমবাৰৰ অসম আন্দোলনৰ শ্বহীদ সকলৰ সোঁৱৰণত শ্বহীদ দিৱস পালন কৰা হৈছিল। শ্বহীদ দিৱস উপলক্ষে শ্বহীদ তৰ্পণ, শ্বহীদ পৰিয়ালক সম্বৰ্ধনা, সৰ্বধৰ্মীয় প্ৰাৰ্থনা, বিশেষ বক্তৃতানুষ্ঠান আদিৰ আয়োজন কৰা হৈছিল।

আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত ৫ ৰ পৰা ৯ ফেব্ৰুৱাৰীলৈ "বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ২০২৩-২৪" অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। প্ৰথম দিনা পতাকা উত্তোলন, গিৰিধৰ শৰ্মাৰ প্ৰতিমূৰ্ত্তিও মাল্যাৰ্পন, শ্বহীদ তৰ্পণ আদিৰ পিছতেই অনুষ্ঠিত হোৱা বাৰে-ৰবৰণীয় সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাত মহাবিদ্যালয়ৰ ১৯ টা বিভাগে অংশগ্ৰহণ কৰে। শোভাযাত্ৰাৰ উদ্বোধক হিচাপে উপস্থিত থাকে জনপ্ৰিয় অভিনেত্ৰী ভ্ৰান্তি মেধি। এইবাৰৰ বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত সৰ্বমুঠ ৭২ টা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত হৈছিল। শেষৰ দিনাৰ মুকলি সভাত মূখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত আছিল বিশিষ্ট চলচ্চিত্ৰ সমালোচক তথা লেখিতা অপৰাজিতা পূজাৰী। লগতে সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত আমন্ত্ৰিত শিল্পী হিচাপে উপস্থিত আছিল জনপ্ৰিয় কণ্ঠশিল্পী দ্বীপান্বিতা ডেকা। বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ পুৰস্কাৰসমূহ বিতৰণ কৰা হৈছিল ৩০ মাৰ্চ তাৰিখে।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ পিছতেই আৰম্ভ হৈছিল ছেগা-চোৰোকাকৈ নাগৰিকত্ব সংশোধনী আইন বিৰোধী আন্দোলন। এই আন্দোলনত আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰ পৰা স্পষ্ট বাৰ্তা দিয়া হৈছিল যে- কা' অসমীয়াই নামানে, কা' অসমে নামানে। এই সময়চোৱাত আৰ্য্যৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ৰাজপথটো আন্দোলন কৰিবলৈ বাধ্য হৈছিল। আন্দোলন কৰাৰ বাবে পুলিচে আমাক থানালৈ পৰ্যন্ত তলব কৰিছিল। আন্দোলনৰ পিছত আকৌ ছাত্ৰ একতা সভাই মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন কামত হাত দিছিলোঁ। ১৬ মে', ২০২৪ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত আৰু দক্ষতা বিকাশ আৰু উদ্যোগীকৰণ বিভাগৰ সহযোগত LPL একাডেমীৰ "Golden Opportunity for Employment" শীৰ্ষক কৰ্মশালাৰ আয়োজন কৰা হৈছিল। ১৮ মে', ২০২৪ তাৰিখে নীতি সমিতিৰ উদ্যোগত আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহযোগত বিশেষ বক্তৃতানুষ্ঠান আয়োজন কৰা হৈছিল। বক্তৃতানুষ্ঠানত সমল বক্তা হিচাপে উপস্থিত আছিল যাদৱ চলিহা।

আগষ্ট মাহত কলিকতাত সমগ্ৰ দেশ জোঁকাৰি যোৱা এক ধৰ্ষণকাণ্ড সংঘটিত হৈছিল। ইয়াৰ প্ৰতিবাদত দোষীৰ কঠোৰ শাস্তিৰ দাবীৰে ২০০০ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ স্বাক্ষৰ সম্বলিত স্মাৰকপত্ৰ কামৰূপ মহালগৰৰ জিলা আয়ুক্তৰ জৰিয়তে ১৯ আগষ্ট তাৰিখে দেশৰ মহামহিম ৰাষ্ট্ৰপতি মহোদয়ালৈ প্ৰেৰণ কৰা হয়। ২১ আগষ্ট, ২০২৪ তাৰিখে Lions Club of Guwahati South আৰু Leo Club of Guwahati South ৰ উদ্যোগত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহযোগত বিনামূলীয়া চকু চিকিৎসা শিবিৰৰ আয়োজন কৰা হৈছিল। ৩ ছেপ্তেম্বৰ, ২০২৪ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ বৃহত্তৰ মঞ্চ, অসমৰ সহযোগত প্ৰাগজ্যোতিষ আৰু নিৰ্মল শৈক্ষিক ন্যাসে ধাৰাবাহিকভাৱে আয়োজন কৰি অহা গ্ৰন্থ, লেখক, পাঠক, আলোচক আৰু শিক্ষাৰ্থীৰ সমন্বয়ৰে ৰুচিবোধৰ অনুষ্ঠান নিৰ্বাচিত গ্ৰন্থ বিষয়ক আলাপ, বিশেষ বক্তৃতানুষ্ঠান, গ্ৰন্থ উন্মোচন আৰু বঁটা প্ৰদান অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰা হৈছিল। এই অনুষ্ঠানত ৰাজ্যৰ কেইবাগৰাকীও বিশিষ্ট সাহিত্যিক, লেখক তথা বিশিষ্ট ব্যক্তি উপস্থিত আছিল।

২০ ছেপ্তেম্বৰ, ২০২৪, নৱাগত আদৰণি সভা ২০২৪-আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০২৩-২৪ ৰ শেষৰটো অনুষ্ঠান। প্ৰেক্ষাগৃহৰ পৰা গৈ প্ৰথমবাৰৰ বাবে নৱগাত আদৰণি সভাৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানখনি মহাবিদ্যালয় খেলপথাৰত অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। কিছু ভুল হৈছিল। কিন্তু আমি এটা কথা বিশ্বাস কৰো যে কাম কৰা মানুহৰহে ভুল হয়। সিদিনা মুকলি সভাত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত আছিল জনপ্ৰিয় কণ্ঠশিল্পী তথা জ্যোতি চিত্ৰবন ফিল্ম ষ্টুডিঅ'ৰ অধ্যক্ষ বিদ্যা সাগৰ। লগতে সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত আমন্ত্ৰিত শিল্পী হিচাপে জনপ্ৰিয় কণ্ঠশিল্পী প্ৰবীণ বৰা আৰু বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে জনপ্ৰিয় অভিনেতা হিমাংশু প্ৰসাদ দাস উপস্থিত আছিল।

আমাৰ কাৰ্যকালৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ কামটো আছিল আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সংবিধান সংশোধন। সংশোধনী সমিতিৰ সদস্য হ'বলৈ পোৱাটো আমাৰ বাবে ডাঙৰ কথা আছিল। ৩০ আগষ্ট, ২০২৪ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সভাৰ জৰিয়তে গোটেই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতিত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত এইখন গৃহীত কৰা হৈছিল। ১৬ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখৰ পৰা আৰ্য্যৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সংশোধিত সংবিধানতখন নতুনকৈ লাভ কৰিছিল। গোটেই কাৰ্যকালটো আমি অসমীয়া ভাষা আৰু সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব দিছিলো। ছাত্ৰ একতা সভাৰ পৰা প্ৰকাশ পোৱা জাননী, প্ৰেছ বিবৃতি, শুভেচ্ছাবাণী আদিবোৰ অসমীয়া ভাষাত নাইবা অসমীয়া-ইংৰাজী দ্বৈত ভাষাত প্ৰকাশ পাইছিল। মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষ বা বিভিন্ন বিভাগে অনুষ্ঠিত কৰা প্ৰায় প্ৰতিটো অনুষ্ঠানত আমি সম্পূৰ্ণৰূপে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু কৰ্তৃপক্ষৰ মাজত সমন্বয়ক হিচাপে কাম কৰিবলৈ প্ৰচেষ্টা কৰিছিলোঁ। এটা কথা আমি বাৰম্বাৰ কম যে, আমাৰ বাবে সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব সহজ নাছিল। আদৰ্শৰ পৰা কেতিয়াও বিচলিত হোৱা নাছিলো। এক আৰ্য্য আৰু ঐক্যবদ্ধ আৰ্য্য আমাৰ সপোন আছিল। আমি বিশ্বাস কৰোঁ -

"পানীৰ সোঁতে সোঁতে মৰা মাছহে উটে।
আদৰ্শৰ যুঁজলৈ সময় হ'লেহে সময়ে মাতে,
যি গুচি আহে- ক্ৰীতদাস।
যি যুঁজি আহে- ইতিহাস।

মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ ড° প্ৰদীপ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্য ছাৰৰ মাগদৰ্শন আৰু ছাত্ৰ কল্যাণ বিষয়া ড° ৰঞ্জন জ্যোতি বেজবৰুৱা ছাৰৰ উপদেশ অবিহনে ইমানবোৰ কাম কৰাটো সম্ভৱ নাছিল। ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিগৰাকী সদস্য বিশেষকৈ উৎপল কাকতি আৰু অৰূপ জ্যোতি ভূঞা আমাৰ প্ৰতিটো কৰ্ম আৰু সিদ্ধান্তত লগত আছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুসকলে আশীৰ্বাদ প্ৰদান কৰিছিল, মোৰ বিভাগৰ সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুসকল বিশেষকৈ মূৰব্বী ড° চন্দ্ৰাশ্ৰী ভূঞা বাইদেউ আমাৰ সাহস হিচাপে আমাৰ লগত আছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল, মহাবিদ্যালয় আছু গোট, নবীন-প্ৰবীণ মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ প্ৰতিগৰাকী সদস্যক সদৌ শেষত আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। শেষত আৰ্য্যৰ প্ৰতি সদায় দায়বদ্ধ হৈ থাকিম বুলি প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হ'লো।

"আমি চকুৰ জুইৰে আঁউসী আঁতৰাও
তহঁত লোভৰ ডাৱৰে ঢকা জোন।
আমি ফুৰাই উৰাই দিওঁ শতেক ধুমুহা,
সমুখত ৰ'বলৈ তহঁতনো কোন ?"

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

❖ ছায়াস্মিতা দত্ত

নমস্কাৰ, পোন প্ৰথমে আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় (স্বায়ত্বশাসিত) ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু লগতে সকলো কাৰ্যকৰ্তালৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম আৰু বন্ধু বান্ধৱীৰ লগতে মোৰ অনুজসকললৈ শুভেচ্ছা আৰু মৰম জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মই ছায়াস্মিতা দত্ত, আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদিকা (Assistant General Secretary), এই যাত্ৰাটি ইমান সহজ নাছিল খেলা-নেখেলা, (Contested-uncontested) বিশ্বাস-অবিশ্বাস ইত্যাদিৰ মাজেৰে জেওৰা ফালি উক্ত পদটিত লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। বহু নতুন কথা, নতুন অভিজ্ঞতাৰ অনুমান কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। নিজৰ দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ কিমানখিনি সক্ষম হ'লো নাজানো, কিন্তু সফল হ'বলৈ নিজৰ ফালৰ পৰা অহৰহ চেষ্টা কৰিছিলোঁ।

মনোনয়ন পত্ৰ দাখিলৰ পৰা সৰস্বতী পূজা আয়োজন কৰাৰ লগতে মোৰ এই যাত্ৰাটোত মোৰ লগত ছাঁৰ দৰে থকা, মোৰ প্ৰতিটো কামতো মোৰ সাহস হৈ থকা মোৰ অগ্ৰজসকললৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। হয়তো আপোনালোকৰ অবিহনে এই যাত্ৰা সহজ নাছিল।

সদৌশেষত আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰীনিবাস-ছাত্ৰাবাস, মোৰ সহপাঠী বন্ধুবৰ্গ, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ, অগ্ৰজ-অনুজসকল, আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজ লগতে শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকললৈ মোৰ ওপৰত ইমান বিশ্বাস ৰখাৰ বাবে আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মোৰ ফালৰ পৰা যদি অনিচ্ছাকৃতভাৱে কিবা ভুল-ক্ৰুটি হৈছে তাৰ বাবে ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী অনাগত দিনত মোৰ ভুল-ভ্ৰান্তিবোৰ আঙুলিয়াই দি মোক আগুৱাই যোৱাত সহায় কৰে যেন। ধন্যবাদ।

"জয়তু আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়"
"জয়তু আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ সমাজ"

সাহিত্য সংঘৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

❖ অৰূপ জ্যোতি ভূঞা

প্ৰতিবেদনৰ বাট চ'ৰাতে অদৃশ্যজনৰ প্ৰতি প্ৰণিপাত আগবঢ়াই যিসকল জাতীয় বীৰ শ্বহীদে দেশমাতৃৰ বৃহৎ স্বাৰ্থৰ হকে নিজৰ কেঁচা তেজেৰে পূজাৰ বেদীতে অৰ্ঘ্য যাঁচিলে সেইসকল নমস্য ব্যক্তিলৈ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনাই যিসকল ব্যক্তিৰ অশেষ শ্ৰম তথা সুদূৰ প্ৰসাৰী চিন্তা আৰু ত্যাগৰ বিনিময়, আপ্ৰাণ চেষ্টাত আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ে সকলো দিশত সুন্দৰভাৱে অগ্ৰণী ভূমিকা লৈ সমগ্ৰ আৰ্য্য নগৰলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে সেই মহান ব্যক্তিসকললৈ মই প্ৰণাম জনাইছোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ প্ৰমুখ্যে সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু কৰ্মচাৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু ভক্তি নিবেদিছোঁ।

আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত সাহিত্য সংঘ সম্পাদক হিচাপে মোক সুযোগকণ দিয়াৰ কাৰণে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজক আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। সাহিত্য এটা জাতিৰ দাপোন স্বৰূপ। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ বৌদ্ধিক তথা মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ লগতে তেওঁলোকৰ সৃষ্টিশীল প্ৰতিভাৰ বিকাশৰ অৰ্থেই মহাবিদ্যালয় এখনত সাহিত্যৰ দৰে গুৰুত্বপূৰ্ণ বিভাগ এটি ৰখা হয়। কিন্তু মই মোৰ কাৰ্য্যকালত এইক্ষেত্ৰত কিমানদূৰ সফল হ'ব পাৰিছোঁ ইয়াৰ বিচাৰ শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত অৰ্পণ কৰিছোঁ।

<u>কাৰ্য্যকালৰ খতিয়ান</u> ঃ

আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ শপত গ্ৰহণ কৰি কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কিছুদিন পিছত আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় (স্বায়ত্বশাসিত) ৰ Institution's Innovation Council ৰ উদ্যোগত আৰু আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাহিত্য সংঘ বিভাগৰ সহযোগত "ৰাষ্ট্ৰীয় একতা দিৱস" উপলক্ষে চুটি ৰচনা লিখা প্ৰতিযোগিতা এখন অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত "মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ" অনুষ্ঠিত কৰা হয়। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ লগত সংগতি ৰাখি সাহিত্য শিতানৰ ৰচনা প্ৰতিযোগিতা, থিতাতে লিখা গল্প আৰু কবিতা প্ৰতিযোগিতা, নীলা খামৰ চিঠি লিখা প্ৰতিযোগিতা, চেৰেকিৰ পাক লিখা প্ৰতিযোগিতা, কবিতা আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয় ইয়াৰ উপৰিও চলচ্চিত্ৰ সমালোচনা আৰু ভ্ৰমণ কাহিনী প্ৰতিযোগিতা দুখন নতুনকৈ সংযোজন কৰা হয়। মোৰ কাৰ্য্যকালতেই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ লগত সংগতি ৰাখি পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্যিকগৰাকীক নীলমণি ফুকন সোঁৱৰণী সাহিত্য বঁটা প্ৰদান কৰা হয়। মোৰ কাৰ্য্যকালতেই যোৱা ১০ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২৪ তাৰিখে নিৰ্মল শৈক্ষিক ন্যাসৰ উদ্যোগত আৰু আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহযোগত "বাৰ্ষিক বক্তৃতানুষ্ঠান, গ্ৰন্থ উন্মোচন আৰু বঁটা বিতৰণী অনুষ্ঠান" ৰ আয়োজন কৰা হয়।

মই মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্য্যকালত কৃতজ্ঞতা বুলি ক'লেই পোন প্ৰথমে মহাৰিদ্যালয়ৰ বিভাগীয় মোৰ তত্বাৱধায়ক ড০ শ্ৰুতিধাৰা কাশ্যপ বাইডেউৰ নাম ল'ব লাগিব। দ্বিতীয়তে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিব লাগিব মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ তথা অধ্যাপক-অধ্যাপিকাৰ লগতে কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ। লগতে একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক আৰু সদস্যসকল আৰু যিসকলে মোৰ সকলো কাম-কাজত সহায় কৰিছিল আৰু মোক উৎসাহ আগবঢ়াইছিল সেইসকললৈও মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা তথা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত হোৱা ভুল-ক্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ আৰু আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মই মোৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়

জয়তু আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

জয়তু আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় আছু গোট

Major Games Secretary

❖ **Hambangdao Haflongber**

As the Major Games Secretary for Arya Vidyapeeth College for the session 2023-2024, I am honoured to share the achievements, experiences, and highlights of this remarkable year. Our college has always been a hub for academic excellence and cultural vibrancy and one of my primary goals for this session was to revitalize the sports culture at Arya Vidyapeeth College. With the support of the faculty members, student body, and administration, we launched a series of initiatives aimed at increasing student participation in sports. This year, we organized events that met with great success. Our Annual Sports Meet was a standout, with students competing in a wide range of sports including football, cricket etc. The event saw record partcipation and was a testament to the hard work and dedication of both the participants and the organizing team. The journey was not without its challenges. Coordinating events, managing logistics, and ensuring the safety and well-being of all participants required meticulous planning and execution. However, these challenges also provided valuable learning experiences, and I am grateful for the support and teamwork that helped me overcome them.

As this session draws to a close, I am confident that the foundation we have laid this year will continue to benefit future batches of students of our college. The enthusiasm for sports at Arya Vidyapeeth College is stronger than ever, and I am excited to see how it will evolve in the coming years. I urge all my fellow students to continue participating actively in sports, as it not only fosters physical fitness but also instills discipline, teamwork, and leadership skills.

I would like to extend my heartfelt thanks to our Principal sir, respected faculty members, and my fellow office bearers for their unwavering support throughout the year. Special thanks to the students who participated with such zeal and sportmanship, making every event a memorable one. Lastly. I want to express my gratitude to my teacher incharge and my friends, whose hard work behind the scenes made everything possible.

In conclusion, it has been an honour to serve as the Major Games Secretary for the session 2023-2024. I look forward to seeing the sports culture at Arya Vidyapeeth College continue to grow and thrive in the years to come.

লঘু ক্ৰীড়া সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

❖ উৎপল কাকতি

আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত লঘু ক্ৰীড়া সম্পাদক হিচাপে মোক নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে মই পোনপ্ৰথমে প্ৰত্যেকজন এৰিয়ানলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। লগতে উক্ত বিভাগৰ কামসমূহ সুকলমে পৰিচালিত কৰাত বিভিন্ন উপদেশ আৰু সহায় কৰাৰ বাবে মোৰ তত্বাৱধায়ক ড° পাৰ্ল সঞ্চয়েতা গগৈ বাইদেউক আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

লঘু ক্ৰীড়া সম্পাদক হিচাপে দায়িত্ব লোৱাৰ পাছত এৰিয়ানৰ হকে আমি কৰা কামসমূহ আছিল এনেধৰণৰ ঃ

১। খেল মহাৰণত অংশগ্ৰহণ কৰাৰ লগতে ১০০ তকৈও অধিক খেলুৱৈৰ বাছনি কৰা হৈছিল।

২। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত বেডমিন্টন, ভলীবল, খো-খো, হেন্ডবল আদি প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন।

৩। মহাবিদ্যালয়তৰ ভলীবল দল গঠন।

৪। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃ মহাবিদ্যালয় প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰা হৈছিল।

৫। খেলপথাৰ খন উন্নীতকৰণৰ বাবে সাধাৰণ সম্পাদক আৰু মই যৌথভাৱে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ক আবেদন কৰিছিলোঁ আৰু সেই উপলক্ষে ধনাত্মক সহাঁৰিও লাভ কৰিছিলোঁ।

৬। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ নেতৃত্বত ৰাজ্য চৰকাৰৰ শিক্ষামন্ত্ৰীক সাক্ষাৎ কৰি খেলপথাৰ উন্নীতকৰণ আৰু ইনদ'ৰ ষ্টেডিয়াম নিৰ্মানৰ বাবে স্মাৰক পত্ৰ প্ৰদান কৰা হৈছিল।

লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে কেৱল খেলপথাৰতেই ব্যস্ত থকা নাছিলোঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক গৰাকীৰ প্ৰতিটো কামত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। বিশেষকৈ নৱাগত আদৰণি সভা, বা অন্যান্য অনুষ্ঠান সমূহটো আমি সমানেই গুৰুত্ব সহকাৰে কামবোৰ কৰিছিলোঁ। মোৰ এই যাত্ৰাত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা প্ৰত্যেকজন আৰিয়ানৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম। আমি সদায় এক আৰ্য্য আৰু ঐক্যবদ্ধ আৰ্য্যৰ বাবে কাম কৰি যাম। এই সুযোগতে বিভিন্ন ক্ষেত্ৰৰ সৎ পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড০ প্ৰদীপ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্য চাৰ আৰু ছাত্ৰ কল্যান বিষয়া ড০ ৰঞ্জন জ্যোতি বেজবৰুৱা চাৰ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক বন্ধু ছাজিছ আলমকো আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

জয়তু আৰ্য্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়
জয় আই অসম

Fine Arts Secretary

❖ **Kunjolata Giri**

Esteemed Principal Sir, respected faculty, and my fellow art enthusiasts,

"The tapestry of colors, sounds and emotions woven together through the arts has been a constant source of inspiration during my journey as Fine Arts Secretary. Witnessing the transformative power of art on our students, faculty and community has been a profound privilege."

It is with a heart brimming with gratitude that I pen this report, reflecting on the incredible opportunity I've had to serve as Fine Arts Secretary at Arya Vidyapeeth College. The journey has been a kaleidoscope of creativity, collaboration and shared passion, leaving on indelible mark on my soul. Like a brushstroke on a canvas, my time as Fine Arts Secretary has left a vibrant and lasting impression. Every event, every collaboration, every moment spent nurturing artistic talent has been a stroke of beauty in the grand tapestry of my experience.

Students' participation in Art, Poster Making, Art and Craft, Mehendi and Rangoli Competitions during College Week has brought immense pride to our college, showcasing the talent and dedication to the wider community. You have not only enriched the artistic landscape of our college but also contributed to a vibrant cultural environment of Youth Festival.

As I bid farewell to this wonderful college, I leave with a heart full of gratitude for each and every one of you. You have been the driving force behind the artistic spirit of Arya Vidyapeeth College, and I am confident that your talent and passion will continue to inspire generations to come.

Thank you, from the bottom of my heart, for making my time as Fine Arts Secretary a truly memorable journey which I will cherish forever. I wish you all the best in your future endeavours, and I known that your artictic endeavours will continue to flourish.

Music and Cultural Affairs Secretary

❖ **Prostuti Gogoi**

Culture is about bringing people together and fostering mutual respect. It's a way of uniting individuals from different backgrounds through shared experiences, and I hold this idea of culture in the highest regard. I'm incredibly grateful for the opportunity to serve my college as the Secretary of Music and Cultural Affairs. This role has taught me so much, helping me grow stronger with every challenge.

I would like to thank our Principal Sir and the Student Welfare officer for their continuous support and my teacher incharge Dr. Manashi Gogoi, who worked tirelessly to make every event successful.

Beyond College Week, I had the privilege of taking students to several prestigious competitions. One of the highlights was arranging free entry for seven of our students into the Sunsilk Mega Miss North East (20th edition) and Set Wet Mega Mr. North East (13th edition). Our college also made its mark at the Assam Sanskritik Mahasangram, where we secured 1st position in folk Rockstar inter-college competition, our college had the highest number of student selections among all Guwahati colleges.

The most recent and significant event was the Gauhati University Zonal Youth Festival, where our college achieved 4th position overall, bringing home one gold, two silver and one bronze medal. We now eagerly await the next level of competition to be held at Gauhati University.

Throughout my tenure, my main goal was to engage every talented students equally, offering them the best opportunities to shine. I gave my best for all, and I hope that my efforts have contributed to a stronger and more united cultural community at our college.

Boy's Common Room Secretary

❖ **Rajkamal Singh**

I, Rajkamal Singh, am thrilled to present the report for the Boy's Common Room, escapsulating a remarkable journey we embarked during the session of 2023-24. It has been an honour to lead and facilitate a myriad of enriching events that have left an indelible mark in our college community.

During the College week festivities, I curated Indoor games Competitions like Chess, Carrom (Doubles) and also Ludo for girls and got a wonderful response from the students. I fell honoured for getting the privilege of organising one of the most loved competition during College week that is Mr. Aryan under the mentorship of Sir Abhijit Singha, founder of Mega Enterrainment Official and also the founder of Mr & Miss Mega Notheast.

In this moment of gratitude and reflection, I extend my heartfelt appreciation to our honourable Principal Sir, Dr. Pradip Kumar Bhattacharyya for his steadfast love and support to us in initiating a successful College week.

I am really thankful to my respected Teacher-in-charge Mr. Bappan Debnath Sir who really supported and motivated me to work along with his remarkable guidance.

Lastly, I am thankful to all the students of our College for participating in the events and making it a successful College Week. We are blessed with all your love and support.

Social Service Secretary

❖ **Harkharaj Gogoi**

With my heartiest love and respect, I Harkharaj Gogoi (Secretary Social Service 2023-24) would like to thank our honourable Principal Sir, Respected Vice Principal Madam, Students' Welfare in-charge, Teacher in-charge, Professors and all the students of Arya Vidyapeeth College who believed in me and also for supporting me in every aspect, throughout my tenure for which I was able to provide the service towards the students as well as the college. There is a close relationship between society and man. They are interdependent. If there are no men there is no society and man in turn cannot exist without society. Man is a social animal. He has to depend on society for the fulfillment of his desires. In return it is the duty of man to do something for the good of society and for himself through sincere social service. It was a glad moment to organise social service events and camps for the students, college and the society as well. The events and camps that were frequently organized at convenient times like wall painting, spiritual workshops, eye check up camps, and many more social activities received good feedback from the students. We need to inculcate the spirit of social service in us. Let us spread the idea of social service as far as possible and thereby help in building a happier and more beautiful surrounding and environment.

As I move forward, I carry these lessons and memories, shaping me into a more thoughtful, engaged and compassionate individual. I'm excited for the future, knowing this experience has prepared me for continued growth and service.

Being elected as the Secretary Social Service of AVCSU23-24 has been the best year for me and I would surely give a heartful thanks to the students of Arya Vidyapeeth College, my friends, juniors and seniors for giving me the platform to lead and specially, I would like to express my gratitude and heartfelt thanks to Taisringdi Kemprai.

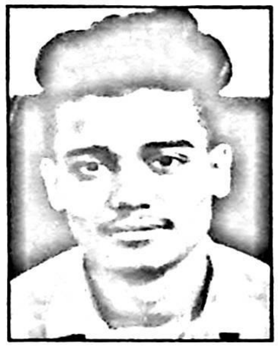

Gymnasium Secretary

❖ **Ashraful Alam**

"You will never always be motivated. You have to learn to be disciplined".

Hello,

I, Ashraful Alam feel deeply honored and proud to be a student of Arya Vidyapeeth college, an institution that fosters growth and excellence. I would like to extend my heartfelt thanks to our Principal Sir, Vice Principal Ma'am, Gym Supervisor, Teacher-in-charge and friends who believed in me and provided me the opportunity to serve as Gymnasium Secretary for the academic year 2023-24. Their constant support and encouragement have truly made my tenure worthwhile. I would also like to express my gratitude to my peers and fellow students for their trust and cooperation throughout the year.

During my tenure as Gymnasium Secretary, I organized first-ever push-up competition at Arya Vidyapeeth college and it was an exciting and rewarding experience. As the gymnasium Secretary, I wanted to create an event that was both challenging and fun, encouraging students to engage more with fitness and push their physical limits.

My focus was always on creating an inclusive environment where every student felt encouraged to participate in physical activities and strive for their personal best. Organizing and promoting events at sports weeks helped to foster a spirit of camaraderie and healthy competition among the students.

Lastly, I would like to say that my experience as Gymnasium Secretary has been immensely rewarding. It has taught me valuable organizational and leadership skills, which I will always cherish. I feel grateful to have been part of such an amazing community and I appreciate the love and support I received throughout this journey. To my friends and mentors, it was a pleasure working with all of you and memories I made will stay with me forever.

If I have made any mistakes unknowingly, I humbly ask for your forgiveness. I have always tried to give my best in fulfilling the responsibilities entrusted to me.

Ex-editors of "Aryan"

1. Pramod Patowary
2. Nabin Chandra Sarma
3. Susendra Nath Kalita
4. Hareswar Bhattacharjya
5. Jonak Chnadra Baishya
6. Khanindra Ranjan Deka
7. Mohan Deka
8. Paramesh Seal
9. Mahesh Kalita
10. Bimal Jyoti Choudhury
11. Satya Prasad Kalita
12. Jiten Lakhar
13. Sasendra Chabdra sarma
14. Pradeep Chandra Dutta
15. Manoranjan Patowary
16. Dhiren Kumar Saikia
17. Dilip Kumar Barman
18. Mahendra Gogoi
19. Pankaj Saharia
20. Sayed Sahebudin Ahmed
21. Pranay Bordoloi
22. Jukti Prasad Goswami
23. Mukti Mahanta (1987-88)
24. Kishor Bhattacharjee (1988-89)
25. Diljar Adhikary (1989-90)
26. Ajay Sinha (1990-91)
27. Diganta Madhab Bora (1991-92)
28. Ashim Bora (1992-93)
29. Anuwara Ahmed (1993-94)
30. Dhiraj Kalita (1994-95)
31. Bidyut Dutta (2000-2001)
32. Adhar Deka (2003-2004)
33. Mridul Basumatary (2004-2005)
34. Jatin Buragohain (2009-2010)
35. Partha Pratim Goswami (2010-2011)
36. Biraj Kalita (2011-2012)
37. Navarun Bora (2012-2013)
38. Madhab Dutta (2013-2014)
39. Anamika Rajbongshi (2014-2015)
40. Rohan Nath (2015-2016)
41. Manjit Hazarika (2016-2017)
42. Sibangi Deka (2017-2018)
43. Ankita Sarkar (2018-2019)
44. Barasha Rani Barma (2019-2020)
45. Nikumoni Kalita (2021-2022)
46. Disha Mistry (2022-2023)

Portfolio-Literature Affairs

Movie Review :

Assamese/English Language :

1st Position - Sudarshana Baruah

Travelogue :

Assamese/English Language :

1st Position - Ankur Deka

Essay Writing :

Assamese Language :

1st Position - Animesh Deka

2nd Position - Bitopan Rajbongshi

3rd Position - Emon Bora

English Language :

1st Position - Jakir Hussain

2nd Position - Jisnukingkar Mahanta

3rd Position - Kukil Medhi

Serekir Pakk :

1st Position - Chinmoy Jyoti Lahkar

2nd Position - Madhurjya Hazarika

On The Spot Poem Writing :

Assamese Language :

1st Position - Pradakshina Kalita

2nd Position - Bitopan Rajbongshi

3rd Position - Sudiptajit Nath

English Language :

1st Position - Jisnukingkar Mahanta

2nd Position - Kokil Medhi

3rd Position - Debashree Ghosh

On The Spot Story Writing :

Assamese Language :

1st Position - Pradakshina Kalita

2nd Position - Bitopan Rajbongshi

3rd Position - Animesh Thakuria

English Language :

1st Position - Kokil Medhi

2nd Position - Debashree Ghosh

3rd Position - Myukh Dutta

Poem Recitation :

Assamese Language :

1st Position - Pradakshina Kalita

2nd Position - Isha Rani Bharali

3rd Position - Bitopan Rajbongshi

English Language :

1st Position - Jitu Baishya

2nd Position - Bithika Roy

3rd Position - Kokil Medhi

Hindi Language :

1st Position - Manisha Yadav

2nd Position - Kasmita Manashi Das

3rd Position - Abhishek Powdel

Sanskrit Language :

1st Position - Abhishek Powdel

2nd Position - Jitu Baishya

3rd Position - Marshy Roy

Bengali Language :

1st Position - Nazar Roy

2nd Position - Silpi Dhar

3rd Position - Kasmita Manashi Das

Nila Khamor Sithi :

1st Position - Sudarshana Baruah

2nd Position - Pradakshna Kalita

3rd Position - Dolima Das

Portfolio-Departmental Wall Magazine Competition

1st Position - English

2nd Position - Mathematics

3rd Position - Anthropology

Portfolio-Book Review Competition

1st Position - Bitopan Rajbongshi

2nd Position - Saswati Kashyap

3rd Position - Animesh Thakuria

Portfolio-Music and Cultural Affairs

Solo Act Competition :
1st Position - Tanmoy Bharadwaj
2nd Position - Ponkhee Borah and Trishna Boruah
3rd Position - Juri Koch and Kakali Barman

Go as you like :
1st Position - Bhaswati Pathak
2nd Position - Krishnagi Roy
3rd Position - Jitu Baishya

Music Competition :

Bargeet Competition :
1st Position - Alakesh Deka
2nd Position - Nishangi Talukdar
3rd Position - Arupam Bhat

Lokgeet Competition :
1st Position - Anamitra Khargharia
2nd Position - Arupam Bhat
3rd Position - Kuldeep Kalita

Classical Competition :
1st Position - Debanjana Roy Choudhary
2nd Position - Nishangi Talukdar
3rd Position - Arupam Bhat

Semi Classical Competition :
1st Position - Debanjana Roy Choudhary
2nd Position - Nishangi Talukdar
3rd Position - Anamitra Khargharia

Rabindra Sangeet Competition :
1st Position - Debanjana Roy Choudhary
2nd Position - Arupam Bhat
3rd Position - Anamitra Khargharia

Rabha Sangeet Competition :
1st Position - Prangchuman Deka
2nd Position - Ranjita Deka
3rd Position - Debanjana Roy Choudhary

Jyoti Sangeet Competition :
1st Position - Kuldeep Kalita
2nd Position - Nishangi Talukdar
3rd Position - Ranjita Deka

Bhupendra Sangeet Competition :
1st Position - Anamitra Khargharia
2nd Position-Nishangi Talukdar and Kuldeep Kalita
3rd Position - Debanjana Roy Choudhary and Ranjita Deka

Parvati Prashad Sangeet Competition :
1st Position - Nishangi Talukdar
2nd Position - Arupam Bhat
3rd Position - Anamitra Khargharia

Jayanta Hazarika Sangeet Competition :
1st Position - Ranjita Deka
2nd Position - Nishangi Talukdar
3rd Position - Arupam Bhat

Bongeet Sangeet Competition :
1st Position - Arupam Bhat
2nd Position - Anamitra Khargharia
3rd Position - Nishangi Talukdar

Modern Song Competition :
1st Position - Debanjana Roy Choudhary
2nd Position - Arupam Bhat
3rd Position - Anamitra Khargharia
Consolation Prize - Mridupawan Sharma, Abhinav Kr. Singh and Tanmoy Sharma

Western Song Competition :
1st Position - Debanjana Roy Choudhary
2nd Position - Kabita Singh
3rd Position - Tanmoy Sharma

Chorus Competition :
1st Position - Nishangi and her Group
2nd Position - Aradhana's Group
3rd Position - Group of Physics Department

Dance Competition :

Classical Dance Competition :
1st Position - Sangeeta Deka
2nd Position - Ankita Chetia
3rd Position - Sayastha Rahman

Semi-Classical Dance Competition :
1st Position - Sangeeta Deka
2nd Position - Evan Saikia

3rd Position - Banajit Rabha

Modern Dance Competition (Solo) :
1st Position - Evan Saikia
2nd Position - Deepjyoti Das
3rd Position - Abhisekh Sarkar

Modern Dance Competition (Group) :
1st Position - Black Panther
2nd Position - English Department
3rd Position - History Department

Folk Dance Competition (Group) :
1st Position - AVC Bihu Husori Group
2nd Position - Boro Dance Group
3rd Position - Department of Zoology and Department of Economics

Performance of Instrument Competition :

Instrumental Performance Competition :
1st Position - Rajkishor Mazumdar
2nd Position - Paranjeet Phukan
3rd Position - Karanjeet Deb

Best Awards :

Best Singer - Debanjana Roy Choudhary
Best Dancer - Sangeeta Deka
Best Actress - Ponkhee Bora

Portfolio - General Games

Running 100m : Boys
Winner - Rishi Hazarika
1st Runner up - Bhupendra Barman
2nd Runner up - Akshajyoti Chetia

Running 100m : Girls
Winner - Uchakangshya Newar
1st Runner up - Munnima Das
2nd Runner up - Mitali Sarma

Shotput : Boys
Winner - Debasish Sharma
1st Runner up - Trinoyon Gogoi
2nd Runner up - Aditya Gupta

Shotput : Girls
Winner - Sinjini Basu
1st Runner up - Mitali Sarma
2nd Runner up - Jharna Saikia

Discuss Throw : Boys
Winner - Jitu Brahma
1st Runner up - Arunav Barman
2nd Runner up - Rahul Kalita

Discuss Throw : Girls
Winner - Mitali Sarma
1st Runner up - Rekhasmita Biswas
2nd Runner up - Hena Rani Boro

Running 200m : Boys
Winner - Akshayjyoti Chetia
1st Runner up - Gaurav Borah

Running 200m : Girls
Winner - Uchakangshya Newar
1st Runner up - Munnima Das
2nd Runner up - Mitali Sarma

Relay Race : Boys
Winner - Gaurav Borah, Tanmoy Das, Bupendra Barman and Bikan Chungwa
1st Runner up - Akshayjyoti Chetia, Sahil Paul, Vikrant Doloi and Shiva Das
2nd Runner up - Trinoyon Gogoi, Karan kr. Das, Dhanjit Borman and Nerjit Parbosa

Relay Race : Girls
Winner - Sima Das, Nandini Chandak, Bondita Devi Karki and Mitali Sarmah
1st Runner up - Makdalini Dutta, Sonam Kumari, Uchakangshya Newar and Bibishikha Baruah
2nd Runner up - Shanaz Husaain, Jharna Saikia, Roshmi Basumatary and Aliza Barman

Javelin Throw : Boys
Winner - Manas Jyoti Borah
1st Runner up - Jitu Brahma
2nd Runner up - Priyangshu Pathak

Javelin Throw : Girls
Winner - Rekhashmita Biswas
1st Runner up - Anura Begum
2nd Runner up - T. Barbie Devi

Kabaddi : Boys

Winner : Pok Pok 2.0 (Team)

1. Saptadeep (c)
2. Himanshu Ranjan
3. Labkesh Raut

4. Karanjeet Dev
5. Raj Boro
6. Anubhav Acharjya
7. Biki Sharma

Runner up : Raftaar (Team)

1. Joydeep Basfor (c)
2. Aditya Gupta
3. Amarjeet Rai
4. Abhinav Singh
5. Rohan Chaurasia
6. Irfan Pathan
7. Ashish Buttler

Kabaddi : Girls

Winner : OMA (Team)

1. Dipandita Basumatary (c)
2. Janmoni Boro
3. Leecha Swargiary
4. Ansumi Boro
5. Hena Rani Boro
6. Hema Prabha Boro
7. Merina Swargiary
8. Lishumi Wary (Substitute)

Runner up : AVCGH Team A (Team)

1. Roshmi Basumatary (c)
2. Jharna Saikia
3. Anamika Basak
4. Shanaz Hussain
5. Tabassum Rasiad
6. Kristina Baruah
7. Monjir Teronpi
8. Nomi Boro (Substitute)

Tug of War : Boys

Winner : Pok Pok 2.0 (Team)

1. Saptadeep Sarkar (c)
2. Himanshu Ranjan
3. Labkesh Raut
4. Sankar Chakraborty
5. Banajit Kalita
6. Dhiraj Pegu
7. Aditya Gupta
8. Ankit Ray

Runner up : Geographer (Team)

1. Debangshu Shekhal Singha (c)
2. Harsha Jyoti Das Sharma
3. Pankaj Pegu
4. Akash Talukdar
5. Adon Daimary
6. Robiul Uddin Shah Fakir
7. Hirok Jyoti Baruah
8. Kabyeek Bordoloi

Tug of War : Girls

Winner : OMA (Team)

1. Dipandita Basumatary (c)
2. Janmoni Boro
3. Leecha Swargiary
4. Ansumi Boro
5. Hena Rani Boro
6. Barsha Bharali
7. Priyanka Subedi
8. Kangana Kalita

Runner up : AVCGH Team A (Team)

1. Jharna Saikia (c)
2. Roshmi Basumatary
3. Anamika Basak
4. Bidisha Saikia
5. Monjir Teronpi
6. Bashyati Rabha
7. Tabassum Al. Rashid
8. Nomi Boro

Portfolio – Minor Games

Badminton Boys Winner :

Winner : Pok Pok 2.0 (Team)

1. Bhagyajyoti Bora
2. Raj Boro

Runner's up : Smashers 3

1. Shibasish Das
2. Deepshankar Das

Badminton Girl's Winner :

Winner : Power Puffs (Team)

1. Sneha Das
2. Khamasila Nath

Runner's up : Lili (Team)
1. Anamika Deka
2. Rakhi Das

Vollyball Boys Winner :

Winner : AVCBH Team 2 (Team)
1. Karan Kumar Das (c)
2. Kangkan Doley
3. Jyotirmoy Patgiri
4. Manab Das
5. Nilam Deka
6. Debashish Borah

Runner's up : AVCBH Team 1 (Team)
1. Jayanta Chandra Das (c)
2. Mansurul Hassan Khan
3. Bhaswat Baruah
4. Partha Pratim Pathak
5. Kabyajyoti Nath
6. Taposh Kobi

Portfolio : Gymnasium

Deadlift Competition :

Deadlift for Girls : (Below 60)
1st Position - Roshni Sabrin
2nd Position - Dipti Komath
3rd Position - Sayesta Rahman

Deadlift for Girls : (Above 60)
1st Position - Ankita Saha
2nd Position - Kim Moral
3rd Position - Kankana Kalita

Deadlift for Boys : (Below 60)
1st Position - Sumit Das
2nd Position - Gakul Mandal
3rd Position - Parvez Alam

Deadlift for Boys : (60-70)
1st Position - Abhirup Sarkar
2nd Position - Deepjyoti Das
3rd Position - Rahul Kalita

Deadlift for Boys : (Above 70)
1st Position - Rishab Ghosh
2nd Position - Chintu Moni Deka
3rd Position - Anish Das

Arm Wrestling Competition :

Arm Wrestling for Girls : (Below 60)
1st Position - Hema Prabha Boro
2nd Position - Nisha Thapa
3rd Position - Roshni Sabrin

Arm Wrestling for Girls : (Above 60)
1st Position - Binita Mili
2nd Position - Rakhi Das
3rd Position - Anuja Sarkar

Arm Wrestling for Boys : (Below 60)
1st Position - Nirmal Barman
2nd Position - Himangshu Dutta
3rd Position - Indra Kumar Pait

Arm Wrestling for Boys : (60-70)
1st Position - Biswajit Ghosh
2nd Position - Adoni Daimary
3rd Position - Ujjal Joshi

Arm Wrestling for Boys : (Above 70)
1st Position - Harsha Jyoti Das Sarma
2nd Position - Shivam Borah
3rd Position - Jyotirmoy Kathar

Pushup Competition :

Pushup for Boys :
1st Position - Jakir Hussain
2nd Position - Arindom Das
3rd Position - Gakul Mandal

Men Physique Competition :
1st Position - Ajay Banchi
2nd Position - Adon Daimary

Portfolio : Major Games
(Boys Football Competition)

Winner	**Runner's Up**
Midnight F.C (Team)	Shining Star (Team)
1. Bibhash Kalita (c)	1. Nerjit Parbosa
2. Nihal Boro	2. Bhuban Borah
3. Kaushik N. Marak	3. Markose Hanse
4. Krish Baruah	4. Desondao Hojai
5. Janmai Pegu	5. Gilbert Ronghang
6. Yubraj Das	6. Saurabh Chetri

7. Vivek Patir
8. Subham Nirolla
9. Gitartha Das
10. Sahil Paul
11. Karanjeet Deb
12. Priyangshu Pathak
13. Bhupendra Barman
14. Ajai Paojaigin Changsan
15. Tridib Pegu

7. Karan Kr. Das (c)
8. Bitopan Bhargav
9. Anurag Hukai
10. Manash Khanikar
11. Debrata Bodo
12. Biswajit Bodo

(Boys Cricket Competition)

Winner

Manish II (Team)

1. Manish Basfor (c)
2. Sonu Yadav
3. Joydeep Basfor
4. Binay Basfor
5. Shyam Basfor
6. Akash Singh
7. Prashanta Saha
8. Prem Das
9. Deepjyoti Rajbongshi
10. Ritul Chaurasia
11. Yashdeep Basfor
12. Satyam Sarkar

Runner's Up

Bajrang II (Team)

1. Amarjeet Rai (c)
2. Aditya Gupta
3. Abhishek Paswan
4. Veer Yadav
5. Javed Ali
6. Ravi Patel
7. Irfan Belim Ahmed
8. Rehan Sayad
9. Asish Roy
10. Sankar Byar
11. Mundeep Das

(Girls Cricket Competition)

Winner

Hena's Team (Team)

1. Hena Rani Bora (c)
(c) 2. Isha Talukdar Sharma
3. Sneha Das
4. Krishangi Ray
5. Mitali Sharmah
6. Trishna Borua
7. Mayuri Rabha
8. Hemanta Basumatary Chetri
9. Meghali Das
10.Nandini Chandak Eyasmin
11.Kabita Singha
12.Sudarshana Priyadarshini
13.Sima Das

Runner's Up

Exponents (Team)

1. Guljabin Hussain
2. Darshana
3. Bhaswati Baruah
4. Jinti Das
5. Rabbina Ahmed
6. Khamasila Nath
7. Madhusmita Kalita
8. Shyamalima Borah
9. Runjun Deka
10.Mehmuda
11.Nikumoni Pathak
12.Juri Deka

(Girls Football Competition)

Winner : Fighters (Team)

1. Hena Rani Bora (c)
2. Chaya Sunar
3. Ansumi Boro
4. Krishangi Ray
5. Jaanmoni Boro
6. Nayanmoni Boro
7. Mitali Sharmah
8. Hemanti Basumatary Chetri
9. Lishumi Wary
10. Mayuri Rabha
11. Sudarshana Priyadarshini
12. Bandita Devi Karki

Portfolio : Boys Common Room

Ludo Competition :
1st Position - Tari Pathak
2nd Position - Khushi Giri

Chess Competition :
1st Position - Rupak Guhain
2nd Position - Vineet Deb Barman

Carrom Competition Competition : (Boys doubles)
1st Position - Binit Kumar and Sujal Sarkar
2nd Position - Bikram Mallick and Ronit Mandal

Mr. Aryan Competition :
Mr. Aryan - Raktim Jyoti Das
1st Runners Up - Mriganka Bhattacharjee
2nd Runners Up - Prasant Mishra

Portfolio : Girls Common Room

Bridal Competition :
1st Position - Ananya Duwerah (6th Sem, Dept English)
2nd Position - Leepy Debnath (4th Sem, Dept Bengali)
3rd Position - Manisha Choudhury (2nd Sem, B. Com)

Carrom Competition : (Girls doubles)
1st Position - Nusrat Khatoon, Sadiya Firdous (Team Coco Players)
2nd Position - Rukshana Khatoon, Puja Kumari (Team Fingers Shots)

Cooking Competition :

Starter :

1st Position - Ankita Kalita (6th Sem, Dept Education)

2nd Position - Hirok Jyoti Teron (6th Sem Dept Education)

3rd Position - Jesmita Talukdar (6th Sem, Dept English)

Main Course :

1st Position - Hirok Jyoti Teron (6th Sem Dept Education)

2nd Position - Ankita Kalita (6th Sem, Dept Education)

3rd Position - Kunal Sen Gupta (6th Sem, Dept English)

Dessert :

1st Position - Chimpi Talukdar (6th Sem, Dept Assamese)

2nd Position - Arunav Barman (6th Sem, Dept English)

3rd Position - Rikimoni Sarma

Musical Chair Competition :

1st Position - Sibani Talukdar (6th Sem, Dept Anthropology)

2nd Position - Kenshangi Ray (4th Sem, Dept Chemistry, PG)

3rd Position - Mitali Sarmah (2nd Sem, Dept English)

Miss Aryan Competition :

Winner - Bandita Das (6th Sem, Dept Physics)

1st Runner Up - Rache Saikia (6th Sem, Dept History)

2nd Runner Up - Rupjili Engtipi (HS 1st year, Arts)

Portfolio : Social Service

Idea Sharing Competition for a Caring Society:

1st Position - Pradakshina Kalita

2nd Position - Kokil Medhi

3rd Position - Jishnu Kangkar Medhi

Craft Making From Waste Competition :

1st Position - Risli Rishi

2nd Position - Durlav Roy

Wall Painting Competition :

1st Position - Bidisha Rabha and her group (Utpal Hazarika, Neha Ahmed, Krishanu Bormudai)

2nd Position - Rakhi Buragohain and her group (Santanu Dutta, Sourav Dutta)

3rd Position - Moyukh Surjya Basistha and his group (Hrishikesh Sarma and Bishal Kr. Sarma)

Portfolio : Fine Arts

Drawing Competition :

1st Position - Rakhi Buragohain (6th Sem, Geography Dept.)

2nd Position - Enisha Puram Chandra (6th Sem, Education Dept.)

3rd Position - Juman Deka (2nd Sem, Mathematics Dept.)

Rangoli Competition :

1st Position - Ruchi Kumari (2nd Sem, Geography Dept.)

2nd Position - Rakhi Buragohain (6th Sem, Geography Dept.)

3rd Position - Kabyashree Bhuyan (4th Sem PG, Chemistry Dept.)

Poster Making Competition :

1st Position - Rakhi Buragohain (6th Sem, Geography Dept.)

2nd Position - Durlav Roy (4th Sem, Economics Dept.

3rd Position - Juman Deka (2nd Sem, Mathematics Dept.)

Mehendi Competition :

1st Position - Khushi Giri (HS 1st Year, Arts)

2nd Position - Ruchi Sharma (6th Sem, Philosophy Dept.

3rd Position - G. Ganga Devi (2nd Sem, Commerce), Niha Begum (4th Sem, Chemistry Dept.)

Art and Craft Competition :

1st Position - V. Sagar (2nd Sem, Commerce)

2nd Position - Neha Shah (6th Sem Geography Dept.)

3rd Position - Puja Kumari (HS 1st Year, Arts)

WALL MAGAZINE COMPETITION 2023-24

FIRST

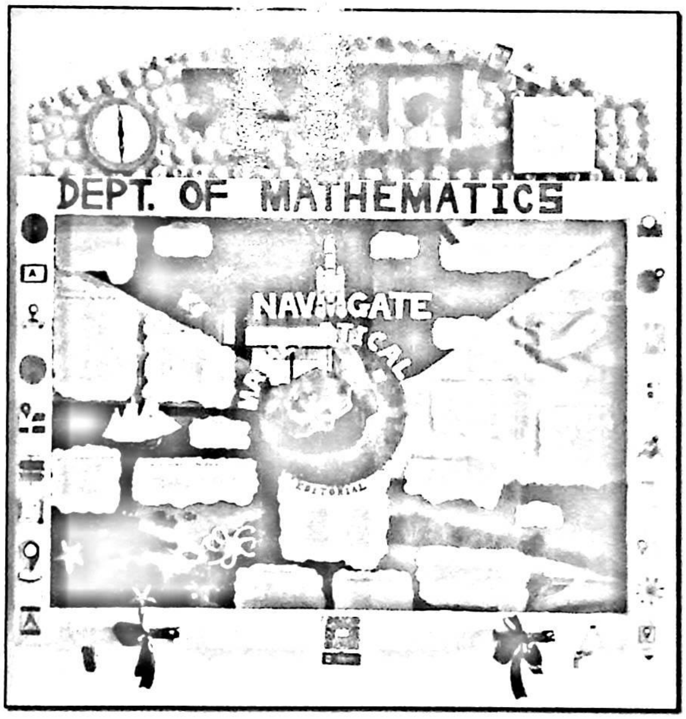

SECOND

THIRD

FRESHERS' SOCIAL

COLLEGE WEEK

OTHER ACTIVITIES

Inaugural of New Building

Yoga Programme

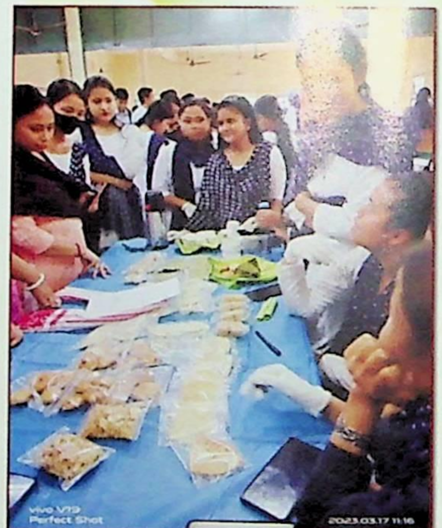

Exhibition

Society Connect Programme

World Environment Day

STUDENTS' ACHIEVEMENTS

Pradakshina Kalita from the Mathematics Department of Arya Vidyapeeth College has won the 3rd position in the Self-Composed Poem Competition at the Guwahati University Youth Festival 2024.

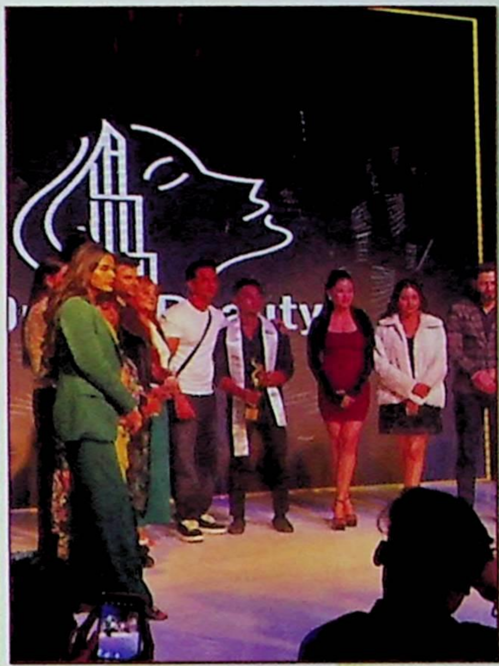

Biswajit Ghosh, a student of our college, has won the title of "Mr. Charming" at Mr. Asia's Super Model Season 10, proudly representing Assam. Held on December 28th at Noida Film City.

Our college's dance drama, "Draupadi Vastraharan", won first pize at the cultural event competition during the Assam Book Fair at Chandmari.

Diya Das has won the Kamrup District Weightlifting Competition on 11 August, 2024.

ACCOLADES AND ACTIVITIES OF NCC

BIR CHILARAI AWARDS

SUO Chinmoy Bora 2023

CPL Harsh Raj Shar 024

DGNCC MEDALLION

CPL Harsh Raj Sharma 2024

SUO Chinmoy Bora 2024

YOUTH EXCHANGE PROGRAM

SUO Chinmoy Bora 2023, Russia

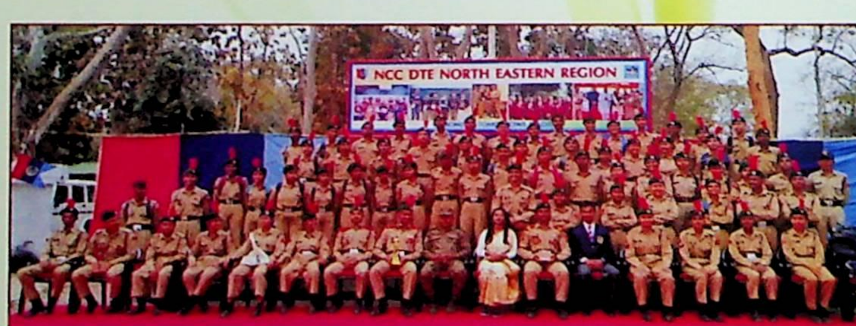

ARYA VIDYAPEETH COLLEGE STUDENTS' UNION

Secretaries of Students Union with Students' Welfare Officer

From Left to Right (top) : Dawga Basumatary, Utpal Kakati, Kanmani Boro, Kunjalata Giri, Arup Jyoti Bhuyan, Prostuti Gogoi, Harkharaj Gogoi, Rajkamal Singh

Risha Rani Devi, Bitupan Rajbanshi, Dr. Ranjan Jyoti Bezbaruah (Students' Welfare Officer), Sajis Alam, Sayasmita Dutta

Teacher-in-charge of Different Portfolios of Arya Vidyapeeth College Students' Union

Dr. Ajoy Das, Ms. Debashree Das, Dr. Shrutidhara Kashyap, Dr. Pearl S. Gogoi, Dr. Purnima Saha, Mr. Bappan Debnath, Dr. Pradip Kr Bhattacharyya (Principal), Dr. Ranjan Jyoti Bezbaruah (Students' Welfare Officer), Ms. Utjala Barman, Dr. Deboshree Bhattacharjee, Dr. Manashi Gogoi, Mr. Jitumani Das, Mr. Parag Saharia, Dr. Dhaneswar Das

EDITORIAL BOARD

Editorial Board

From Left to Right : Teachers : Ms. Priyanka Kashyap, Dr. Rongina Narzary, Dr. Anindita Deka, Dr. Ranjan Jyoti Bezbaruah (Students' Welfare Officer), Dr. Pradip Kr Bhattacharyya (Principal), Ms. Utjala Barman, Dr. Deboshree Bhattacharjee, Dr. Chanchal Boruah
Students : Sajis Alam and Dawga Basumatary

ARYA VIDYAPEETH COLLEGE WALL PAINTINGS

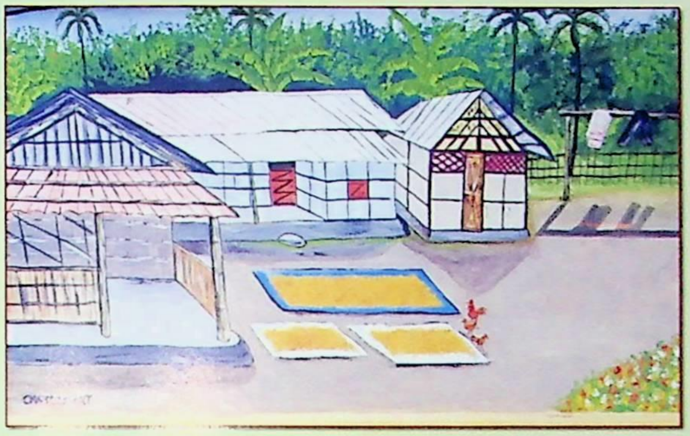

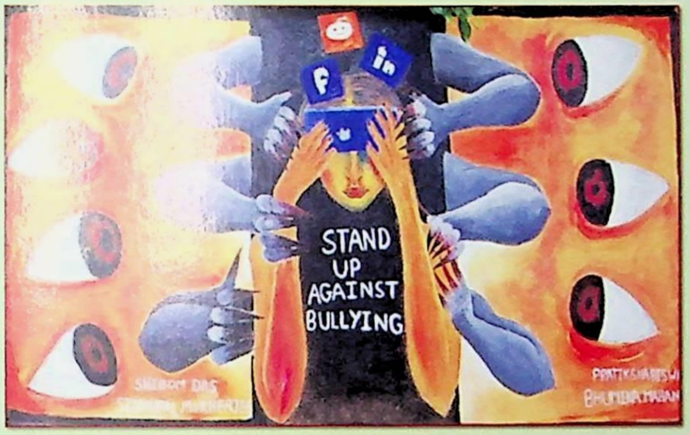

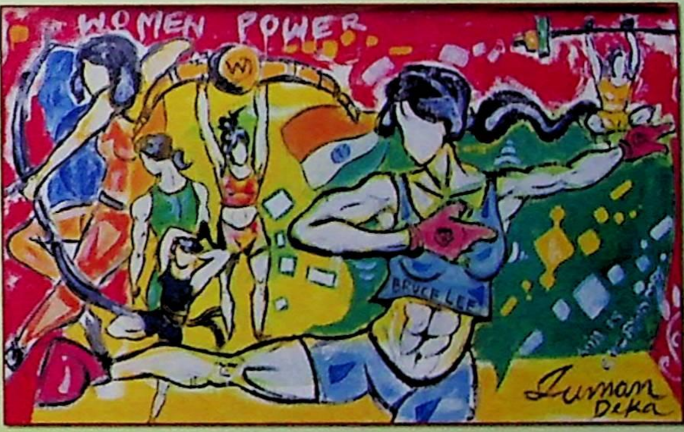

A GLIMPSE THROUGH TIME: THEN AND NOW